

Dénis Lindbohm

SPEGELSPELET

Medgiven för nätpublicering
i sidorna under SMARGDEN
tidigare www.algonet.se/~smargden
Dock senare övergått till www.smargden.se

Hämtning och utläggning på annan plats är EJ tillåten.

psi - cirkeln

Tillägnas

Örjan Björichem
för
den rationella logiken
den vetenskapliga metodiken
den eviga mystiken
och
vänskapen

SPECEL-SPELET

Copyright 1984 Dénis Lindbohm

Sättning och layout : Författaren

Omslagsbild : Chrissie

Tryck & bindning: LE-Tryck Malmö 1984 Tel 040 - 18 81 40

ISBN 91 - 970396 4 - 0

Scanning och OCR Billy Bratt: korrektur-läsning: Daniel Svensson, Ewa Ljungdahl.

Tillstånd till publicering på internet har meddelats av författaren i januari 1999.

Av programtekniska orsaker kan bilder hamna vid sidan orginalplaceringen, Då bild skall ligga i textrad är bildplatsen ersatt med <Bild 0 > och i närheten finns bilden med nummer under. (ex: sidan 60)

[OCR-fel kan finnas kvar.](#)

Denna bok handlar om en portion verklighet, rena rama verkligheten - den ende verkligheten, för det finns bara en. Men den är mångsidig. Faktiskt har den lika många sidor som det finns levande varelser i universum.

JERUSALEMSGATAN

Det var en gång en gata som hette Jerusalemsgatan. Den var belägen inom Gamla Staden i Malmö, den del av Malmö som brukar kallas "staden mellan broarna", eftersom kanalen omkransar denna del av bebyggelsen.

Men Jerusalemsgatan finns inte längre. Den blev förintad, totalt utplånad, under 1960-talet när byggmästare Åbergs armé av husrivare/husbyggare schaktade bort största delen av det kvarter som Jerusalemsgatan ingick i - och därefter byggde det komplex som bär namnet Caroli City. Kåsören Kaj Braw skrev vid den tiden i Sydsvenska Dagbladet att det ende som lämnats kvar av det gamla var Caroli kyrka i nordvästra hörnet - "byggmästare Åbergs eftergift åt Gud".

Jerusalemsgatan hade ingen linjerak sträckning, utan gick i en böj från Stora Kvarngatan till Kattsundsgatan. Sista huset på det nordvästra hörnet hade nummer 21 ovanför porten. Dit flyttade år 1944 en liten dam vid namn Gunborg. Hon var lika gammal som seklet och hade nyss fyllt 44 år när hon flyttade in i en etta på första våningen i Jerusalemsgatan 21. Med sig hade hon sin son, som fyllde 17 det året.

Lägenheten var i ett ruskigt skick när de flyttade in. Den hade använts som lagerlokal och av smutsen att döma måste lagret ha utgjorts av gammalt skrot. Det var stopp i köksvaskens avlopp och när sonen efter mycken möda rensat rören visade han sin mamma en obeskrivlig geggamoja av trasselsudd, hår, färgflagor, snören, ståltråd och småspik - genomdränkt av en stinkande sörja.

Toaletten slapp de rensa - eftersom det inte fanns någon toalett inomhus. Det fanns gammaldags dass inne på gården, hyddor med snedställda spjälor i dörrarna. Där fanns även en pissoir, men utan vattenspolning - bara ett hål i golvet. Det är självklart att

när sommarsolen gjorde den lilla innergården till en ugn blev dofterna så mäktiga att personer med klena lungor borde ha syrgasmask vid besök på dassen.

Gunborg och hennes son stannade inte kvar särskilt länge i hus nummer 21. De flyttade inom kort österut, mot solens uppgång kan man säga : Till hus nummer 15 ungefär vid mitten av Jerusalemsgatan.

Det var stor skillnad mellan tjuogoettan och femton. Numren 15, 17 och 19 var uppförda i samma stil - präktiga trevåningshus av tegel. Framför dem fanns rejäla järnstaket på socklar, hållande trottoaren på avstånd. Det lägre nr 21 var av annan stil, lägre på mer än bara ett sätt.

Innanför porten till nr 15 fanns ett långt valv, som mynnade ut till en asfalterad gårdsplan. Gick man rakt över denna kom man in i ännu ett portvalv. Bortom detta fanns en gårdsplan med sliten stenläggning. Passerade man denna gårdsplan och öppnade porten i ett högt plank kom man ut på Gröneгатan. Den delen av Gröneгатan förintades samtidigt med att hela Jerusalemsgatan fick gå till det himmelska Jerusalem, men ungefär två tredjedelar av Gröneгатan finns kvar. Den lägenhet Gunborg fått tag på hade ingång från andra portvalvet. Huvudingång vill säga - för lägenheten hade dessutom en köksingång. Man klev uppför några trappsteg till vänster i andra portvalvet och öppnade en dörr, varvid man hamnade i en trappuppgång. Till höger hade man då två dörrar, båda med mönstrade glasrutor. Den vänstra av dessa dörrar hörde till Gunborgs lägenhet. Innanför dörren fanns en tämligen stor tambur, så pass stor att man kunde ha ett litet bord med tillhörande stolar där om det fanns något vettigt skäl för att sitta i en tambur. I samma vägg som ytterdörren, till vänster om denna, fanns så dörren till rummet, ett ganska stort, fyrkantigt rum. Nåja, inte riktigt fyrkantigt : Bortre vänstra hörnet från dörren sett var så att säga avkapat. Där fanns ett stort fönster, genom vilket man kunde se hela den asfalterade gårdsplanen.

Något åt höger på väggen mittemot ingångsdörren fanns dörren

4

till köket. Vände man istället blicken åt höger såg man en rejäl järnkamin stående i det hörnet av rummet - och strax intill denna i samma vägg som ingångsdörren fanns dörren till en garderob, så rymlig att den kunnat inredas till gästrum. I köket fanns en järnspis. Men det fanns gasledning, och ovanpå spisen stod ett tvålågigt gaskök. Vaskbänken var rejält tilltagen. Här behövde man bara vrida på en kran för att få vatten - i nr 21 hade man fått pumpa upp vatten, stöta ett pumphandtag fram och tillbaka för att få vatten att strömma till. Naturligtvis fanns det bara kallvatten. På den platsen och vid den tiden var varmvattenskran, liksom värmeledning och kyl, orimlig lyx. Det fanns ingen toalett i lägenheten, men dock inte heller något stinkande utedass. En riktig vattenclosett fanns placerad i ett litet utrymme under trappan. Den delade man med sin granne på samma våning. Sådan var den lägenhet som Gunborg och hennes son Dénis flyttade in i på Jerusalemsgatan 15 år 1944.

ALLT VIN HAR SIN JÄSNINGSTID

Det är i viss mån fel att skriva i första person, alltså använda ordet "jag" , när man berättar hurdan man var för 40 år sedan. Man minns hurdan man var och man minns vad man upplevde, det är förvisso sant, men man är ju inte densamme nu som då. Självtänkt kan jag uppfatta den 17-årige Dénis på flera olika vis och jag kan minnas hans tankar och känslor och allt vad han uppfattade med syn, hörsel, känsel, lukt och smak - men jag kan inte helt identifiera mig med honom. Allt vad jag var på den tiden finns bevarat inom mig - men där finns ju så väldigt mycket mer, nu. Man kan tänka på hur Tage Erlander anklagades för att ha skiftat åsikt, som om detta skulle vara ett fel : Han hade under studentåren gjort uttalanden som stod i motsats till hans uttalanden på senare år. Men herre gud, vi förändras ju! Det är väl direkt motbjudande om en person envist vidhåller ståndpunkter som utvecklades under tonåren och vägrar låta sig förändras och berikas av senare kommande upplevelser och

erfarenheter? Liv innebär förändring. Om man inte förändras så är man död - ja värre, för även döden är en förändring.

Jag nu är inte identisk med jag då. Därför känns det naturligare att skriva i tredje person (han) än i första (jag). Det finns dock avsnitt i boken då berättaren måste så att säga "gå in" och därvid tala i första person. Men då är det inte den 17-årige ynglingens jag som berättar. Hans personlighet är bara en liten del av mitt hela Själv.

Gunborg och Dénis hade flackat omkring åtskilligt och egentligen inte haft något riktigt hem sedan 1938. Det året lämnade de Johan Sigfrid Pettersson i Nötesjö (en ort nära intill där Sturups flygplats utbreder sig). Under en tid, fram till 8 maj 1939, bodde de i Börringe. Sedan åkte de litet hit och dit, litet hur som helst. Gunborg prövade olika sorters arbeten och alltid hade hon sin pojke med sig. De var oskiljaktiga.

Hösten 1939 bodde de vid Helsingborg, pojken gick då i klass 6 Berga skola därstädes. Men vårterminen 1940 gick han i folkskolan i Konungsund, ända uppe vid Bråviken. Där fick han slutbetyg den 19 juni, hade gått 6 klasser och fyllde 13 år den 11 juli. Sedan kom han att få gå tvåårig fortsättningsskola i Tranås (eftersom han "hoppat över en klass", sades det) och fick avgångsbetyg den 20 augusti 1942. Under en tid gick han i fortsättningsskola samtidigt som han arbetade. Han började nämligen hos fabriker Sven Johansson vid Tranås Kartongfabrik den 8 april 1942 och var då 14 år gammal. Han slutade jobbet 24 september, började arbeta hos AB Oscar Wigen, päls- & mössfabrik, dagen efter och var kvar där till 19 januari 1943. Vid den tiden hade Gunborg fått för sig att det fanns bättre arbetsmöjligheter i Malmö. Så de flyttade till Malmö och fick lägenhet på Östra Förstadsgatan. Pojken började arbeta vid E. Hansson & Co Metallvarufabrik den 22 mars och slutade den 22 april. Orsaken var att företagets chef fått veta att pojken var tekniskt lagd och tog in honom på sitt kontor och erbjöd sig att bekosta hans utbildning till ingenjör, på villkor att pojken förband sig att sedan arbeta vid företaget. Men

6

pojken hatade allt vad skolor heter. Bara han hörde ordet "utbildning" såg han en skolsal inom sig. I Tranås hade lärare Grudemo försökt få pojken att studera vidare och blivit förbluffad av bristen på entusiasm. Nej - aldrig mer skolor! Så när erbjudandet om utbildning till ingenjör kom - svarade han med att säga upp sig! Det kan låta säreget, men är faktiskt sant.

Han började på Manufakturaktiebolaget MAB & MYA 28 april och var kvar där till 10 september. Upplyningsvis kan nämnas att han hade en timpenning på 51 öre när han slutade. Sådan lön var rimlig för en 16-åring på den tiden

Gunborg hade provat olika arbeten, men tyckte aldrig om att ha någon över sig. I det fallet var sonen mycket lik henne. Han blev oerhört irriterad på förmän.

Gunborg trivdes bäst med att sköta hushåll. Så den 20 november befann hon sig i Vallåkra och skötte hushållet åt folk som arbetade på betfält med mera. Pojken tog anställning vid en lådfabrik, men bytte arbetsplats rätt snart och hamnade på Vallåkra Handelsträdgård. De trivdes inte särskilt bra, någon av dem. Den 1 april flyttade de till Trollenäs och arbetade vid slottet till den 22 maj. Sedan var de en tid i Kristineberg. De var litet zigeniska, som en person på orten yttrade.

Men på sommaren 1944 var de tillbaka i Malmö. Där kom de sedan att stanna.

Det har berättats i böckerna Jagets eld (1911), Eko över bron (1982), Eldens barn (1983) och Gaias gudbarn (1983) att den pojke vi här berättar om hade fått minnen ur tidigare liv vid mycket späd ålder. I och för sig är det inte särskilt ovanligt med personer som minns förflutna inkarnationer (vad man nu har för krav på vanliga och ovanliga personer), men pojken hade faktiskt väldigt ovanliga minnen. Någon skall ju ha det och det råkade bli den här gossen. Som en konsekvens av sina ovanligheter kom han att forska mycket på egen hand. Han lånade böcker om allt möjligt, inte minst om psykologi och neurofysiologi. Och så experimenterade han en hel del med sig själv.

Genom sina studier i psykoanalys hade han fått klart för sig att det bara är en ringa del av psyket som är medvetet. Det mesta

är omedvetet. Isberg används ofta som jämförelse Nittio procent finns under vattenytan, bara tio procent är Uppe i ljuset. En del psykforskare går ännu längre och säger att det kanske är mindre än en enda procent som är medvetet av psykets totalitet.

Men ingen vet, märk detta! Ingen har någonsin haft möjlighet att verkligen mäta hur stor del av psyket som är åtkomligt för medvetandet och hur stor del som är oåtkomligt. Att det omedvetna finns och att dess innehåll kan vara totalt blockerat för det medvetna jaget vet man. Tänk bara på hur man kan vakna upp på morgonen och veta att man har drömt - men när man försöker minnas så slinker alltihop bort. Och hur man än anstränger sig för att komma ihåg så är det helt borta, för alltid. Dock drömmen ju upplevts av dig, utspelats i din själ. Du är inte herre över ditt eget psyke, den saken är mycket klar.

Pojken hade försökt bygga en bro mellan de medvetna och de omedvetna delarna av sitt psyke. Han hade rika minnen ur tidigare inkarnationer, men irriterades av betydande luckor och ville fylla ut dem. Han var säker på att allt vad han någonsin upplevt i varenda numera död och förintad kropp fanns kvar i hans själ.

Bandspelare och datorer kände folk inte till på den tiden men han tänkte sig ändå någon sorts inspelningar : Att varje kropp han haft hade varit en inspelningsapparat. Allt han upplevt hade blivit kondenserat och fanns kvar i hans själ. En liknelse från psykoanalytikern Carl Gustav Jung fascinerade honom : Att själen kan liknas vid en kristallkula där ljusreflexen, den lilla gnistan, är det klart medvetna som "reflekterar" ljuset. Om varje jagiskhet kan sägas vara en gnistpunkt, tänkte pojken, så kan man ju fråga sig hur många jag-gnistor som ryms inne i själens kristall - hur många tidigare livs "jag-upplevelser" där är lagrade. För att komma åt de lagrade minnena ur liv före detta måste jaget kunna sjunka ner i sitt omedvetna. På 40-talet fanns inte modeord som "transcendental meditation", men begreppet "trans" var känt. Gunborg var vad man kallar "synsk" = hon såg och hörde sådant som andra är blinda och döva för. Sedan hennes mor Bertha hade avlidit 1938 hade Gunborg vid några tillfällen hamnat i ett

8

underligt tillstånd, som hon själv kallade för 'trans'. Hon hade inte upplevt något liknande förut, trots att hon "sett spöken" ända sedan hon var 3 år gammal. Bertha hade förövrigt haft samma paranormala talang - att se och höra mer än vanligt folk förmår.

Hon kallade förmågan "det sjätte sinnet".

Gunborg hamnade i trans första gången på en bondgård någonstans uppåt landet, efter att de lämnat trakten vid Bråviken. Hon hade lagt sig på sin säng en kväll för att vila. Pojken satt och läste. Han kastade en blick mot sängen och tyckte att mamman såg konstig ut, så han tittade närmare på henne. Hon var gråblek i ansiktet och andades knappt märkbart. Han försökte väcka henne utan att lyckas och var halvt hysterisk när hon plötsligt kippade efter luft och vaknade upp.

Hon berättade att hon träffat sin mor och att det hela varit fullt verkligt. Hon använde uttrycket "astralvandring". Och hon sade strängt till honom att aldrig, aldrig försöka väcka henne om hon någon mer gång hamnade i trans, för det kunde vara farligt. Varför visste hon inte, men farligt var det.

Sedan hände det då och då, mycket sällan, att hon kom i det där kvaligt dödliknande tillståndet. Hon berättade i detalj vad hon upplevde under sina transer. Hon följde sin mor på en vandring ur mörkare till ljusare stadier.

Kanske kommer Gunborgs upplevelser någon gång att kunna publiceras. Hon författade 1950 boken *Vandrare vid min sida*, i vilken hon berättade om alla sina ockulta erfarenheter, men lyckades inte hitta någon förläggare. På hösten 1975, kort före sin död, yttrade hon att om boken inte blev utgiven under hennes livstid fick den inte utges senare. Det yttrandet binder mig. Endast hon själv kan ge mig tillstånd att publicera boken.

Från marsnumret 1977 publicerade tidskriften *Arcanum* största delen av *Vandrare vid min sida* som artikelserie. Men som bok kan jag omöjligt publicera verket - ännu.

Den unge Denis försökte försätta sig själv i trans, men visste ju inte hur man gör. Hans mamma visste inte heller hur man skulle göra för att försätta sig i trans. De diskuterade med varandra om

det kunde vara någon form av självhypnos - och pojken plöjde igenom allt han kunde få tag på i bokväg rörande hypnos.

All hypnos är i egentlig mening självhypnos. Man försätter sig själv i ett förändrat medvetandetillstånd på instruktion från hypnotisören, kan man säga. Känner man till tekniken och vet vilka ord som leder uppmärksamheten till ett hypnotiskt tillstånd så är det enkelt att själv tala in ett band - och sedan avslappnad lyssna på sin egen röst medan man fixerar blicken vid till exempel en blank metallbit eller en reflex i en kristall. Men man bör låta bandet sluta med instruktion för uppväckning. Hypnos är inte sömn. Det är fel att använda ord som "sova" eller "hypnotisk sömn" - även om just uppmaningen "sov!" fungerar utmärkt för att leda en person ner i hypnosen.

Hypnos är ett extremt tillstånd då uppmärksamheten koncentreras på någonting avgränsat, på ett bestämt område, medan resten av psykets aktiviteter och signaler utesluts. Faktiskt kan man tala om extremt skärpt uppmärksamhet, inte om sömn. Eller säga att stora delar av hjärnan försättes i sömntillstånd, medan en liten del hålles skarpt vaken och strängt inriktad på något visst.

Under en dröm godtar man de mest absurda saker, man tror på det man upplever, ifrågasätter inte. Något liknande är det med det hypnotiska tillståndet. En person som är försatt i hypnos ifrågasätter inte sina hypnotiska upplevelser. De finns och alltså är de verkliga, så enkelt är det med den saken.

Det fanns inga bandspelare i början av 40-talet. I alla händelser hade vare sig Gunborg eller hennes son hört talas om sådana apparater. Det fanns ställen där man kunde få prata in en skiva. Men dels var det dyrt (åtminstone relativt deras ekonomi), dels hade pratandet för kort varaktighet. På den tiden fanns inte LP-skivor, bara stenkakor.

Pojken försökte hypnotisera sig själv genom att stirra in i ljuslågor eller på reflexer, medan han talade till sig själv, lågt och entonigt. Han försökte stirra på sig själv i speglar också. Men det lyckades aldrig. Hans mamma sa att han kanske var för intelligent för att kunna hypnotiseras - men faktum är att det är lättare att

10

försätta intelligenta personer i hypnotisk trans än dumma. Att han inte lyckades suggerera sig själv in i trans genom att mumla ord som i och för sig var lämpliga hade annan förklaring : Han måste hålla uppmärksamheten på röstmekanismerna - därigenom kunde han inte slappna av på det för trans nödvändiga sättet.

Han var säkerligen intelligent. Intelligens är detsamma som förmågan att hantera sina resurser - det har inte med belästhets att göra. En person utan ringaste skolning kan mycket väl vara betydligt intelligentare än en mångårigt skolad akademiker. En akademiker kan vara rena dumskallen ; Sprängladdad med vetande, men utan talang att hantera det. Teoretiskt sett skulle det gå att ladda en dator med allt vetande som mänskligheten samlat under seklernas gång - men inte skulle väl detta kunskapsmagasin därmed kunna sägas vara intelligent? Endast om datorn löste komplicerade problem och därvid använde sitt vetande på vettigast möjliga vis kunde man säga att den uppförde sig intelligent.

Pojken hade intelligens. Han var dessutom beläst. Till detta kan läggas att han hade minnen från tidigare inkarnationer och kunde använda de minnenas erfarenheter. Men hans själ opererade genom en mänsklig kropp och denna behövde mogna litet mera. Man kan åter jämföra med en dator. En dator kan laddas med kunskaper, men den måste förses med instruktion hur kunskaperna skall användas. Det har ingen betydelse hur intelligent och erfaren operatören än må vara : Om datorn inte har operationsinstruktioner så kan den inte arbeta med de program man ger den. Man kan säga att pojkens hjärna hade tillgång till vetande, men inte fått de "arbetsbanor", de operativa kretsar och funktionsmönster, som skulle ge bästa lösningar på förelagda problem.

Kattungar är blinda vid födseln.

SYNER AV SILVER OCH LJUS

Den unge mannen försökte då och då hypnotisera sig själv genom att stirra ihärdigt på sig själv i en spegel. Han kunde sitta länge och starrbliga på sitt ena öga i spegeln, undvika att flytta blicken

och att blinka, försöka "sjunka in i pupillen" på ögat därinne. Inne i spegeln. Redan detta att han upplevde saken på det sättet innebar att "kattungen fortfarande var blind". Det finns inte något sådant som "därinne i spegeln". Det är ju en illusion enligt nedanstående modell

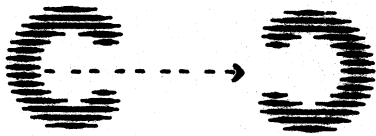

BILD 1

Det rättvända C till vänster symboliserar ditt öga. Du tycker att du tittar ut ur ditt öga och ser det i spegeln : Det bakvända C till höger är vad du ser. Men det är rena inbillningen, detta att du skulle "titta ut" ur ditt öga. Och det är också rena inbillningen att du skulle "titta in" i spegeln. Det finns inte! Vad som finns är nedan avbildade :

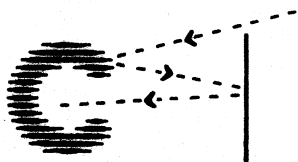

Bild 2

Den streckade linjen är ljuset. Det träffar ditt öga (och allt som finns runt omkring) och studsar bort, det vill säga reflekteras. Det reflekterade ljuset träffar spegelytan till höger och studsar igen. En del av detta studsade (reflekterade) ljus passerar in genom ditt ögas pupill och vidare genom ögonlinsen för att slutligen träffa ögats botten, dess baksida. Längre kommer ljuset inte. Dess energi åstadkommer retning i -ögonbottens celler. Retningen yttrar sig som nervimpulser elektriska stötar kan vi säga. Längs varje nervtråd från ögonbotten går en serie elektriska impulser, ungefär som små pärlor som glider iväg längs ett snöre.

Samtliga "pärlor", alltså samtliga elektriska impulser, är exakt lika starka: 60 millivolt. Skillnaden mellan svaga och starka nervimpulser är att ju starkare retning desto fler impulser per sekund. Svagt ljus in i ögat gör att "elektriska pärlor" glider iväg längs nervtrådarna inåt hjärnan, men ju starkare ljusinsläpp, desto fler -pärlor singlar iväg per sekund och är ljuset mycket starkt följer

12

pärlorna varandra hack i häl. Detsamma är förhållandet för samtliga våra sinnesorgan.

Vad vi upplever som svagt eller starkt beror alltså på hur svag eller stark retning "receptorn" (= den mottagande nervcellen) har utsatts för. Svag retning ger färre "pip-signaler" per sekund längs nervtråden till hjärnan än stark retning ger.

Läsaren kanske tycker att allt det här är en onödig repetition av sådant som, är allmänt känt?

Jag måste dock be läsaren att ta del av det som här yttras och att göra det noga. Att veta är inte detsamma som att förstå. En bandspelare kan sägas "veta." = den har information lagrad på bandet. Men tror någon att bandspelaren "förstår"? Att förstå är innebär att inleva sig i det man fått veta, att uppleva det som något meningsfullt, att känna AHA! - just så är det ju!

Vad som här sägs om yttre stimuli av nervceller och impulser till hjärnan är en huvudnyckel till förståelse av vad den pojken kom fram till, han som satt och glodde i en spegel.

Alltså : Nervimpulser är av exakt samma slag vilka sinnesorgan de än avgår från. Syn, hörsel, lukt, smak och känsel upplever vi ju som helt olika sensationer - men oavsett om nerverna till hjärnan kommer från ögon, öron, näsan, munnen eller kroppens många känselorgan ... så är det alltid samma sorts elektriska impulser som vandrar genom nervtrådarna. Korta pipsignaler :-----, precis likadana i samtliga nervbanor.

Från ögat till hjärnan: -----

Från örat till hjärnan : -----

Precis samma korta pip, som utgöres av 60 millivolt. Skulle du kunna "gå in i en nerv" och se hur de elektriska -impulserna passerade förbi så skulle du omöjligt kunna avgöra om signalen kom från ögat, örat, näsan, munnen eller från någon av de celler som tar emot retningar som upplevs som känsel.

Du skulle bara se färre eller tätare signaler.

Mycket svag retning : - - - - -

Starkare retning :- - - - -

Ännu starkare : -----

Det är först när pip-pip-pip-signalen hamnar i hjärnan som den upplevs som syn, hörsel, lukt, smak eller känsel. Om det är syncentrat i hjärnan som tar emot signalen upplever du ljus, om det är hörselcentrat upplever du hörsel, och så vidare.

Faktum är att du själv - medvetandet alltså - befinner dig totalt mörker och aldrig, aldrig "ser ljus". Du tar emot elektriska signaler. Du upplever dem som "syn".

Vi kan säga att du i dig själv är blind och döv och dessutom kan du inte uppfatta lukt eller smak och har ingen förmåga att uppleva känsel. Men du befinner dig inne i en komplicerad dator, som tar emot signaler utifrån och du upplever dessa signaler som syn, hörsel, lukt, smak och känsel.

Vad vi kallar synligt ljus är en blandning av flera olika våglängder. De ljuskänsliga cellerna i ögonbottenarna är litet olika och en cell kan alltså vara mer känslig för en viss våglängd, mindre för en annan våglängd. Beroende på detta upplever du nervsignalerna hjärnans synområde som rött, orange, gult, grönt och så vidare. Men alltid, alltid är det i grund och botten bara pip-pip-pip som du tar emot därinne i hjärnklumpen i dess benfångelse.

Du själv är ett medvetande, en själ. Inte bara på grund av mina egna erfarenheter av reinkarnation och annat, utan även med stöd av andras erfarenheter av utomsinnlig art vill jag påstå att du i dig själv kan se, höra, lukta, smaka och känna på ett betydligt rikare, mer nyanserat sätt än när du är bunden vid din kropp. Det är dock så att medan du är inkarnerad i köttet måste du uppleva på köttets vis och vara fånge inne i en behåla, där du upplever yttervärlden genom elektriska pip-signaler.

Nu kanske du tycker att allt det här sagda var onödigt, för du är redan fullt på det klara med allt detta. Då vill jag helt oförsäkrat säga : Det tror jag inte! För illusionen har så oerhörd makt att varenda en av oss är fånge i den och tror på illusionen och känner det som om den yttre verkligheten är mer verklig än vår egen inre verklighet.

Och den tanken är alldeles uppåt väggarna fel.

När en ung man en gång i tiden satt i en lägenhet på Jerusa

14

lemsgatan hände det sig en kväll att han förstod att man aldrig kan "titta ut ur sina ögon" och heller aldrig "titta in i en spegel". Tittandet sker inne i hjärnan. Även om det kan kännas som om man "är där borta med blicken" så är man i själva verket kvar hjärnan och är fångad av en illusion. Fascinerad av illusionen att man på något vis är utanför kroppen med blicken!

Man tar emot reflekterat ljus från en silverhinna på baksidan av en glasruta (en spegel, alltså) och tycker sig "titta in". Det är en fullständig omöjlighet att titta in i den där silverytan!

Man är så fascinerad av illusionen att man tycker att världen inne i spegeln" är verklig. Men det enda verkliga är Beträktaren, som upplever pip-signalerna i sitt svarta benfångelse.

Du själv är Verkligheten. Det andra är illusion.

Du kan säga : Jag kan ju ta på dessa saker och känna att de är verkliga. Jag ser dem, hör dem, jag känner deras lukt och smak. De är påtagliga och fasta, visst är de verkliga.

Du ser denna bok. Du ser att du håller i den. Du känner att du håller i den och tycker att du vet (tycker!) att visst är detta rena påtagliga verkligheten.

Men alltihop är fel. Allt är illusion.

Det är din kropp som håller boken. Det är din kropp som ser och hör, luktar, smakar och känner. Du själv då? Du bara mottager elektriska impulser. Kroppen är ditt verktyg i materians värld. Den har mottagande organ, lämpade för denna värld. Den har en förnämlig dator (hjärnan), som gör kod-signaler, vilka du tar emot och därvid upplever som om du var kroppen.

Det är av allra största vikt och betydelse att du förstår helt och hållet innebörden i vad som meddelats i detta kapitel om du skall kunna förstå fortsättningen. Om du fortsätter att tycka att spegeln (yttrevärlden) är mer verklig än du själv, mer verklig än den värld i vilken du själv finns, så kommer du att tro att pojken upplevde hallucinationer när han lyckades vända sig "inåt" från den illusoriska "yttre världen".

En liknelse han själv tänkte ut på den tiden var att han flöt en vattenyta, med ansiktet neråt, tillsammans med alla andra, och

tyckte att bottnen därnere var det enda verkliga. Men så lyfte han huvudet och såg ut över havets yta, såg alla andras ryggar där de flöt med ansiktet neråt, såg rymdens väldighet.

Och det han såg var den större verkligheten.

ATT FÄRDAS DIT VINDEN BÄR

Gunborg tog vilken sorts arbete det vara må, dock med undantag för kriminella eller omoraliska sysslor. Under en tid arbetade hon som diskerska på Savoy. Hon kom inte hem förrän vid midnatt då och då, men hennes son led inte av ensamheten. Andra ungdomar skulle väl varit ute med jämnåriga, eller tagit jämnåriga till hemmet. Men den här gossen var ju litet annorlunda och trivdes gott med ensamheten. Han experimenterade ju med sig själv.

En kväll lyckades han äntligen komma i trans.

Han satt i en så kallad amerikansk gungstol bredvid köksdörren och tittade på en kristallsak, som stod på en hylla vid rummets motsatta vägg. Saken ifråga var basen till en vas. Vasen hade för längesen blivit avslagen, men kvar fanns tre hopgjutna kulor och de reflekterade taklampans ljus. Han satt i gungstolen och tittade på en intensiv, gulaktig stjärna i en av de tre kulorna, och försökte låta bli låta bli att blinka.

Han hade ju tränat på sådant - att låta bli att blinka. Till en början hade det varit svårt, när det började svida i ögonen och det kom ryckningar i ögonlocken och tårarna svämmade över och rann utför kinderna. Men efterhand hade han haft allt lättare för att skjuta blinkreflexen i bakgrunden. Till slut kändes det som om svedan och övriga irritationer rörde någon annan person, någon annan del av hans hela personlighet.

Han kastade en blick på en väckarklocka, som stod på en byrå till höger. Vilka experiment det än gällde ville han hålla reda på alla faktorer. Som : Hur lång tid krävdes? Det han nu gav sig in på skulle komma att ta tämligen exakt 45 minuter. Under 45 minuter stirrade han på reflexen i kristallen utan att blinka. Det krävdes koncentration till en början, men sedan kom han in i ett rofyllt och liksom frånvarande tillstånd och upplevde

16

det inte som särskilt svårt att hålla ögonen orörligt riktade mot en och samma punkt, eller att strunta i de impulser som ville få ögonlocken att blinka.

Det spökar i synfältet när man håller på så där. Ljuset tycks skifta i styrka och det dyker upp rörliga fläckar och slöjor. Färgerna ändrar sig. Man kan tycka att någonting levande rör sig i synfältets yttre områden. Ibland blir det nästan mörkt och bara den reflex man stirrar på finns kvar, klar och tydlig.

Hjärnan blir uttröttad. Den övermättas med ett och samma syn-intryck och vill därför flytta blicken. Vid de första försöken kan man besväras av vad som medicinskt kallas "nystagmus" = ögonen rör sig åt endera sidan och hoppar sedan tillbaka med ett ryck. Det kan vara svårt att styra över kroppens automatiska självförsvar - och när nu kroppen vill flytta blicken för att slippa matas med samma fastlåsta synintryck kan detta väl kallas självförsvar. Men de flesta av kroppens kontroller finns i huvudkvarteret och där finns ju du själv också. Allting går med god vilja.

Den unge mannen förlorade känslan för tidens gång och kom in ett avslappnat tillstånd, där han var dåsig och klarvaken samtidigt. Hela kroppen kändes tung och dåsig men själv var han alldeles kristallklart vaken, skärpt uppmärksam på den lilla stjärnan där i synfältet.

Det kändes som om kroppen var tung, mycket tung. Den kändes på något sätt mycket massiv - och stor. Fingrarna kändes faktiskt som stora, tunga, täta korvar. Just täta : Som någonting mycket kompakt. Han var inte storväxt, under 165 cm, och så slank att han nästan var mager. Men nu kände han sig som ett berg, väldig och massiv och tung.

Han kände det som om han kunde sitta kvar hur länge som helst och bara titta på den gyllne stjärnan. Det bara fortgick. När han vände blicken bort från den, åt höger, och tittade på klockan på byrån var det inte för att han "fått nog" och inte uthärdade mer, utan bara för att han tyckte att det räckte. Då hade han suttit i samma ställning, med orörliga ögon, i 45 minuter.

Han slöt ögonlocken och i den stunden sträckte sig en del av

hans själ in i en annan värld.

Det var grönt. En "grönhet" som han aldrig förut hade upplevt. Som genomlyst ädelsten, en levande grönska med otaliga nyanser och variationer. Han uppfattade att det var ett löv, men ett väldigt sådant. Han såg bladets nerver, såg ojämnheter och förformationer, inte bara på dess yta, utan en bit in i strukturen. Han tyckte sig aldrig någonsin ha sett ett löv så som han såg detta.

Den gröna, skimrande ytan gled nedåt och han kom till lövets kant och såg skaftet, grovt som hans egen arm. Han såg kvisten som lövet växte från, såg andra löv och kvistar och grenen som kvistarna gick ut från. Men trots att han såg mängder av löv vimlade det av detaljer och nyanser hos dem alla. Vanligtvis ser man ju bara "ett lövverk" - här såg han samtliga löv som bildade lövverket. Såg vartenda ett av dem och detaljerna hos dem alla och detta med en alldeles otrolig skärpa.

Sedan kom en larv krypande. Den var ofattbart vacker. Dess färg var grön, men inte som lövens. Och den var enorm. Frågan måste bli : Hur liten var betraktaren? För storleken hos det betraktade beror ju på storleken hos betraktaren. Skulle jag ange mått för den där larven blir det att den var ungefär 170 cm från de grova, rörliga benen till ryggens översida!

Den var lång som en buss!

Ögonen var ofantliga, nätmönstrade kupoler. Mundelarna rörde sig oupphörligt och mängden av ben promenerade ivrigt längst den kvist som utgjorde underlaget och fick det att gå glidande, böljande rörelser genom den underbart vackra kroppen.

Borst, grova som pinnar, spretade ut från rygg och sidor.

Somliga som fått höra om detta har visat vämjelse - men faktum är : Jag upplevde den där larven som betagande vacker.

Den kom emot betraktaren och passerade till vänster. Och sedan ändrade sig scenen långsamt, stammen kom närmare.

Den unge mannen kände ingen häpnad över det han upplevde. Bara en stilla, på något vis rofyllt genomlyst glädje. Han såg på trädets stam och kunde se varenda detalj i dess grova bark. Men därefter gled han bort från stammen, svävade ut genom lövverket

18

och såg ut över ett landskap. Det träd ur vars krona han hade utflugit växte uppe på en skogklädd ås, som nu fanns i synfältets högra sida. Rakt fram fanns en grässlätt. Den tycktes befinna sig fyra-fem våningar lägre än han själv befann sig - sådär tio eller femton meter ungefär. Åt vänster fanns en annan skogklädd ås. De båda åsarna sträckte sig parallellt. Längre bort syntes flera skogklädda höjder - och allt var sa ofattbart detaljrikt. Han kunde se de enskilda träden även i de avlägsnaste delarna av synfältet. Och ängen därnere var inte bara en matta av gräs - han upplevde det som om han såg varje grässtrå och att det snarare var så att enskilda gräs bildade en äng, än att ängen utgjordes av gräs. Det kan låta dunkelt, men så upplevde han det.

Han märkte inte vad för kropp betraktaren hade och funderade inte på saken. Han var bara en svävande Beträktare, som sakta rörde sig ut över ängen. Men sedan märkte han något ganska förbryllande : Han kunde inte påverka det han såg. Han väntade sig av någon anledning att han skulle sväva vidare över ängen i den riktning som åsarna sträckte sig - men scenen gled på annat håll. Synfältet flyttades långsamt åt vänster och han svävade iväg åt motsatt håll mot det han förväntat. Sceneriet gled förbi, som om han långsamt flög längs kanten av den ås på vilken alltihop hade börjat. Den andra åsen, som nu befann sig till höger, vek undan alltmera och grässlätten nedanför fick inslag av buskar. Båda åsarna kom allt längre bort från honom och landskapet blev flackare, men långt framme fanns skogklädda höjder och bortom dem nakna bergskedjor. Himlen ovanför var blå på samma vidunderligt genomlysta vis som grönskan. Men bortom bergen fanns molnformationer.

Han kom till ett område där slätten stupade brant neråt, så att han fick ännu längre avstånd till marken än förut. Men fortfarande kunde han se helt otroligt med detaljer därnere.

Och sedan började alltihop förblekna. Det blev mindre verkligt och detaljrikedomen smälte ihop, färgerna fördunklades. Han försökte hålla kvar visionen, men det gick inte. Till slut märkte han att det inte längre var vad det varit från början, utan blivit till

19

något som han bara "föreställd sig", någonting som han komponerade ihop med fantasins och viljans hjälp. Då öppnade han ögonen och den första seansen var förbi.

Dumt nog tittade han inte på klockan, så det fick förbli okänt hur länge han suttit i sin märkliga trans.

Efteråt kände han sig litet matt och gick därför ut på en promenad.

Medan visionen varade hade han varit helt medveten om kroppen och alltså inte upplevt sig som ute ur den. Han hade inte tänkt närmare på sådant, inte funderat över vad det var han upplevde. Det var först efteråt som han undrade om han tittat in i en annan värld - och även fick tanken att han kanske varit i psykisk förbindelse med en insekt eller något annat djur, så att han hade sett det hela genom det djurets ögon.

Det är egentligen märkligt att; jag minns den där första visionen så klart efter alla dessa år. Men av någon för mig okänd anledning minns jag de flesta av de där "färderna" med säregen detaljriktighet. Nå - ärligt sagt så använde jag senare ett visst knep för att säkert minnas detaljer som jag ville ha kvar för att fundera närmare på : Jag liksom berättade för mig själv vad det var jag såg, nämnde till exempel färger vid namn. Använder jag det knepet brukar minnesdetaljerna sitta väldigt starkt.

Gunborg blev litet betänksam när sonen berättade vad han hade upplevt. Hon visste ju, av personlig erfarenhet, vad trans är för något. Hon blev orolig att hennes älskade gosse skulle hamna i ett direkt farligt tillstånd. Att han helt enkelt skulle tippa av och falla ur stolen och skada sig. Hon föreslog att han skulle göra sådana försök endast då hon var närvarande.

Men han hade alltid haft ett sinne för sig, som man säger, och ville inte experimentera under kontroll. Hans natur var kattens, i så hög grad att han ansåg sitt totem vara av kattsläktet.

Med "totem" åsyftas den indianska tron att man har ett slags magiskt samband med någon djurart. Man skall vårda den sidan av sin personlighet, så att säga vara snäll mot sitt kraft- eller maktdjur och inse att om man lever sitt liv på ett sätt som står i

20

motsättning till maktdjurets natur så blir man sjuk. Pojken ansåg att tigern var hans totem. Det kan ju låta hiskligt. Det vet man ju efter Kiplings Djungelboken att tigern är en elak rackare. Men det är fel. Kipling borde ha gjort tigern Shere Kahn till den hyggliga varelsen och svarta pantern Baghera till den elaka, för det hade stämt bättre med verkligheten.

Tigern är ingen mordisk djävul. Den dödar - men sådan är dess av Skaparen givna natur att den måste döda för att äta. Den dödar inte i onödan. Och när den får vara i fred så är den fridsam och fromsint som en stor kisse. Jag vet. För jag är en tiger.

Pojken gick aldrig någonsin i trans i sin mammas närvaro.

Efter det där allra första lyckade försöket måste han naturligtvis fortsätta. Men han satt för den skull inte och fånstirrade på de tre hopgjutna kristallkulorna kväll efter kväll. Dels var det ju ganska ansträngande, dels hade han annat att pyssla med. Det för honom viktigaste var att analysera minnena ur förflutna liv och försöka finna sammanhang. Han visste att han inte kunnat minnas tidigare inkarnationer medan han varit lilla Esta. Han visste att han haft vissa minnesfragment medan han varit en författare under 1800-talet. Nu ville han säkra sig så att han skulle ha kvar sin minnesförmåga i nästa liv.

Att minnas är både ljuvt och hemskt. Det ger underbar trygghet att ha oemotsäglich visshet i att man är odödlig. Att inte behöva fundera över om kroppens död är själens död, eller om det finns en fortsättning. Att inte behöva oro sig för om det finns helvetiska straff bortom döden. Att ha lugn visshet om att man är en odödlig och, än mer, odödbar varelse. Skönt. Men det känns beskt och förfärande att inse sin oerhörda ensamhet. Tänk, att sörja i detta liv över sådant som skedde i tidigare! Att längta hopplöst efter evigt förlorade saker. Det är rätt trist

Men att veta är bättre än att inte veta. Sanningen är ojämförligt mycket bättre än lögn, gissningar, påhitt. Därför arbetade den unge mannen idogt för att få klart för sig hur han skulle kunna försäkra sig om fortsatt minnesförmåga i nästa liv, och nästa och så vidare med siktet inställt på evigheten. Och därför kunde

han inte ägna sig åt experimenten med trans kväll efter kväll. De kosmiska minnena hade högre prioritet - att försöka ordna dem i kronologisk ordning, försöka fylla ut luckor mellan skilda minnessekvenser där så var möjligt, försöka finna ett meningsfullt mönster. Han sökte Livets Mening.

Den har många sökt. Många har också funnit den. Men vad som är meningsfullt för den ena kan vara meningslöst för den andra. Oavsett om målet är detsamma för alla så har dock varje enskild människa sin egen väg att vandra. Pojken hade en liknelse för det här : Om man tänker sig att vi alla utgått från samma urhem, samma föräldrahus, samma ur-celler, så kan vi symboliskt se detta som att vi utgått från sydpolen på ett klot. Vi går alla mot norr, för står man på sydpolen finns inga andra väderstreck än norr och vill vi inte stå kvar på sydpolen måste vi gå mot norr.

Men vi kan ju gå längs skilda banor. Vi sprider ut oss åt alla håll. Somliga färdas över land, andra över eller under vatten. Somliga färdas längs ytan, andra under ytan eller genom luften. Vissa tar rakaste vägen mot norr .- så rak nu vägen kan bli när man har ett klot att färdas på. Andra zickzackar sig fram och har inte så bråttom. Men oavsett hur vägarna går så har alla ett och samma mål och det är norra polen.

Men det finns ju människor som inte kan acceptera denna klara bild. De övertalar andra för att få hjälp att bygga farkoster och säger att det enda rätta är att segla raka vägen från sydpol till nordpol - alla andra vägar är fel, fel, fel - och andras fartyg är också fel : Kom hit, segla med mig, annars går du förlorad! Och så byggs det skepp i mängder och kaptenen på vartenda ett av dem anser sig vara Ende Rätte Kaptenen på Ende Rätta skeppet. Och de seglar och seglar, men det är frågan värt om de håller en för samtliga passagerare lämpligaste kurs?

Den här unge mannen var fast besluten att gå sin egen väg och hans attityd till alla beskäftiga vägvisare var : Följ du din väg så följer jag min.

Om den går på, under eller ovanför haven så är den alltid min väg. Om den går genom grottor i djupen eller över svindlande hö-

ga berg, om den går genom brännheta öknar, ångande djunglar eller över mördande kalla jöklar - så är den alltid min egen väg och jag, endast jag, vet var, hur och när jag skall färdas. För inom mig finns min alldeles egen vägvisare
DEOM Den Ende Ovanför Mig.

Varför skulle jag underordna mig andra? Varje levande varelse har inom sig en direkt-telefonlinje till Högste Chefen. Det är bara att lyfta luren!

Övermod? Nej, klarsyn. Han kände att varje levande ting utgått från samma urceller i planetens gryningstid. Visare syskon skall hjälpa mindre visa - men inte bestämma för deras räkning, inte förfoga över dem som om dessa mindre visa syskon vore födda att vara andra syskons verktyg. Med denna etik var det självklart att den unge mannen skulle anse sitt sökande efter Livets Mening ha högsta prioritet.

Men då och då ägnade han en kväll åt att gå i trans och studera visioner.

Under den första tiden antog han att visionerna helt enkelt var hallucinationer. Genom att ihärdigt stirra på en och samma punkt under närmare en hel timme tröttades hjärnan ut, den övermättades helt enkelt. Kanske skedde någon form av kemisk utmattning i hjärncellerna. Kanske rentav förgiftning. Vissa substanser skulle kanske användas helt kortvarigt under de processer som hör ihop med synupplevelse, för att därefter omvandlas? När nu synsinnet belastades ensidigt med en och samma synupplevelse så skedde det kanske en abnorm upplagring av substanser . . . ? Han hade sina funderingar i den riktningen och tänkte att det kanske var skadligt för hjärnan att matas med ensidigheter.

Om man stirrar stint på en enfärgad sak under cirka en minut' och sedan vänder blicken mot en vit yta, som taket, så ser man den enfärgade sakens form som en spökbild, men i komplements-färgen. Stirrar man på en orange-färgad fyrkant så ser man seden en blåaktig spökbild i taket.

En grön fyrkant åstadkommer en spökbild i ljust violett. En gul fyrkant orsakar en blåviolett spökbild. Mörkrött åstadkommer en

grönblå spökbild. Vill man ta reda på komplementfärgen till någon viss färg så är det bara att stirra på den i klart och enfärgat ljus under en minut eller mer och sedan titta i taket. Men märk väl att lampljus och dagsljus ger olika efterbilder. Lampljuset ligger mest inom gult spektrum och detta påverkar färgen att få dragning åt gult, vilket gör att efterbilden dras mot blått och violett. Det är bara att pröva - alla med någotsånär normalt färgseende kan själva testa det här sagda. Pojken misstänkte att hans visioner kunde vara något i stil med det här nämnda. Ett sätt för hjärnan att kompensera sig. Inte så att de ensidigt inmatade färgerna vållade visioner i komplementfärgen, utan istället så att det ensidiga motverkades av underbara och levande visioner.

Belysningen i rummet kom från vanliga glödtrådslampor och låg alltså huvudsakligast inom det gula spektralområdet. Visionerna var dock inte hållna i komplementfärgen blåviolett. Mestadels, under första tiden, gick visionerna mest i grönt : De utgjordes av landskap med gräs, buskar och träd.

Den första tidens visioner utgjordes enbart av obebodda landskap och i varje vision var det samma som i den första : Han var bara en okroppslig betraktare, som drev omkring för vinden. Men just detta att han gled omkring i landskapen och inte kunde styra sig själv i en riktning dit han ville - just detta fick honom att fundera över om det dock inte var någonting utöver "hjärnspöken". För om man bara fantiserar så kan man ju styra sina fantasier - vill man förflytta sig åt höger i det landskap man fantiserar om så färdas man åt höger.

A andra sidan brukar man vara fånge i det man drömmer under sömnen. Även om man går omkring i drömmens värld så är det så att säga styrt. Drömmen är rena skådespelet. Man tycks följa ett rollhäfte. Ett fåtal människor påstår sig kunna bestämma vad de vill uppleva i drömmen. De säger sig veta att de drömmer och kan påverka drömspelet. Men för de flesta är det istället så att de följer ett spår, de upplever en tillrättalagd pjäs. Och de vet inte att de drömmer. De godtar de mest absurda och omöjliga sa-

24

ker i drömmen. Man kan möta en person som varit död sedan lång tid och inte komma ihåg detta förrän efter uppvaknandet. Medan man drömde var den där personen levande.

Man bara godtar i drömmen, att det som är det är och om något sker så sker det. Ingenting är omöjligt - av den enkla orsaken att det finns och alltså är möjligt. Samma är det med sådant man upplever under hypnos : Finns det så finns det. Man är fånge i skådespelet, man accepterar pjäsen som helt verklig.

På samma sätt accepterar människor sin vardagstillvaro som en oemotsäglich verklighet : Den finns, alltså är den verklig. De har blivit totalt fångslade i det de ser i spegeln och funderar inte för ett ögonblick över sin egen gåta : Vad är jag egentligen för något, jag som är Jaget, Upplevaren, Beträktaren? Nej, de är fascinerade av spegelspelet, helt inne i det. De tror, utan att komma på tanken att tvivla, att det är det mest verkliga.

Pojken var fascinerad av sina visioner och märkte att han var fånge i dem, men han godtog dem inte som verkligare än vardagstillvaron. Å andra sidan godtog han inte vardagstillvaron som den mest verkliga. Han hade ju minnen av helt omöjligt slag - omöjliga och ändå fanns de. Det som finns, det finns.

Visionerna fanns och var ofattbart verkliga.

Han märkte att han såg allting på ett långt mera detaljerat vis i visionerna än i vardagens verklighet. Om han såg en grässlätt så såg han vartenda grässtrå där i visionerna. Men såg han en gräsmatta i vardagen så var den bara en gräsmatta. Tittade han bort över planket vid innergårdens östsida så såg han den väldiga kronan av ett träd, som växte på granngården. En lövmassa. Men om han såg ett träd i visionerna så såg han vartenda enskilt löv och detaljerna i varje löv. Så där kan man bara inte se, det går inte att betrakta någonting på det viset i vardagen. Men just så där var det med seendet i visionerna.

Och fascinationen! Han kunde fascineras av någon detalj, bli så helt betagen i någon enskild detalj, att han fastnade vid den och njöt av att bara se och se, att studera mönstren i ett löv eller strukturen i barken på ett träd, att granska stråna på någon gräs-

tuva, skärskåda småstenarna på någon bit barmark. Rätta ordet är just "fascination" - han förmligen förtrollades av nyansernas rikedom i allt det han såg. Han drev omkring i visionerna, som vore han en rökpuff i vinden eller ett osynligt tistelfjun. Han var alltid medveten om sin egen kropp, utan att direkt känna efter. Men han hade inte någon sorts kropp inne i visionerna. Där var han bara en Blick, bara en helt immateriell Skådare. Men det skulle bli annorlunda.

ANINGEN AV VINDENS DOFT

Gunborg hade vid ett tillfälle köpt en låda fikon, i vilka det hade gått mask. Vad skulle man med sådana? Jo, hon och hennes son jäste vin av fikonen. Det blev ett sött och tungt vin. Eftersom de sällan drack vin och då bara ett enda glas hade de ett rejält lager nere i källaren.

En kväll, när han var ensam hemma, tog pojken upp en flaska vin. Han hade funderat över om inte visionerna skulle kunna fördjupas ifall han bedövade vissa hjärncentra litet : de centra som hyser omdöme och självkritik. genom sina studier av litteratur rörande hjärnan hade han fått klart för sig att vissa gifter, inte bara de mest kända narkotiska, utan även andra, kan åstadkomma starka hallucinationer. Mestadels är hallucinationerna nog produkter av förgiftning, där hjärncellernas normala kemi rubbats, men pojken tyckte sig förstå att om en drog kunde lösa upp de normala hämningarna så flöt material ur det omedvetna lättare upp till själens medvetna skikt.

Han beslöt att pröva C_2H_5OH , alltså etylalkohol. Eftersom han denna gång inte drack vinet för aromens skull hällde han upp vin i ett dricksglas och stjalpte det i sig. Flera gånger. Sedan satte han sig tillrätta och stirrade på kristallblixten som vanligt, för att därefter sluta ögonen och ge sig hän.

Genast såg han en äng och runtom denna ett skogsbryn. Han såg scenen från en nivå som motsvarade hans egen kroppslängd och märkte något som han inte märkt i tidigare visioner : En bestämd riktning av ljuset. I de syner han tidigare haft hade himlen varit

26

molnfri eller åtminstone närapå molnfri, varför landskapet borde ha fått sin belysning av solljus. Men han hade aldrig varit medveten om solen. Ljuset hade funnits, inne i lövverket hade det varit ett ljusspel av dagrar och skuggor, men han hade aldrig uppmärksammat ljuskällan. Förrän denna gång.

Han såg ängen och skogen i motljus. Solen fanns uppe på himlen i scenens vänstra sida. Och han tittade upp mot den.

Han flyttade blicken och tittade upp mot solen.

Det var först senare, efter transen, som han insåg att han för allra första gången flyttat sin blickpunkt i en vision. Utan att vara medveten om att han gjorde något som han inte kunnat göra i tidigare visioner hade han flyttat blicken snett uppåt vänster och tittat rakt på solen. Förut hade scenerna presenterats för honom ungefär som om han varit en kamera och inte kunnat bestämma vad han ville titta på.

Han blev genast bländad av solens glans.

Det var en underlig sorts bländning. Den gjorde inte ont i ögonen och fick honom inte att kisa (hur nu det skulle gått till i en sådan upplevelse), utan istället var det så att solen kändes alltför intensiv och han tittade genast ner igen - men utan att därvid se en mörk fläck i synfältet, som man vanligtvis gör om man tittar rakt in i solen.

Solen var alltför intensiv för att kunna betraktas - och så är det inte i vanliga drömsyner. Han kände en mycket stark förundran i den stunden, för nu fattade han helt och fullt att det han upplevde var något helt annat än en hallucination. Allt han dittills hade sett i sina visioner hade nog varit ljust, liksom genomlyst. Som ljusbilder! Men aldrig så intensivt, så strålande, som den ljuskälla han nu tittat på. Han tittade rakt fram över ängen. En vildvuxen äng, med högt gräs och blommor. Vad han efteråt kunde få fram var detta första gången han såg blommor i en vision. I de tidigare visionerna hade han sett enbart grönska, aldrig blommor. Men på denna äng fanns mängder av blommor. Vanliga blommor, som han kände till. Ingenting exotiskt eller okänt. Det kunde ha varit vilken vanlig

svensk äng som helst. Men när han hade denna Vision var det ju kväll och ingen sol lyste över svenska ängar.

Det nästa ovanliga han blev medveten om var doften. Han kände en svag, men mycket tydlig, helt verklig doft av ängsmark och skog. Han kände doften~ från det han såg!

Men det räckte inte ens med detta, mer fanns som inte hade funnits i tidigare syner. Han såg hur det höga gräset och blommorna rörde av vinden - och kände vinden mot sitt ansikte. Svagt och knappt märkbart, men dock märkbart.

Scenen blev så intensivt verklig att han liksom "drog sig tillbaka till kroppen" - utan att riktigt veta hur han gjorde detta. Han bara ryggade, psykiskt. Han kände efter, kan man säga, riktade sin uppmärksamhet på kroppen. Han kände hur händerna var slutna om de snidade träknoppar Som fanns ytterst på gungstolens armstöd och studerade sin egen andning - hela tiden med resten av uppmärksamheten riktad på visionen.

Han upplevde en kluvenhet som det faktiskt inte finns ord för i vårt språk. Dofte fanns i honom hela tiden - men inte i hans näsa. Den fanns i honom på annat sätt. Och vinddraget mot ansiktet fanns på något vis framför ansiktet - som om han haft två ansikten och vinden rört det främre av dem.

Han kände en dunkel rädsla och vågade inte rikta in sig alltför starkt på visionen, utan kände hela tiden efter hur det kändes i hans kropps olika delar. Lårens tryck mot gungstolens säte, ryggen mot ryggstödet, nacken mot nackstödet, fötterna mot gungstolens nedre medar (där han brukade sätta fötterna för att inte gunga). Han uppmärksammade sin andning, svalde och kände hur strupen rörde sig, pressade läpparna mot varandra. Försäkrade sig om att han befann sig i kroppen - men granskade samtidigt visionen.

Han tittade på skogsbrynet rakt fram och på ömse sidor, men lät bli att titta upp mot solen fler gånger. Först när han kände att visionen falnade och blev mindre verklig öppnade han ögonen och tittade på klockan. Det hade gått litet mer än en halvtimme. Efter den första visionen brukade han hålla reda på hur lång tid visionerna tog. Vanligtvis varade de en halvtimme, men det hände

28

senare att de varade bortåt en timme.

När han satte sig vid skrivmaskinen (en hyrd sådan) och skrev ner varenda detalj han kunde erinra sig ur visionen slogs han av hur starkt denna skilde sig från föregående. Han hade ju kunnat flytta uppmärksamheten från det ena till det andra, precis som i vardagens verklighet. Det irriterade honom att han inte försökt vända sig om och se vad som fanns "bakom ryggen" - och att han inte tittat neråt och sett om han hade en kropp. Eller försökt att lyfta händerna, se efter om han hade händer "i den andra världen" eller vad man skulle använda för ord.

Den kvällen tänkte han för första gången på visionerna som något annat än hallucinationer. Visst hade de tidigare synerna haft en helt ofattbar klarhet och verklighetsprägel - på sätt och vis var de tydligare än allt han kunde se med sina fysiska ögon. Men de hade bara varit syner. I denna senaste hade funnits lukt och känsel - och förmåga att flytta blicken.

Men var fanns den där världen? Knappast i Sverige, eftersom det varit dag "där" medan det var kväll här. Visionerna var inte en fråga om förflyttning i rummets dimensioner. Tänkbart att det var en förflyttning i både rum och tid - att han besökte förfluten eller (hissnande tanke) kommande tid. Men troligare var att han förflyttade sig vinkelrätt mot denna rymd och tids dimensionella axlar.

Han kunde föreställa sig något sådant som parallella världar. Jordar lika denna Jord, på samma positioner i rymden och tiden, men inte i samma rymd och tid som denna Jord. Kanske fanns det en Jord som var nästan exakt lik denna och i den fanns också han själv, hans mamma och alla andra som finns här. En nästan exakt likadan Jord, med bara några få skillnader. Och sedan ännu en, som var litet mer olik. Och ännu en, och ännu en - oändligt många, alla litet annorlunda.

Det kunde finnas världar där Historien var oerhört annorlunda än mot här. Där romarriket aldrig blivit till, där kineserna utbrett sitt imperium, där vikingarna kanske utvecklat sin kultur och blivit Jordens herrar - eller en värld där människosläktet aldrig hade

uppstått. Från den oerhört avlägsna forntid då liv börjat spira på Jorden har utvecklingen passerat oräkneliga spårväxlar. Någon liten obetydlighet kunde fått en art att utvecklas annorlunda och ett annat släkte hade trumfat ut de primater ur vilka människorna skulle utgå.

Ja, det kunde finnas en Jord på vilken livet utplånats genom en kosmisk katastrof för många miljoner år sedan. Det kunde finnas oändligt många sådana döda Jordar - om man tänkte sig att det verkligen finns parallella universa.

Först in på 1980-talet läste jag en bok i vilken det sägs rentut att kärnfysiker leker med tanken att det kan finnas parallella universa - oändligt många sådana.

Den unge herr Denis, som börjat experimentera med astralvandring och spekulerade med olika teorier, hade hört från sin egen mamma om detta med andra existensplan, andra "sfärer" som hon sade. Men psykiska sådana = andeväridar. Det var alltså logiskt konsekvent att han funderade över om det han "besökt" var en parallell värld. Men den tycktes honom föga andlig. Inte för att han visste hur en andevärld ser ut, men det han skådat var alltför likt jordisk natur för att ge honom förnimmelsen av andlighet - låt vara att allt "där" var så otroligt klart, detaljerat och genomlyst. Andligt ...? Han tyckte att om det skulle varit andliga världar så borde det ha funnits någonting liksom "magiskt" med i bilden.

Han skulle snart få mer än nog av "magiskt"

Gunborg blev inte särskilt lycklig när sonen berättade för henne vad han upplevt. Att han nått sitt resultat efter att ha druckit ca en halv liter starkvin gjorde henne inte bättre till mods. Hon hade en djup avsky för fylleri. Den hade grundats redan i barndomshemmet, där styvfadern Axel tog sina fyllor. Och maken Oskar hade inte precis spottat i glaset. Hon talade strängt till sin son : Drack man sprit i samband med psykiska experiment var det stor risk att man fick kontakt med onda andar. Hon rentav ifrågasatte hans upplevelse : Eftersom han var ovan vid alkohol kunde hans vision vara en hallucination, någonting med dragning åt delirium. Sådant brukar man råka ut för först efter

30

långvarigt och hårt supande, men kanske hade han råkat ut för någonting som så att säga var släkt med delirium. Att göra psykiska experiment med gift i hjärnan gör inte precis resultaten till någonting pålitligt. Gunborg var upprörd. Hon var arg. Sonen var hennes allt, hennes livs kronjuvel. Han fick inte göra sig själv till fyllerist genom skevt riktade experiment.

Han borde över huvud taget inte göra sådana experiment i ensamhet. Vem vet vad han kunde råka ut för?

Men han fortsatte naturligtvis att pröva transen i ensamhet och om han visste att modern skulle vara borta från hemmet några timmar vågade han sig också på att dricka vin. Han prövade något ännu farligare, någonting livsfarligt : Kloroform och eter. Genom att andas in ångor från dessa bedövningsmedel nådde han resultat som påminde om de vin-drivna. Men kloroform och eter har sådan lukt att han inte alltid kunde vädra ut allt. Modern märkte en doft av sjukhus. Sonen erkände. Hon blev helt utom sig och han gjorde aldrig om den sortens försök. Han återgick till det rena ursprunget Trans utan droger.

Antagligen hade alkoholen lossat på en del spärrar inom honom så att han lyckats. Detta hade fått honom att inse att han kunde. Detta självförtroende fungerade sedan på samma sätt som alkoholen, det vill säga lossade spärrarna. För han lyckades lika bra utan alkohol. Han visste nu att han kunde. Saknar man självförtroende lyckas man inte. Tro försätter berg! Man måste tro att man kan, då kan man. Då frigöres latent (dolda) krafter och om man tänker på vilka latent krafter det medvetna jaget har - och sedan tänker på att det medvetna bara är en tiondel av psyket. Det bör finnas oceaner av latent kraft i det omedvetna. Men den där tanken att "äsch, sånt kan ju inte jag" utgör en stålsärr!

Kan andra så kan du! Alla är vi människor. Alla är vi levande varelser. Alla har vi livskraft.

Det gäller bara att ha motivation - att ha en personligt övertygande drivkraft. Intresse, lust, vilja - och självförtroende. Den här pojken hade tydligen uppnått de nödvändiga grunderna. Och när det sedan fortsatte att lyckas fungerade han allt bättre, eftersom han

nu visste att han kunde och att han hade klarat av det förut. Det är själva nyckeln. Vet man att man kan, så kan man!

Han försatte sig i trans då och då och vid de allra flesta tillfällena upplevde han visioner med doft och känsel. Ibland lyckades det inte riktigt. Men han märkte att om han utsträckte den tid då han stirrade in i kristallens reflex så blev den efterföljande visionen tydligare och klarare och innehöll både doft- och känsel förnimmelser. Vid ett försök stirrade han in i reflexen i mer än en och en halv timme. Men efteråt fick han huvudvärk.

Sådant förekom. Han märkte att om han gick i trans för ofta så fick han huvudvärk och den kunde sedan besvära honom till och från under flera dagar. Praktiskt taget alltid förekom huvudvärken i hjänregionen på höger sida. Värken kom i pulsationer, som kunde bli allt starkare och starkare tills det kändes som om man drivit in en spik i hjärnan och slog på den i hertats takt. Han kunde också få ont bakom ögonen, varvid det kändes som om en vass nålspets fanns bakom vardera ögat.

Men om det gick mer än en vecka mellan två transer fick han sällan dessa sviter. Ibland funderade han på att konsultera läkare, för att få veta om det var skadligt för ögon eller hjärna att sitta och glo på en reflex i bortåt en timme. Men han vågade inte. Han fruktade att läkaren skulle tro att han var sinnesrubbad om han berättade vad han höll på med. Och det är väl risk för det.

När månader gick förbi och han inte kom längre började han tro att han uppnått maximalt möjliga, att det alltså inte skulle bli något mer än detta skådande av landskap och i bästa fall förnimmelse av doft och vind. Och då kändes det hela tämligen meningslöst, för visserligen var det vackra visioner, men han var inte intresserad av att sitta och titta på en sorts inre flimföreställningar bara som förströelse. Han ville få vetande. Han ville veta vad det var och vad som låg bakom.

Men det är så med allt som man övar i att man först stiger till en viss nivå, varpå kurvan planar ut och ingenting tycks hända och man börjar nästan tappa sugen. Det gäller övning i bilkörning

32

och maskinskrivning, skridskoåkning och prickskytte, det gäller inom alla områden där man skall bilda nya reaktionsbanor i hjärnan. Alla datorer måste programmeras och hjärnan kan sägas vara en dator. Programmering tar sin tid.

Från 1965 - 1972 var jag yrkesinstruktör inom fotoindustrin. Jag fann att om en elev erhöll lektioner i ett visst ämne dag efter dag så uppstod en sorts mättnad - det var som om psyket inte orkade svälja undan och smälta kunskaps-maten. Men om det gavs en komplett och ganska intensiv lektion och denna upprepades efter två eller rentav tre veckor så "fastnade" kunskaperna betydligt bättre än om man spaltade upp materialet i portioner som serverades under några dagar i följd.

Experiment med själar kan göras även i fotoindustrin.

Den unge mannen tyckte själv att han "klantade" med sina experiment, genom att låta det gå veckor mellan transerna. Men kanske gav detta bäst resultat. Psyket hann smälta undan vad som ympats in. Liksom kroppen byggs upp av sin mat så byggs själen upp av sin - och själens mat är kunskap.

Det var i början av mars 1945 som han tog nästa steg uppåt vid en trans.

Tidpunkten kan bestämmas tämligen noga - eftersom han fick anställning vid Iwa-foto strax efteråt och sedan kände sig irriterad över att nyss ha kommit djupare in, och sedan inte kunna fortsätta. Verksamheten vid Iwa-foto innebar nämligen att han lärde sig något helt nytt och var för psykiskt uttröttad på kvällarna för att orka hålla på med transer.

Vid denna trans hamnade han i något som kunde ha varit Bokskogen vid Torup eller Skabersjö. Han såg släta, höga trädstammar och högt uppe fanns skir, solgenomlyst grönska. Marken var höljd av vissna löv. Och han kände doften av grönska och förmultning. Det var en svag doft, på något vis avlägsen och suddig, på något vis "som i ett annat rum". Detta var ett uttryck han själv börjat använda : som i ett annat rum. Det kändes som om en annan del av honom själv upplevde visionerna och allt som hörde ihop med dem. Skogens doft fanns där, men det var som om han kände den på något annat vis än med näsan. Som om doften uppfattades av

ansiktet: framsida, men inte det fysiska ansiktet. Som om doften smakade: och kändes, lika väl som luktades. Det är synnerligen besvärligt att beskriva rent själiska sinnesförnimmelser med termer som gäller för de fysiska sinnen. Sedan märkte han ett dovt susande och insåg att han hörde hur vinden rörde sig genom trädkronorna högt uppe.

När han tittade upp mot det härligt grönskimrande skogstaket såg han rörelserna i lövmassan och märkte att han hörde ljudet allt tydligare, som om hans själs hörsel skärptes av detta att han visste att han hörde. Och så var det givetvis. Lika väl som att han upplevde visionerna tydligare när han visste att han kunde, så måste han ju höra bättre, när han visste att han förmådde höra. Det är samma sak som att vifta med öronen : Om man inte kan det så kämpar man och har sig, grimaserar och står i - för man vet ju inte hur man skall få öronen att vifta. Men när man slutligen lyckats, en enda gång... Då gör det av sig själv!

Vindsuset var det enda han hörde. Inget fågelkvitter, ingenting alls mer än det dova brusets uppfifrån.

Han sänkte blicken och tittade neråt sin egen kropp för allra första gången i en vision. Och den fanns där.

Han nog sina byxor, skorna, skjortan och slipsen. Nämnas bör att denne unge man alltid var noga med sin klädsel. Han lossade aldrig på slipsen, sparkade inte ev sig skorna. Är man uppstigen och har tvättat sig så skall man vara klädd, ända tills man skall lägga sig på kvällen - sådan var han. Sådan är han. Han tittade alltså på en påklädd kropp och den var klädd som vanligt. Upplevelsen av att titta neråt sin verkliga, fysiska kropp blev så intensivt påtaglig att han trodde sig ha öppnat ögonen!

Han lyfte händerna - och då insåg han att det inte var den fysiska kroppen. För han hade ingen känsel i den.

Han såg den, lika tydligt som han brukade se sin fysiska kropp. Ja tydligare, för han observerade detaljer som han aldrig brukade lägga märke till med sina kroppsliga ögon. När han tittade på sina händer såg han varje enskilt gyllene hårstrå (han hade mycket gles och ljus hårväxt på handryggarna) och varenda linje och ojämnhet

i huden. Så enormt övertydligt hade han aldrig sett sina köttsliga händer. Här skall nämnas att när han vaknat ur transen studerade han sina händer genom förstoringsglas. Först därvid såg han sina händer lika övertydligt som i visionen. Denna upplysning kan klargöra hur enormt detaljerade visionerna är.

Han såg sina händer. Han vände dem och stirrade på handflatorna. Att röra händerna var lika enkelt som i verkligheten. Han bara vände dem. Han krökte fingrarna. Han förde ihop händerna och lät fingrarna flätas samman. Precis som när han styrde sina händer av kött - de rörde sig som han ville.

Men han hade inte den ringaste känsel i dem!

Under resten av denna trans ägnade han sig enbart åt sina händer och slutade först när den vanliga känslan av överklighet kom. Han förde ihop fingertopparna, han grep med höger hand om vänster och tvärtom, han sträckte huden på vänster handrygg med höger hands fingertoppar. Alltsammans såg obeskrivligt verkligt ut och ändå kände han ingenting alls. Han kunde skifta sin uppmärksamhet och känna hur hans kroppsliga händer var löst knutna om knapparna på gungstolens armstöd. Han kunde öka trycket och känna att greppet hårdnade. Men när han knäppte ihop sina oerhört verkliga händer i visionen kändes ingenting alls i dem.

Det skulle bli nästa steg på trappan till andra världar.

FÖRSÖK TILL FÖRKLARINGAR

Ynglingen fyllde sina 18 det året då han började som elev och cykelbud på Iwa-foto. Han gjorde sig raskt känd som helt omöjlig att styra. Därför var det orättvist att han blev kallad "uppkäftig", för det var han inte. Han gav inga oförskämda svar, svor aldrig, kallade inte folk för fula saker. Han var ungefär som en katt. Katten kan nog lära sig lyda, till viss gräns. Den kan läras att inte hoppa upp på bord, att inte krafsa i blomkrukor, att inte kissa på golvet och annat sådant. Men detta innebär inte att den är blint lydig som en snäll vovve. En hund lyder det inympade programmet även om "dess människa" inte är närvarande.

Katten ger katten i programmet när den är ensam. Den lyder

möjligen så länge man är i närheten, så att säga böjer sig för det nödtvungna, för tvånget i Våldets Lag, men struntar fullständigt i fjolliga mänskliga påhitt när den är för sig själv.

Sådan var denne yngling. En katt. En ung tiger, för han trodde på detta med totemism och ansåg tigern vara sitt totem. Totemism är den shamanska åsikten att varje människa har en mystisk släktskap till någon viss djurart. Vill någon veta sitt totem kan detta ofta bli möjligt genom att man omsorgsfullt "känner efter" vilken djurart man upplever särskild samhörighet med. Sedan bör man ta reda på hur just den artens naturliga livsmönster är - och försöka leva på sådant sätt att "ens inre djur" i största möjliga mån får finnas till på sitt naturliga vis. Då och endast då kan man komma i harmoni med Makterna.

Men ynglingen kom inte precis i harmoni med sina överordnade eller sina arbetskamrater.

Han blev inkallad till direktör Stig Andersson.

- Jag hör från både Travell och fru Olsson att ni är uppkäftig och trotsig. Det skall ni genast sluta med, för annars är ni kvar vid min firma till lördag och inte en dag längre!

Den unge mannen tittade på honom utan att röra en min och svarade bara helt lugnt ett enda ord:

- Jaha.

Inte ändrade han sig, så det är ett av Livets många mysterier att han fick fortsätta att arbeta vid Iwa-foto. Men han placerades litet för sig själv, sattes att blanda framkallningar och fixerbad, sköta sköljkaren, bruntona - och cykla ärenden. Litet senare lärdes han att framkalla amatörfilm och serieplåtar och fick då egna rum i källaren. Där trivdes han helt underbart - inga fjolliga och gapige människor som tydligen njöt av att kuschas andra och måste bevisa sin duktighet genom att trycka ner andra. Han såg det så, nämligen. Ett maktspel, en barnslig lek.

Titt och tätt tog han en fridag. Inte för att svira, utan för att experimentera med sig själv i hemmets lugn och ro. Men det dröjde länge innan han lärde sig konsten att sopa bort arbetstidens irritationsmoment ur sinnet, få bort smutsen ur kristallen och med

ren själ glida in i transen. De besvärliga människorna ville inte låta honom ta fridagar som han ville! Han blev inkallad till Stig Andersson igen :

- Ni tar fritt som ni vill, tydligen? Om ni vill ha ledigt får ni göra som andra vettiga människor och be om det.

- Jaha.

Men till slut fick han upphöra med sina självtagna fridagar, för även den envetnaste katt ger vika inför ihållande obehag och han blev faktiskt satt att arbeta övertid för att kompensera bortavaron och det stod han inte ut med.

Vid ungefär denna tid försökte han få tag på böcker som handlade om hallucinationer. han läste med djupt intresse om de ofta fruktansvärda hallucinationer en person kan uppleva under delirium. Vad en person upplever då kan förefalla helt verkligt. Ändå utspelas alltsammans inne i hjärnan.

Samma är det ju med sådant som nergångna narkomaner upplever. En ung kvinna upplevde hur hon ute på stan blev omringad av taxibilar. Ut ur bilarna rusade chaufförer, som grep tag i henne och välte omkull henne, varpå de försökte våldta henne.

Vad kringstående såg var att kvinnan låg på trottoaren och vred sig, knöt ihop sig och gallskrek. Men för henne var det påtaglig verklighet, i ordets sannaste betydelse. Hon såg, hörde och kände alltihop som om det varit fysiskt verkligt.

Och från försök med hypnos vet man att en person i trans kan få en brännblåsa om man sätter en penna mot hans hand och säger att den är en glödande cigarett. Smärtan är verklig. Det är sannerligen brännblåsan också

Allt upplevande sker ju inne i hjärnan.

Vad som sagts i kapitlet SYNER AV SILVER OCH LJUS från sidan 11 till 16 gäller. Vi ser egentligen inte ljuset, fast vi tycker att vi gör det. Ljuset strömmar in i ögat och träffar dess av syn-celler täckta botten. Ljusets energi åstadkommer elektriska impulser i syncellerna. Dessa elektriska impulser går längs nerverna inåt hjärnan. Du upplever inte själva ljuset. Vad du upplever är bara de elektriska effekter som åstadkommit av ljuset Och det är en väl-

dig skillnad. Det är som om någon ritat en bild och lämnat dig och det du ser är ju bara en bild, inte den verklighet som bilden sägs föreställa. Du upplever elektriska pip-pip-pip som skall före-ställa ljus.

Tro nu inte att det inne i hjärnan blir en sorts tredimensionell färgbild som du sitter där och tittar på. Det "ser inte ut" på det sättet. Det "ser inte ut" på något sätt alls. Det är bara elektriska laddningar, som tillrar inåt hjärnan likt pärlor på trådar och när de når hjärncellen laddas denna upp till en viss potential, vid vilken den laddar ur sig med elpärlor i rad till andra hjärnceller. Hur det ser ut? Hur ser en elektrisk stöt ut? Kunde din hand ta emot elektriska stötar på samma sätt som syncellerna tar emot fotoner skulle du se med fingrarna hur elektriciteten rusade som mångfärgade flammor in i dig.

Vi kan ju säga att det du upplever som syn är elektriska mönster i hjärnceller inom vissa områden i hjärnan. Dessa mönster har orsakats av att fotoner irriterat celler i ögat. Men tänk nu om det gick att åstadkomma just sådana elektriska mönster i din hjärna utan att de orsakades av syncellerna?

Vi kan fantisera om en sorts hjälm, som placeras på ditt huvud. Den står i förbindelse med en speciell dator, som innehåller program för en sorts film. Datorn sänder impulser till hjälmen. Från denna går ett elektriskt kraftfält, som åstadkommer mönster inne i din hjärnas syncentrum. Du skulle då se filmen - som om du såg den med ögonen.

Du kunde sitta i ett bekmörkt rum och tycka dig se hur du var ute i bländande starkt solljus. För tänk på : Det är inne i hjärnan du upplever seendet. Inte i ögonen!

Kunde man påverka din hjärnas centra får hörsel på samma sätt skulle du avlyssna en hel orkester i dödstrynad. Dina öron skulle inte ta emot den svagaste lilla ljudvåg - men din hjärna skulle ändå uppleva ljud. Öronbedövande starkt om så vore.

Vad sker när du uppfattar den starka doften av liljor? Celler i din näsa irriteras av molekyler från liljorna. Nervimpulser når ditt luktcentrum i hjärnan. Det är där du upplever doften. Tänk nu om

man kunde få elektroner att vandra mellan neuronerna (nervcellerna) i din hjärna så att där skedde precis samma process som när liljans doftmolekyler stimulerar de doftkänsliga cellerna i din näsa. Du skulle känna liljedoft. Stark och verklig doft. Du skulle vara beredd att gå ed på att du VERKLIGEN kände liljedoft, för det gjorde du ju. Doften var heltigenom verklig - för dig. Att ingen mer än du kunde känna den doften ändrar ingenting : För dig och enbart för dig var doften helt, absolut, totalt verklig.

Vad är verklighet och vad är överklighet?

Vad är sanning?

Bland människor som sysslar med logik och matematik talar man om sanna och falska utsagor. Ett uttalande (utsägan, utsaga) kan vara sant eller falskt.

Naturligtvis kan man tänka sig att en utsaga är delvis sann (eller delvis falsk), men strängt taget är ju en delvis sann utsaga falsk : Den är ofullständig.

Sanningen och hela sanningen = ingenting förtiga och ingenting tillägga. Om man utesluter något "som hör till bilden" eller lägger till något så blir utsagan falsk.

Kort sagt : Lögn. Inom politiken är man inte hågad att följa logikens rena regler.

Där talar man hellre om "vinkling av ämnet" - men politik och sanning är oförenligheter och ingen politiker är heltigenom hederlig.

Varje politikers utsagor är falska, såtillvida att de inte utsäger den kompletta och icke-tillrättalagda sanningen.

Helt enligt de regler som gäller för logikens definition av sanna och falska utsagor har man rätt att säga : ... alltså är varje politiker en lögnare. Men detta är just ingen nyhet.

En sann utsaga innebär att man konstaterar fakta = sanning innebär att man konstaterar verkligheten. Det är svaret på frågan "vad är sanning?". Men detta svar ger oss strax en ny fråga, nämligen : Vad är verkligheten?

Ett enkelt svar på den frågan är : Om andra kan observera vad jag själv observerar så är det verkligt. Men det är egentligen en farlig tanke - för den leder lätt till Om andra har samma åsikt som jag så har jag rätt åsikt. Se upp med sådana tankar, för just sådana tankar ligger till grund för varenda meningsmotsättning och

vartenda krig som någonsin förekommit på Jorden. Det finns något som psykologer kallar "konsensus". Detta betyder att man utvärderar sina uppfattningar genom att jämföra dem med andras. Om då andra har samma uppfattning blir ens egen mer verklig. Som en följd av konsensus söker man sig (mer eller mindre medvetet) till personer som har samma åsikter som man själv har - och undviker personer med åsikter som avviker från ens egen.

Man känner det som så, att om en annan persons åsikter är litet annorlunda än de som man själv upplever som sanna så har man själv rätt och den andre har, i bästa fall, nästan rätt. Har den andre rakt motsatta åsikter så är de helt fel - naturligtvis. Sådana är vi. Det är grunden till det vi kallar "gott och ont".

Nu är det tråkigt nog så att vi helt enligt vår natur MÅSTE få vår verklighetsuppfattning bekräftad från andra. Om andra inte bekräftar det som du uppfattar som verkligt blir du psykiskt sjuk och detta är inga överord. Du blir psykiskt sjuk om du upplever saker som absolut verkliga - och andra säger att de sakerna inte finns. Du drivs in i ett sjukt sinnestillstånd, men enligt vissa psykologer bör man snarare säga att du reagerar mot en för dig sjuk miljö genom att fly inåt dig själv.

Schizofreni kännetecknas av att sambandet mellan individen och omvärlden störs eller avskärs. Det tycks finnas olika former av schizofreni. En del former är åtkomliga för behandling med fysiska medel (el-chocker, droger), medan andra bör åtgärden genom terapi av rent psykologisk-psykoanalytisk art. Enligt en del psykologer bör det vara fullt möjligt att driva vilken människa som helst in i ett tillstånd av typen schizofreni.

Hjärntvätt bygger till stor del på sådant.

Det uppväxande barnet får sin verklighetsuppfattning inpräglad från vuxna och jämnåriga och söker sig efterhand till grupper vars värderingar "känns bäst". Tro nu inte att verklighetsuppfattningen byggs upp av vad som låter mest logiskt. Så är det inte. Den blir uppbyggd av sådant "som känns bäst" - inte av sådant som är bevisligt enligt kristallklar logik. Vi är inga logikmaskiner, vi är levande varelser - och styrs av känslorna. När åsikter "känns riktiga"

så är man oemottaglig för kristallklar logik. Vad man upplever som helt verkligt, det är verkligt.

Om det sedan inte bekräftas från andra blir man sjuk. Konsensus är mycket betydelsefull. Men strängt taget är det primitivt. Man kan analysera sig fram till att det ytterst är flockinstinkten som styr beteendet och att man uppför sig som ett normalt kreatur i en normal boskapshjord när man låter sin verklighet bestämmas av andra. Människan är en flockvarelse. Avvikande individer utsätts för press. Det hela är biologiskt grundat.

Att vara normal innebär helt enkelt att man är som de flesta i den befolkningsgrupp man ingår i. Någon annan sorts normalitet finns inte, håll det i minne! Är man onormal (abnorm) inom sin befolkningsgrupp kan man mycket väl vara helt normal inom en annan befolkningsgrupp. Att vara normal eller abnorm är alltså en fråga om relativitet. Man är normal eller onormal relativt (jämfört med) andra. Det finns personer som "ser spöken". De kallas "medier" inom spiritualistiska grupper och är normala inom de grupperna, eftersom dessa grupper anser en sådan förmåga vara verklig. Men inom andra grupper skulle ett spiritualistiskt medium uppfattas som sjuk, som defekt i hjärnan. De grupperna tror inte att det finns något sådant som "spöken". Alltså har man hallucinationer ifall man ser sådant. Att se vad som inte finns? Det är sjukt.

Termen ESP står för "extra-sensorisk perception", vilket på ren svenska betyder "utom-sinnlig varseblivning" - att se, höra, känna, smaka och lukta utan användande av de fysiska fem sinnena.

Alla upplevelser man har utan att dessa kommer in i en genom de fysiska sinneskanalerna är ESP. Vi bortser från drömmar. Dessa kan ju sägas vara teaterföreställningar i hjärnan, byggda av bitar av sådant man har upplevt med sina sinneskanaler.

Är ESP verklig? Ja - om man upplever ESP som verklig så är den verklig. Annars icke. Och märk väl : Varje form av ESP är en helt personlig, helt privat upplevelse. En enda person upplever sin egen ESP-upplevelse, vill säga. Om sedan denna person kan ge någon form av bevis för upplevelsen så var upplevelsen likväl något

helt personligt. Övriga upplevde ju inte samma. Men nu skall vi ju tänka på att varenda upplevelse, av vad slag den vara må, är en helt igenom personlig och privat upplevelse. Ditt och endast ditt psyke upplever vad just du upplever. Även om andra säger sig uppleva samma så är det DERAS upplevande.

Man använder ordet "subjektiv" om sådant som är personligt och sätter "objektiv" som motsats. Men att någonting är objektivt innebär bara att en mängd subjektiva "tyckare" är ense om att det är något objektivt.

H.G.Wells har i sin novell 'De blindas rike' skildrat hur en seende man kom till en dal där alla var födda utan ögon. Något sådant som seende fanns givetvis inte för dem. Vad han beskrev för dem av sina synupplevelser var givetvis överklighet. Om han inte ljög med avsikt så måste han vara sjuk. De kunde känna med fingrarna att han hade ögon. Eftersom de inte hade sådana så måste hans vara defekter - sjukliga svulster, som de av barmhärtighet borde operera bort. Han flydde förstås från deras dal.

Var hans synupplevelser verklighet? Ja, det anser vi ju, eftersom vi har samma förmåga som han. Men om vi inte haft det?

En sann utsaga blir inte falsk bara för att andra tycker att den är falsk. En falsk utsaga blir inte sannare av att miljoner individer påstår att den är sann.

Verklighet är vad det upplevande psyket upplever som verkligt.

TILL EN STÖRRE VERKLIGHET

Den unge mannen på Jerusalemsgatan 15 funderade över det enkla faktum att psyket har fler fysiska sinneskanaler än bara synen. Hur skulle det vara att överstimulera till exempel hörseln?

Hos Radiodoktorn på Stora Nygatan köpte han ett set hörlurar och pluggade in i radions uttag för extra högtalare. Han sökte sig fram över skalan av stationer tills han hittade ett rent brus som låg stadigt utan att skifta. Sedan satt han i gungstolen med hörlurar för öronen och lyssnade på brus, med slutna ögon.

Det gällde alltså att trötta ut hörselsinnet lika envetet som han tidigare tröttat ut synsinnet. Och han märkte att man inte behöver

lyssna särskilt länge på ett ihållande brus förrän man tycker sig höra någonting annat.

När man stirrar länge på ett och samma börjar det flimra och skimra och ha sig inom synfältet : Syncentrat vill inte ta emot en och samma upplevelse för länge. Samma händer med hörseln. Han tyckte sig höra röster och musik, ungefär som om detta fanns precis "bortom bruset". Illusionen var så tydlig att han ofta sökte sig fram till andra positioner av rent brus på stationaskalan, i tron att det kanske verkligen låg någon sändare inne i bruset.

Om han lyssnade en hel timme kunde han vara beredd att svära på att han verkligen hörde röster, men det gick aldrig att höra vad de talade om. Han hörde musik, men alltid "bortom bruset", och ofta följde han med i någon melodi. Det kunde ibland bli som om en hel orkester spelade.

Han började också experimentera med att överstimulera känsel-sinnet, men det lyckades sämre. Han hade märkt att om han satt i en och samma ställning länge så kunde det kännas som om hans händer inte längre befann sig i samma läge som från början. Det blev någon slags uttröttning även i känselsinnet. Långt senare läste han i en bok att man kan hypnotisera en person som är både döv och blind, genom att utsätta dennes känselsinne för monoton stimulans. Men själv fann han det vara ointressant att experimentera med uttröttning av känselsinnet. Han uppnådde full tillräckliga resultat med hjälp av syn och hörsel.

När han utmattade syncentrat och hörselcentrat samtidigt tyckte han sig komma i djupare trans och den varade längre, men ofta kände han sig helt slut efteråt. Det var av denna anledning han under en tid tog sig fridagar från arbetet, varvid han startade sina experiment redan på förmiddagen och sedan kunde återhämta sig hela eftermiddagen.

Han ville inte att modern skulle märka hur hårt experimenten tog på honom. Det fanns tillfällen då han kände en viss förfäran när han efter en trans tittade sig i spegeln. Hyn var gråblek och ögonen stirrade på ett rent kusligt sätt. Då och då fick han också den där bultande huvudvärken och mådde dessutom illa. Men han

måste ju fortsätta Det fanns inget alternativ, han kunde inte se något. Det enda alternativet till fortsatta experiment var att inte göra några experiment - och det kunde han inte.

Naturligtvis kan man säga att det fanns fler alternativ Pojken kunde ha gjort experiment med längre intervall emellan. Men han hade redan som det var långa intervall. Åtminstone så långa som han stod ut med. Att bara gå och vänta av den enda anledningen att kroppen inte orkade? Vi får tänka på att han var ung och att tålamod sällan är någon ungdomlig egenskap.

Nästa trappsteg väntade på honom. Han var otålig på att kliva upp på det trappsteget. Men vad som sagts om inläring gäller och man kan inte försnabba vissa neuronala processer. Hjärnan har sitt naturliga sätt att fungera.

Han kom underfund med att han faktiskt kunde komma i trans utan att först utmatta syn och hörsel. Den upptäckten gjorde han närmast slumpartat när han gått till sängs en kväll och fick infallet att försöka erinra sig hur det var att sitta i gungstolen med hörlurarna för öronen och stirra på kristallen.

Han koncentrerade sig på att levandegöra minnet av detta och när han efter en lång stund slappnade av ämnade han göra som vid självhypnos Rikta in sig på att spänna och avslappna muskelgrupper i tur och ordning med början vid fötterna. Men därvid fann han att kroppen redan var avslappnad - och sov!

Han märkte att han inte kunde röra fötterna. Det var som om viljan "inte nådde fram". Hur får man tårna att röra sig? Man bara vill det. Han ville. Tårna rörde sig inte.

Han flyttade uppmärksamheten uppåt benen, men kunde inte få en enda muskel att lyda. Han prövade hela kroppen, men fann att den faktiskt sov. Den sov - medan han själv var vaken! Han studerade sin sovande kropp, flyttade uppmärksamheten från ställe till ställe. Hela kroppen var djupt avslappnad. Lungorna arbetade i en djup, lugn rytm. De drog in luft, släppte ut den, gjorde en paus och drog åter in luft. Han förnam hjärtats dunkande i bröstet. Och när han liksom "gav efter" så hörde han ett tilltagande brus. Han så att säga "gav sig hän" och liksom sjönk ner och då ökade det

brusande ljudet tills det formligen skrek. Han blev rädd och åter-vände uppåt. Det finns inget annat sätt att beskriva saken. Han "tog i" utan att veta hur han gjorde, varvid han på något sätt steg uppåt ur det skarpa bruset - det blev dovare och han kunde åter förnimma sin kropp. Men den sov lika ostört hela tiden.

Det är en fruktansvärt obehaglig upplevelse, åtminstone den allra första gången. Man kan känna panik. Det ligger stor ångest i att inte kunna få sin egen kropp, den kropp man haft hela sitt liv och alltid kunnat styra, att inte få denna hemvanda, pålitliga och alltid beredvilliga kropp att röra ett enda finger.

Men nu hade denne unge man faktiskt upplevt en helt likadan situation under de tidiga barnaåren - hemma hos mormor och morfar i Lövestad. Han hade vaknat ur nattsömnen och förvånad funnit att kroppen fortfarande sov. Den gången hade han inte känt rädsla, utan bara sjunkit ner i det lustiga bruset och sedan inte varit medveten om något förrän han vaknade i vanlig ordning på morgonen. Han mindes det nu - och blev lugn.

Han märkte nu också att han inte kunde tänka - inte tänka på det vanliga viset i ord och bilder. Det var som om hjärnans områden för vanligt tänkande hade nattstängt. Han var medveten och han kunde vilja saker, men utan det vanliga tänkandet.

Han upplevde ett kristallklart självmedvetande - och upplevde sin kropp som ett trögt och tungt berg. När han erinrat sig att han tidigare varit i ett sådant tillstånd och att det inte hade hänt något farligt blev han kallt lugn och började experimentera med detta att sjunka ner och stiga upp för att komma underfund med hur han egentligen gjorde när han åstadkom detta. Och sedan kom tanken att försöka gå över till en annan värld när han nu råkat hamna i en osedvanligt djup trans. Hans sista tanke på annat gällde modern : Måtte han inte råka avlida nu, för då skulle kära lilla mamma få en outhärdlig sorg.

Det som sedan följde blev hans dittills starkaste upplevelse, men absolut inte hans sista,

Han stod på en grusväg i dimma. Sikten var bara några meter. Det rädde grådunkel, som om det fanns ett tjockt molnlager ovan-

för dimman. Upplevelsen var tydligare än någonting han förut hade erfårit under trans. Han var där, fysiskt verklig! Han kände att han stod där kroppsligen och var inte medveten om att hans kropp låg och sov i en säng på Jerusalemsgatan 15. Den enda kropp han hade var den som stod på en grusväg i dimma. Helt verkligt.

När han tittade neråt såg han sin välkända kropp, klädd i byxor och skjorta, med slipsen knuten som vanligt och innetofflor på fötterna. Han hade gått till sängs iförd pyjamas, men stod nu här på en smal grusväg iförd de kläder han haft på sig under kvällen. När han lyfte händerna och gned dem mot varandra var känslan exakt densamma som om hans kropp varit den vanliga.

Vägen var smal och hade hjulspår. Den liknade en vanlig markväg av den sort som går från en landsväg till någon gård. Åt ömse sidor, så långt han såg i dimman, fanns obrukad mark, täckt av fritt växande gräs. Och dimman kändes fuktig och kylig - men det fanns inget obehag förknippat med känslan. Vanligtvis var han vad man på skånska kallade "frysekylling" = han vantrivdes med kyla och kände sig paralyserad av sådant. Men nu var det som om han bara konstaterade att dimman var fuktig, kall, rå och det fanns vare sig obehag eller välbehag i den förnimmelsen. Han andades in dimman. Detta var första gången han var medveten om andning i en transupplevelse. Han andades, drog in den råa luften, kände att luften luktade fukt och gräsmark.

Och sedan kom en röst ur dimman. En fullt verklig röst och en mycket välkänd dessutom. Hans mors röst:

- Dénis, var är du nånstans?

Det skall nämnas att han kände ingen förvåning. Det var som om han vetat att hon skulle finnas där, hos honom.

Han gick framåt, mot rösten. Gick längs grusvägen och var lika medveten om gåendet och ljudet av sina egna steg som om han gått där med sin kropp av kött. Han skymtade en skugga i dimman och vid nästa steg såg han modern. Hon var klädd i samma kjol och blus som hon haft på sig under kvällen. Och hon var förargad på honom och talade i mycket missnöjd ton

- Var har du nu släpat hän mig?

Det var hon, ingen tvekan om den saken. Hon var lika verklig som någonsin förut:- Han steg fram till henne, lyfte högra handen och lade den på hennes vänstra skuldra. Hon var fysiskt påtaglig och hans hand kände hennes värme. Och hon var mycket förargad och uppträdde som om han med full avsikt hade fört henne till denna dimhöljda plats. Hon förebrådde honom, sa att han inte borde leka med krafter som han inte behärskade och frågade hur han trodde att de skulle hitta hem igen. När han svarade att man alltid hittade hem igen sa hon att det skulle han inte vara så tvärsäker på, för han visste inte vad han gett sig in på.

Han föreslog att de skulle följa vägen och se vart den ledde och hon lydde hans uppmaning, men fortsatte att förebrå honom för att han var så vårdslös och oförsiktig. De gick där på grusvägen i dimma och grådunkel och alltsammans var lika verkligt som om de gått där i sina vanliga kroppar.

Men plötsligt uppmärksammade han en förtätning i dimman till höger om vägen och när de tagit ytterligare några steg framträdde förtätningen som en storväxt man, iförd ytterrock med uppfälld krage och med hatten så långt nerdragen i pannan att ögonen inte syntes. Kläderna var mörkt grå. Han stod där orörlig med händerna nerkörda i rockens fickor.

Trots att det var något kusligt, något dunkelt hotfullt, hos den orörliga gestalten tog pojken ett steg bort från vägen och frågade helt resolut :

- Kan ni tala om var vi är nånstans?

Mannen svarade inte, rörde sig inte heller. Modern ropade med tydlig ängslan till sin son att komma tillbaka, men denne gick ännu några steg fram mot den tysta skepnaden och upprepade frågan. Först när han befann sig på cirka två armlängders avstånd kände han fruktan. Den andre stod helt orörlig. Munnen var hopknipt till en bister strimma. Men ögonen skymdes av det nervikta hattbrättet och plötsligt kände pojken att han inte ville möta den andres blick. Han kände att det skulle vara en helt fasansfull blick. Sakta gick han baklänges och kände sig för med fötterna för varje steg och gestalten blev långsamt utsuddad av dimman. Men därvid insåg

pojken att någonting var fel - för han hade ju kunnat se den tysta gestalten tydligt från vägen och nu hade han gått baklänges tills gestalten höljts av dimman, utan att nå vägen. Han vände sig om. Där fanns ingen väg. Bara grästäck mark.

Då kom den stora fruktan. Han förstod att även om allt detta tedde sig lika tydligt som den vardagliga verkligheten så var det någonting mycket annorlunda. Han ropade efter sin mor. Och hörde henne svara, men långt borta till höger. Det var helt orimligt. Han hade gått kanske ett dussin steg bort från vägen och sedan backat antagligen dubbla sträckan Modern skulle befinna sig mycket närmare än som nu var fallet.

Han började gå i den riktning han hört hennes röst. Redan efter ett fåtal steg framträdde skuggor i dimmorna framför honom och när han kommit närmare såg han stora träd. Det var ett skogsbryn och fukt droppade ner från täta lövmassor som försvann upp i den dystert mörkgrå dimman. Han ropade igen och hörde sin mors röst mycket svagt, knappt hörbart. Hon var mycket längre borta än tidigare - och bakom honom! Det var helt orimligt. Men han kunde inte göra annat än vända sig om och börja gå. Och kom redan efter några ta steg fram till ett annat skogsbryn. Han hade nyligen kommit från just det hållet. Då hade där enbart funnits grästänkt mark. Nu fanns där skog.

Han vek av åt höger och kom till ett tredje skogsbryn, vände helt om och kom till ett fjärde. Han befann sig i en glänta mitt inne i en skog.

Han brydde sig inte om att ropa mer. Han hade fullt upp med att hålla igen den djupa fasa som bubblade upp i honom. Allt var så absolut, så helt påtagligt, så övertydligt verkligt. Och ändå var det inte den vanliga verkligheten.

Han gick rakt in i skogen, gick på en mark som var täckt av vissna, våta löv och nerfallet ris. Träden såg ut att vara gamla, de hade tjocka stammar med mycket skrovlig bark. Och efterhand som han gick blev undervegetationen allt snårigare, tills han stannade och insåg att det var meningslöst att fortsätta. Det enda var givetvis att återvända till den sovande kroppen, att avbryta denna

mardrömsresa i en annan verklighet. För nu kände han, kände med sin intuition, att upplevelsen skulle bli allt snårigare - med allt som ligger i det ordet. Han höll ju på att snärjas, att villas in i något som han fick allt mindre kontroll över.

Men just när detta stod klart för honom såg han att marken var fri från hämmande snår strax intill och att skogen glesnade i just den riktningen. Han gick till vänster om det sista snåret och fortsatte mellan stammarna, för att sedan komma ut på slät gräsmark igen. Och det tycktes som om dimman var mindre tät här och det var inte lika dystert mörkgrått.

Han gick ut på grässlätten, men kom redan efter några få steg fram till en svart dypöl. Han vände åt ena sidan, men kom genast fram till en annan dypöl och när han såg sig omkring upptäckte han att det fanns blanksvarta dyhålor överallt - och att marken gungade på ett vedervärdigt vis när han tog ett steg. Han hade hamnat ute på sankmark och det syntes inget skogsbryn åt något håll. Men än värre blev det när han plötsligt hörde ett dovt smaskande ljud från ena sidan. När han tittade ditåt såg han hur marken gick i vågor en bit bort och det bubblade ur en stor dypöl som om något djur nyss hade kommit upp ur djupen och åter dykt ner. Ett stort djur. Ett monstrum. Han kände hur fasan grep honom och förstod att någonting obeskrivligt vidrigt när som helst kunde explodera upp ur dyhålorna runt omkring honom.

Utan att han själv visste hur han gjorde slet han sig bort från platsen och kom flåsande till medvetande i sina köttsliga kropp.

Hjärtat bultade så häftigt att det nästan gjorde ont och han andades in luft som om han hållit på att kvävas. När kroppen hade lugnat ner sig lyssnade han på sin mors jämna, djupa andetag från den andra sängen och steg sedan tyst upp och smög ut i köket där han stängde dörren till rummet och skrev ner sin upplevelse.

På morgonen berättade han för sin mor. Det visade sig då att hon hade drömt en mardröm, men inte mindes ett enda dugg. Hon bara visste att det varit något förfärligt. Och hon tvivlade inte på att de hade besökt samma plats, astralt som hon sade. Hon ansåg att det han besökt hade varit "en lägre sfär", ett rent demoniskt

existensplan. Hon använde också uttrycket "världar i vardande" och varnade honom för att under primitiva utvecklingsskeden är våldsamma och råa krafter i rörelse. Han invände att det funnits en tydligt använd markväg på platsen, att det alltså borde finnas varelser av mänsklig typ där. Hon skakade på huvudet åt honom och sa att han fick inte tro att vad som fanns i de lägre sfärerna såg ut enbart som han förmådde se.

- Du ser som du kan, sa hon. Och du märker ju själv att de lätt förvände synen på dig och villade bort dig.

Denna upplevelse var så ytterligt vedervärdig att han lät bli att göra fler försök under lång tid. Nu ansåg han sig ha funnit metoden. Resten var en fråga om träning. Men träningen fick göras på ett vettigt vis. Inga fler överutmattningar och inga fler försök att gå in i transen i samband med nattsömnen - förrän han hade smält undan vad han nu glufsats i sig.

Det kan ges som råd till denna boks läsare också.

Ha inte för bråttom. Ta det varsamt och låt varje steg på trappan så att säga "komma till dig" istället för att du kämpar av alla krafter för att ta dig upp på nästa. Det tog nästan tre år för den unge man vi här berättar om att komma dithän att han promenerade omkring i dimma, snårskog och sankmark. Om han inte haft så bråttom kunde han sluppit många ruskigheter. Men även otrevligheter kan ge vinst.

De ger, om inte annat, vinsten att läsaren kan ta varning.

ÄVEN MÖRKER ÄR LJUS

Efter den första tidens nästan frampressade experiment, som slutligen fick ett väldigt "påtagligt" resultat, följde en period av stillhet. Den unge mannen vågade helt enkelt inte kasta sig in i fler djuptranser, innan han var säker på att kunna göra ett raskt jämfotahopp tillbaka till sin kropp av kött.

För när han gick igenom sin upplevelse i minnet märkte han att han inte själv visste hur han lyckats komma loss från den där vedervärdiga platsen. Han hade upplevt det hela exakt som om han varit där fysiskt. Helt och hållet. Ingenting hade känts överkligt

50

eller drömligt. Han hade inte, som vid tidigare transer, varit medveten om två kroppar - den vanliga köttkroppen och en eterisk och litet mindre verklig "drömkropp". Nej, han hade bara förnummit en enda kropp och den hade varit helt verklig.

Likväl hade han kunnat "vilja sig bort" från den kroppen. Viljat sig bort, från något som faktiskt varit hans riktiga kropp enligt hans egna känslor. Det var ju som att lämna sin vanliga kropp av kött med enbart viljans hjälp. Hur gör man om man gör något sådant? Kan man stå rätt upp och ner och bara hoppa bort ur sig själv? Han hade ju faktiskt gjort just så. Men hur hade han gjort i den stunden? Det visste han inte själv.

Tänk om han inte lyckats? Pondera detta, att han stått där i det motbjudande träsket och önskat sig bort, velat vakna upp i sin ursprungliga sovande kropp - och inte kunnat?

Tanken var minst sagt skrämmande.

Det gick flera veckor innan han åter satte sig med de brusande hörlurarna för öronen och stirrade på den glänsande kristallen. När han sedan kom i trans försökte han flytta sitt medvetande fram och tillbaka mellan kroppen i visionen och kroppen i stolen. Han kände efter hur det var att flytta medvetandets brännpunkt, kände efter hur han gjorde. Medan han höll på med dessa övningar märkte han att det alltid fanns en tydlig riktning mellan kroppen av kött och den psykiska kroppen. Han upplevde det alltid som att hans psykiska kropp befann sig framför köttkroppen. Även när han i visionens värld vände sig helt om och då logiskt sett vände sig i riktning mot kroppen i stolen - även då hade han den köttliga kroppen bakom sig. Om han vände sig ett halvt varv i en vision och sedan flyttade uppmärksamhetens brännpunkt för att känna efter hur det kändes i kroppen, så fanns den vardagliga kroppen alltid bakom. Han försökte flytta uppmärksamheten framåt och åt sidorna - fanns inte kroppen någonstans där? Aldrig! Den fanns alltid bakom den andekropp ur vilken han upplevde visionerna.

Kan man jämföra koordinater (mät-axlar, riktningar) inom två skilda och olika system? Kan den fysiska verklighetens koordinater jämföras med den psykiska verklighetens? Vi kan placera koordinat

axlar från den plats där vår fysiska kropp befinner sig och därvid ha en axel framåt/bakåt, en andre axel höger/vänster och en tredje axel uppåt/neråt. Men dessa koordinater är inte desamma som i en psykisk projektion till vilken vi förflyttat uppmärksamheten. Vad som är framåt/bakåt i den fysiska verkligheten kan mycket väl vara uppåt/neråt i en psykisk verklighet.

Enligt Einstein finns ingen samtidighet i universum. Det blir fel att säga att "just nu lyser stjärnan Procyon däruppe", eftersom den stjärnan befinner sig 11 ljusår från Jorden. Vi kan bara uttala oss om den Prucyon som fanns för 11 år sedan - om vi skall vara vetenskapligt korrekta.

Varje system har sin egen rymd och tid, och eftersom rymd och tid hör oupplösligt samman talar vi om "rumtidskontinuum".

Den unge mannens psyke kan sägas ha bildat en föreningslinje mellan två skilda koordinatsystem. - mellan ett fysiskt kontinuum och ett psykiskt. Men koordinaterna, dimensionsaxlarna, i det fysiska systemet gällde för det fysiska och axlarna i det psykiska systemet gällde för det psykiska. Skilda system. Att han alltid kände att den fysiska kroppen fanns bakom honom berodde på att han så att säga "framträtt", trätt fram i den psykiska världen. Det håll han kommit från låg alltså bakåt på axeln framåt/bakåt. Hur han sedan vände sig var ovidkommande : Inträngandet i de psykiska dimensinnerna hade skett från en bakomliggande plats.

Allt detta kan låta som ett meningslöst ordande om struntsaker utan särskild betydelse, men skall man bege sig på expedition till okända världar är det mycket, mycket viktigt att hålla reda på var man kom ifrån. Och utan förståelse finns ingen verklig kontroll. Kunskap är i sanning makt. Utan kunskaper kan man visserligen tycka sig ha makt, men det är illusion.

Det kan också vara viktigt att ha vapen till sitt försvar, om det råkar finnas farliga varelser i de trakter man utforskar.

Ynglingen hade fått förflyttning till Iwa-fotos huvudbutik på Östra Förstadsgatan. Där arbetade han i källaren. Han skötte framkallning och kopiering av porträtt, utförde reproduktion och var i övrigt serviceman. Periodvis hade han det väldigt lugnt och bruka-

52

de då syssla med sina egna intressen, vilket mestadels innebar att han funderade och antecknade. Mestadels antecknade han på små kartongskivor, vilka låg i, askar för planfilm och glasplåtar.

Han intresserade sig under en tid för amuletters och talismaners symbolvärden och ritade mängder av symboler. En sådan var den inom ockultismen kända femuddiga stjärna, som kallas "pentagram" och är känd även inom geometrin under namnet simplex S_4 .

Den har märkliga egenskaper.

Matematiker säger om detta simplex att den är "den enklaste av lineära mångfalders begränsade kroppen i det fyrdimensionella rummet". Axiomatisk geometri säger att "det finns åtminstone fem punkter som inte ligger i samma tredimensionella rum". Om vi nu säger att matematikern Leonhard Euler redan på 1700-talet bevisade en sats som gäller för alla tredimensionella månghörningar och att denna sats inte kan tillämpas på pentagrammet - så är det ju tydligt att pentagrammet är något säreget.

Det sträcker sig utanför de vanliga tre dimensionerna.

Ritar man en figur på ett papper har den två dimensioner, nämligen längd och bredd. Man kan rita en kub och därvid i två dimensioner avbilda en tredje, nämligen höjd.

Fler kan inte finnas. Utom för pentagrammet.

Den unge mannen filosoferade åtskilligt över pentagrammets säregna egenskaper och tyckte att just denna symbol borde utgöra ett gott skydd mot risken att fastna i något som man inte kunde kontrollera. Det finns ju faktiskt en extra-dimensionell flyktväg från den plats där pentagrammet placerats. Pentagrammet används ju också som värn av de som ägnar sig åt demoniska krafter. Besvärjaren kan sitta inne i ett pentagram vid frammanandet av en demon, eller frammana demonen inne i pentagrammet. Kan man lita på att demonen dyker upp just där man vill? undrade den unge mannen roat. Den sorten är ju inte precis känd för att vara lydiga små vovvar.

Han hade en dag ritat ett detaljerat och exakt pentagram med användande av passare och linjal och stoppade kartongbiten i bröstfickan på sin skjorta. Samma kväll var han ensam hemma och satt

då och experimenterade med trans - flyttade sin uppmärksamhet från vision till fysisk kropp gång på gång, och fick därunder idén att studera pentagrammet inne i visionen.

Han förde sina psykiska händer till bröstfickan och tog upp ett duplikat av den kartongskiva han hade i sin fysiska skjortas bröstficka. Vid denna tid hade han nått dithän att han kände, verkligen kände, vad hans psykiska händer vidrörde. Han kände att han höll kartongskivan och han såg pentagrammet. Som vanligt såg han helt ofattbart detaljerat. Varenda ojämnheter i kartongen och han kunde även se att han tryckt ojämnt med blyertsen när han ritat.

Han studerade sin teckning mycket noga - och öppnade sedan ögonen och bröt transen. Snabbt fick han upp kartongskivan ur sin bröstficka och hämtade förstoringsglasat. När han granskade teckningen i förstoring kunde han se att vissa suddigheter och ojämnheter var exakt vad han lagt märke till i visionen.

Det hade i sanning varit ett perfekt duplikat.

När han gått till sängs den kvällen koncentrerade han sig på att levandegöra hur han brukade sitta med hörlurar för öronen och se in i kristallen eldglimt. Han fick det hela mycket tydligt och när han sedan riktade in sig på sin kropp fann han att den somnat och var omöjlig att kontrollera med viljan. Han gav sig hän åt det dova brus han hörde och sjönk ner i det, tills det skrek öronbedövande starkt genom hela hans själ.

Han stod framför en bergvägg, som utgjordes av någon svart och halvblank bergart. Han stod där helt verkligt och när han tittade neråt sin kropp var den klädd som under dagen. Han sträckte fram högra handen och kände på bergväggen. Fast, hårt berg. När han tittade uppåt såg han mörka moln, som hade en anstrykning av lila, en på något vis sjuklig och motbjudande färgton. Landskapet runt omkring honom låg i dunkel. Skrovliga berg och där marken inte utgjordes av berghällar fanns tovtigt gräs och otäckt knöliga växter. Det fanns även träd, låga träd som var kala och förvridna. Det var en kuslig mardrömsvärld. Han kände sig beklämd, illa till mods. Det fanns ångest djupt inne i honom, som om ett hot höll på att växa till sig. Han fick koncentrera sig på att tänka att det

54

dock inte var jordisk verklighet. Men vad flyttade den tanken, när det var fullt verkligt ändå, jordiskt eller ojordiskt.

Han vände sig åt höger och gick längs berget mot en plats där detta svängde skarpt åt vänster. Och där mötte han en varelse av allt annat än mänskligt slag.

Den hade kropp, med två ben, två armar och huvud. Men den var mer än två meter hög och täckt med mörkgröna fjäll. Fötterna liknade väldiga fågelfötter, med böjda klor. De stora händerna hade också klor, som på något vis liknade blank, halvgenomskinlig flinta.

Munpartiet sköt fram som på en hund och de stora öronen var bakåtstrukna. Och ögonen var som hos en krokodil, helt fasansfullt omänskliga. Ja - odjuriska. Drakögon, djävulsögon. De stirrade mot honom på ett vidrigt glupskt vis. Och varelsens käft öppnades sakta och blottade tänder, men inte av vanliga tänders färg. De hade samma flintliknande utseende som klorna. Vassa huggtänder och mellan dessa mejselformade, som gjorda att klippa sönder levande kött. Och det vämjeligaste var att det dröp segt slem ur den förfärande käften.

Pojken stod helt paralyserad. Synen var så ohygglig att han inte kunde företa sig någonting alls.

Men någonting förändrades sakta. Den ohyggliga käften stängdes och de väldiga nävarna rörde sig på ett underligt hjälplöst vis. Varelsen flyttade ena foten och klorna skrapade mot berghällen. Den ryggade långsamt och det hördes ett djupt, stönande läte ur dess strupe. Sakta, mycket sakta, drog sig besten tillbaka och skymdes bortom bergets kant. Och pojken kände en flod av lättnad välla upp i sig, en jublande känsla av befrielse. Han kände sig så underbart lättad efter den gastkramande fasan nyss att han steg framåt och tittade runt bergets kant.

Han såg en rämna i berget och någonting rörde sig därinne. Och pojken bara steg fram till rämnan och tittade in i den! Det kan låta nästintill övermänskligt, när man erfarit vad han sett. Borde han inte hellre ha passat på att snarast möjligt komma bort från ett så rysansvärt hemskt vidunders närhet? Hur skulle en person av

någotsånär mänskligt slag utan vidare kunna gå framåt, följa vidundret, titta in i dess håla? Ja, så kan man ju fråga, men faktum är att efter den genomträngande ångesten hade kommit en lika genomträngande känsla av jublande befrielse - och visshet om fullständig trygghet.

Pojken kände inte ett spår av ängslan längre. Han kände att varelsen fruktade honom! Så enkelt var det.

Därinne i rämnans mörker skymtade han en stor skugga och såg hur vidundrets ögon lyste. Det var som att stå i ljuset och titta på en katt som sitter inne i ett mörkt rum. Inne i dunklet skimrade varelsens ögon i gulaktigt, grönt och orange. Och det hördes ett dovt frustande, men det lät som om det kom från ett stackars djur som fruktar och vill komma undan.

Pojken kände lust att skratta. Sedan att jollra. Slutligen kände han - medlidande. Han visste att varelsen var rädd, att den inte ville ha honom inpå sig. Och då drog han sig undan från dess håla och studerade landskapet istället.

Det kom inte fler monster. Allt var stillhet, en dödens stillhet. Och när pojken till slut ville bort från platsen fann han det vara mycket enkelt. Han bara ville "dra sig tillbaka" och därvid upphörde det dystra landskapet att finnas till och han blev medveten om sin vanliga kropp - och kunde nu få den att röra sig.

Vad han upplevt denna gång vågade han inte berätta för sin lilla mamma förrän flera år senare. Hon skulle bara bli väldigt upprörd och sedan enträget förmana honom att inte göra fler experiment med astralvandring.

Hon skulle säga att han mött en djävul. Men han trodde inte på djävlar, inte i den betydelse ordet vanligtvis har. Han ansåg att vi lika gärna kan tala om Ljusets demoner som om Mörkrets, att båda sidor är ytterligheter. Människor som fixeras vid Ljuset kan få egenskaper som är otrevligt demonisk. ... Talar man om Ljusets änglar så kan man tala om Mörkrets änglar också.

Och själva ordet "demon" kan härledas till det grekiska "daimon" och en daimon var varken ond eller god. En daimon är bortom ont och gott, liksom naturkrafterna. Om en daimon engagerar sig i en

verksamhet som avsiktligt vållar ont så kallas den "kakodaimon", vilket är detsamma som ondsint ande. Jämför med "kakofoni", som betyder "missljud".

Men varför ser en djävul så djävulsk ut då? kan man ju med fog fråga. Den ser kanske ut som man förväntar sig att den skall se ut? Vill man skrämman bort folk, hålla snokare på avstånd, så är det effektivt att ta form på ett ruskigt vis. Ville den ondskefulle locka människor till onda gärningar så inte visade den sig i sådan gestalt som den visade sig för en 20-årig yngling en gång i nattens tysta timmar på Jersalemagatan 15.

Hur som helst, ängel eller djävul, varelsen hade först framträtt som ett drypande hot och sedan plötsligt visat fruktan. Varför? Inte kunde det ha varit för att det tilltänkta offret uppträtt resolut och utan fruktan - motsatsen hade ju varit fallet. Det måste ha varit något annat. Pentagrammet.

Ingen symbol har annan betydelse än man tillskriver den.

Tror man på korset som en symbol för det ställföreträdande lidandet så har korset den betydelsen och laddas av den betydelsens kraft - och är tron tillräckligt stark kan den flytta berg. Men ser man korset bara som två hopspikade läkten som man möjligen kan hänga sina kläder på, så blir korset bara en klädhängare.

Men det är inte bara en fråga om blind tro, i den bemärkelsen att man skall tro på allt som påstås utan att fatta ett enda dugg, för det är inte värdigt en tänkande varelse. Det är förnedrande för människor att tro på det viset och det är våldförande att kräva sådan dresserad tro av andra. Den tro här talas om är detsamma som övertygelse, den sorts övertygelse man upplever när något ;är sanning bortom all diskussion, när man alltså tror därför att det inte finns något som kan rubba ens tro, när man tror därför att man helt enkelt vet vad som ligger under

Om en person aldrig hört talas om kristendomen och alltså inte kände till något alls om Kristi offerdöd, och fick se ett kors så skulle korset bara vara två hopfogade bjälkar. Och innan Kristus lidit döden på korset var detta ingenting annat än en galge, avsedd att dödsstraffa lagbrytare på. Det hade inte heligare betydelse än

en giljotin - och det är säkert inte många människor som uppfattar giljotinen som en helig symbol.

Varje symbol har den betydelse man ger den och symbolens kraft är identisk med trons kraft = om någon övertygat anser att symbolen har kraft så har den kraft, just den kraft som man tror att den har. Vi kan säga att symbolen är ett lås, vars nyckel utgöres av ett psyke som vet vad symbolen är symbol för, och ju starkare detta psyke förstår och tror (i betydelsen känner övertygelse, inte bara gissar eller antar), desto lättare öppnas låset. När förståelsens och övertygelsens nyckel öppnar symbolens lås frigöres den kraft som finns "bakom" symbolen = Porten öppnas.

Den unge mannen hade analyserat pentagrammet och förstått att den tvådimensionella teckningen föreställde en tredimensionell figur med utsträckning i fler dimensioner. Tredimensionellt sett utgöres pentagrammet av fem hopfogade tetraedrar. En tetraeder kan sägas vara en pyramid, men inte en pyramid med fyra triangelformade sidor från en fyrkantig botten, som Egyptens pyramider. Tetraedern har en triangel som botten och från denna reser sig alltså tre triangelformade sidor. Fem sådana tetraedrar bildar pentagrammet. Men tro nu inte att man kan bygga fem tetraedrar och sätta ihop dem till ett pentagram. Det går inte. Det är fullständigt omöjligt att hopfoga fem tetraedrar till ett pentagram.

Likväl utgöres pentagrammet BEVISLIGEN av fem tetraedrar. Det är en absurditet enligt vårt fyrdimensionella universums logik, men ändå är det så. Här bör anmärkas att man vanligtvis anger de fyra dimensionerna som längd, bredd, höjd och tid. Anser vi alltså tiden vara en fjärde dimension får vi konstatera att pentagrammet har en femte dimension.

Man kan säga En bro mellan dimensionsplan.

Det var så den unge mannen tolkade pentagrammet och denna tolkning var för honom oemotsäglich. Därigenom laddade han symbolen med trons kraft. För andra, som inte kände till pentagrammets betydelse, var den bara något i stil med en pepparkaksstjärna och hade ingen magisk kraft alls. Men när han projicerade sitt psyke, eller åtminstone en del av det, till en annan värld och därvid även

projicerade pentagrammet "ditin", så medförde han ett skydd som för honom (och just honom) var som en sköld av stål. Han omgavs av ett skyddande kraftfält - i och med att han visste, verkligen visste, att pentagrammets säregna geometri bildade en brygga tillbaka till kroppen. Och att samma geometri så att säga omgav honom likt en osynlig aura.

Hans psykiska kropp projicerades in i den andra världen, men det var som om den omgetts av en osynlig blåsa (pentagrammets geometriska kraftfält) och denna blåsa hade en "navelsträng" tillbaka till kroppen = pentagrammets extradimension, som sträcker sig ut bortom de vanliga existensplanen.

Den unge mannen insåg helt och fullt vilket värn han hade skaffat sig och han hade därefter alltid pentagrammets psykiska duplikat med sig under sina färder. Han kom att uppleva mycket ruskiga situationer, mycket hotfulla sådana, men befann sig endast vid några få, sällsynta tillfällen i verklig fara. Exakt varför han råkade i fara trots pentagrammet är fortfarande inte helt känt.

En fråga som har ställts från personer, som fått höra om dessa astralvandringar, är följande:

- Men varför besöker du lägre världar? Nog borde du väl hellre söka dig till de högre, ljusare planen?

Svaret är att Kunskapen skall skrivas med stort K, den skall vara allomfattande, den skall vara total - inte ensidig. Det finns ju kunskaper om Ljusets Makt, men föga om Mörkrets Makt. De som ger Mörkrets vägar gör det utan att veta. De är bara eländiga och okunniga kräk, dum boskap. De gör det onda av okunnighet. Ordet för onda andar inom hinduismen är "asura" och strängt taget betyder det ordet "en som är okunnig". Det onda utgöres av dumhet. Det är mestadels ointelligent att vålla ont. Ja, faktum är att varenda ondskefull person jag studerat har varit oupplyst - och mörker är ju motsats till belysning

Men mina motiv är djupare än så (och ordet "djup" har här mer än en betydelse). Konstruktiva processer och destruktiva är varandras komplement : De behöver varandra. Pluskrafter och minuskrafter är båda krafter inom Densamme Höge - Alltets Ande. För Den

Höge är samtidigt Den Djupe, på samma sätt som östra synrandens sol är identisk med västra synrandens - det är samma sol i olika positioner. Positiva krafter och negativa krafter beror av varandra och hela tillvaron är en < Bild 3> -kurva.

Bild 3

Bild 4

Bild 5

Bild 6

Bild 7

Och märk att <Bild 4> utgöres av <Bild 5> och <Bild 6> - av BÅDA.

Jag brukar beteckna alla uppåtgående, förökande, konstruktiva, positiva processer som A = Alfa och alla nedåtgående, minskande, destruktiva, negativa som <Bild 7> = Omega.

Helheten är alltså A <Bild 4> <Bild 7>.

Genom att studera Ljuset får man kunskaper om Ljuset, kan det ju enkelt tyckas. Men Ljuset är halva Helheten och utgör komplement till Mörkret. Vad människor kallar Gud är Helheten. Gud är i allt. Alfa och Omega är Guds båda sidor. Även mörker är ljus, i betydelsen upplysning = kunskap.

NÅGON VID MIN SIDA

Den unge mannen gjorde mönstring för värnplikten 1947 och kom till artilleriregementet A 6 i Jönköping 1948. Han anmälde sig till specialtjänst vid InfSS (infanteriets skjutskola) och ryckte därför ut igen efter bara 3 månader, för att sedan göra 6 månaders ytterligare under 1949. Allt det här vållade att han fick låta bli sina experiment med själsresor - åtminstone blev det inte särskilt ofta han gjorde tripper tvärdimensionellt de åren.

År 1950 gifte han sig. Eftersom han inte ville oro sin kära fru med att försätta sig i något som liknade skendöd dröjde det årtal innan han återupptog försöken.

När han slutligen åter gjorde ett försök att komma i trans var han beredd på att det skulle ta tid. Men han lyckades redan första gången. Det inlagde funktionsmönstret fanns kvar.

Det blev så att han experimenterade när hustrun inte var närvarande. När han sedan fått sina gamla hjärnkretsar att rulla på ordentligt igen ägnade han sig åt att gå i trans i samband med nattsömnen. Så långt fram i tiden som 1974 hyrde han en källarlokal på Scheelegatan 32, möblerade den riktigt trivsamt och kallade den skämtsamt för Kryktan. Där gjorde han några av sina starkaste och

samtidigt farligaste experiment. Efter 1980 har inga experiment utförts. Fortsättningsledes redovisas försöken inte i kronologisk ordning, utan så att säga i "klasser". Som den första av dessa klasser skall vi berätta om försök att ta andra personer med på de astrala färderna.

Den unge mannen funderade över hur hans egen mor hade kommit med på en resa. Och det slog honom att han ju faktiskt hade ägnat sin sista tanke före "djupdykningen" åt henne. Strax innan han gav sig hän åt det starka bruset hade han tänkt på henne och hoppats att han inte skulle dö under transen.

Kunde det vara så enkelt, att bara han riktade in sin tanke på någon strax innan han "djupdök" så tog han dennas psyke med sig på färden - ifall nu den andra sov? Det första experimentet med sådant kom att dröja en bit in på 50-talet.

Han hade berättat för sin hustru att han kunnat försätta sig i ett tillstånd under vilket kroppen sov djupt, medan hans medvetande upplevde sällsamma saker. Han talade om att han råkat få sin egen mor med sig på resan en gång - och undrade om hans hustru var intresserad av att pröva en sådan färd? Det var hon inte. Vad han berättade lät direkt otäckt för henne.

Och så tog han henne med sig en natt ändå. För han ville gärna låta någon annan bevittna vad han själv upplevde, och hans egen hustru var väl närmast att tänka på, tyckte han. Men han försökte dock programmera sig att inte färdas till någon ohygglighet. Vad han "beställde" var en ren och fin värld, en jungfrulig värld. Och han fick vad han beställde, men om det var en alltigenom trevlig värld kan man diskutera

Han hade bearbetat synsinnet genom att stirra in i en facettslipad kristallkula medan han lyssnade på brus från radion. När han senare gick till sängs och låg där i mörkret föreställde han sig hur det känts att sitta så där med radiobrus och kristalleld. Och som tidigare kom han sedan i ett tillstånd då kroppen var som ett berg och själen svävade över brusande vatten.

Han riktade in tankens fokus på hustrun och lät sig sjunka ner i

det skrikande bruset, som överröstade allt och utsläckte allt och släppte över hans själ till en annan värld.

Han hamnade i överflödande växtlighet och kände glädje över att ha hamnat i en värld av ljus och grönska, men glädjen blev inte långvarig när han granskade miljön. Ljuset hade en dyster och på något vis illavarslande färg. Han såg en sal uppe på en blågrön himmel, en rödtonad sol. Den stod högt på himlen, så det var inte gryning eller skymning. Solen såg ut ungefär som den vanliga solen ser ut om det finns rök i luften.

Marken var täckt av växtlighet som nådde nästan till knäna. När han tittade närmare på dessa växter såg han att de hade en liksom svampig och vittförgrenad stam vars kvistar ändade i små runda, feta blad. Han grep tag i några blad och kände ett de var mjuka och blöta och gick sönder när han tryckte. Ett tunt, färglöst slem tuktade hans fingrar. Han torkade av fingrarna på byxorna eftersom han inte hade annat till hands.

När han rätade upp sig fick han syn på sin hustru, som stod en bit bort på höger sida klädd i samma kläder som hon haft under kvällen. Bakom henne fanns växter som liknade flera meter höga ormbunkar. Hon var förargad.

- Din buse! Du gjorde det ändå!

Hon tycktes vara fullt medveten om att hon hamnat i en av de världar han berättat om.

- Här är otäckt på nåt vis, vi går härifrån!

Han tog sig fram till henne genom den marktäckande växtligheten, som gick sönder som om den utgjorts av svamp. Han kände hur växtsafter blötte rakt igenom byxtyget. När han kom fram till hustrun tog han henne i armen. Hon var fullt verklig, det var hans levande Ann. Ingen spökbild. Och hon var mycket förtretad. Han försökte få henne att ta det lätt

- Vad är det för farligt här? Ingenting alls!

Men hon påpekade att alltihop såg sjukt ut och att det luktade svampigt och murket. Medan de talades vid upptäckte han en stor groda några decimeter från sin vänstra fot. Den var sannerligen en bjässe, cirka tjugo cm från nos till bakdel. Färgen var gulvit med

62

bruna fläckar och slingor. Egentligen var det ett vackert mönster, men han kände ett dunkelt hot, som om just det färgmönstret var en varning. Och djurets ögon var inte en vanlig grodas, utan en reptils Örmögon. Men likväl, trots känslan av hot, böjde han sig ner och sträckte långsamt fram handen för att röra vid djuret och känna på dess fjälliga, reptilaktiga skinn.

Djuret vände sig snabbt så att det hade huvudet riktat mot hans hand och när den kom närmare fladdrade plötsligt en svart orm-tunga och dess klivna spets snuddade vid hans fingrar. Det breda gapet öppnades och blottade rader av vassa tänder och sedan rörde sig djuret med blixtrande snabbhet - tog ett språng framåt och bet tvärs över fingertopparna.

Och det gjorde ont. Fysiskt verklig smärta.

Han rätade hastigt upp sig och slog häftigt med högra handen för att få djuret att släppa, men den kusliga varelsen klamrade sig fast med sina grodhänder och öppnade inte gapet. Han hörde hustrun skrika av förfäran, medan han grep tag om djuret med sin vänstra hand. Det var mjukt och kallt, men innanför mjukheten var hårdhet och vare sig bitt eller grepp lossnade, trots att han klämde djuret hårt i dess breda mage.

Desperat böjde han sig ner i avsikt att hålla djuret mot marken och stampa på det, men helt oväntat lossnade det lilla monstret och han slungade det häftigt ifrån sig, långt bort.

Det blödde från små sår på fingrarna, strax bakom naglarna. En rad av små sår över pekfingret, långfingret och ringfingret. Utan att tänka stoppade han ner handen i höger byxlicka och fick upp en inte helt ren näsduk, som han lindade runt de sargade fingrarna som ett ganska meningslöst skydd. Det kändes en molande värk i dem. Detta var första gången han erfor att man kan uppleva helt fysiskt verklig smärta i en projektionsvärld.

Hustrun lät närmast förtvivlad när hon bad honom att ta dem bort från platsen, men han hade nu uppmärksammat att det fanns en strand bortom jätteormbunkar och annan underlig växtlighet på hans vänstra sida. Han gick ditåt, plöjde fram genom den sköra marktäckande svamparten och kom ut på en strand av mycket grov

grus. En långsam och liksom oljeblick dyning rullade in från havet och sköljde upp växtdelar och maneter. Det fanns en svagt från-stötande odör i luften.

- Detta är en ung värld, sa han spontant.

- Jag vill hem, sa hustrun i nästan gråtfärdig ton.

Och därmed tog besöket slut. Han insåg att han plågade sin kära fru och att det skulle vara själviskt att utforska platsen ytterligare, så han "backade" = tog sig tillbaka till kroppen.

Det första han blev medveten om vid uppvaknandet i sin fysiska kropp var att det molade dovt i högra handens fingertoppar. Men innan han tog itu med det problemet böjde han sig in över sängen intill och lyssnade på hustruns andetag. Hon föreföll att sova lugnt och han smög sig tyst upp och ut i köket, där han undersökte sin smärtande hand.

Det syntes inga skador. Men smärtan fanns kvar i flera dagar och han tyckte att fingertopparna var litet svullna under närmast följande dag.

Om det nu gällt en vanlig dröm kunde man gissat att han råkat klämma fingrarna under sömnen och därvid drömt något som innehöll skadeverkan på fingrarna. Men det var ju något helt annat än en "vanlig dröm". Hans projicerade psykiska kropp hade skadats och känt smärta. Psyket hade tagit smärtan med sig tillbaka till den fysiska kroppen.

Hur kunde detta ske när han alltid hade pentagrammet med sig under sina färder? Tja - frågan är om han haft pentagrammet med sig under just denna färd? Han mindes inte om han tänkt just på den detaljen. Alla kan ju råka glömma bort sig.

I samband med detta kommer frågan om det inte var hänsynslöst gjort att ta med sig andra, till råga på allt sin egen kära fru, på en färd av detta slag? Men han trodde ju att pentagrammets sköld skulle omsluta allt och alla som han medförde.

Hustrun hade inget minne av det de (som han tyckte) hade upplevt tillsammans. Men hon hade en förnimmelse av att hon drömt något obehagligt.

Nästa försök gjordes med en ockult orienterad dam, som han ha-

de brevväxling med. Hon kände till hans experiment med själsresor och sade sig själv ha gjort sådana. Därför beslöt han att pröva om hon möjligen skulle kunna minnas något från en resa som han tog henne med på.

När han en natt försatt sig i trans och sjönk ner i det brusande mörkret tänkte han på henne.

Han hamnade på en grässlätt. Här och var syntes skogsdungar. Långt borta fanns blånande åsar. Himlen var nästan molnfri och han kände solens värme mot sin projicerade kropp. Han kände också en lätt vind från höger. Där stod hans brevvän, som han bara hade sett på ett svartvitt foto. Hon talade

- Du store tid, vad är nu det här för något?

Hon tittade mot en ruin, som låg ett par hundra meter bort på bergig grund, men vände sig strax mot honom och förebrådde honom ganska förargat för att han drog henne med på vad hon kallade "dina hiskliga galenskaper". Han försvarade sig med att det de här upplevde var väl inget farligt, men hon yttrade att han hade ingen rätt att dra henne med sig någonstans alls.

Det var tydligen oreparabel osämja, men de gick likväl tillsammans till ruinen. När de kommit framför ett delvis instörtat portvalv föreslog han att de skulle gå in på den borggård som syntes innanför, men hon tog det som om han kommit med ett oanständigt förslag. Hennes röst var vass och nästan håfull:

- Ahnej, Denis Lindbohm, min lille vän, jag vet väl vad jag gör!

Han gick själv in och hamnade på en ojämnt stensatt borggård där gräs växte ymnigt i alla fogar mellan stenarna. Kusligt nog låg det rester av döda människor här och var. De var bara skelett med rester av kläder på sig.

Han gick runt och tittade, försökte hitta svärd, dolkar och andra vapen i tanke att försöka bedöma om detta fanns (eller funnits) någon kultur som han kände till. Men han hittade inget sådant och tyckte efter en stund att det var grovt ohövligt att lämna brevvännen ensam, så han gick ut igen.

Men hon var försvunnen och han kunde inte hitta henne trots att han strövade litet hit och dit i ruinens omgivningar. Slutligen

återvände han till sin köttsliga kropp och antog att hon hade åkt tillbaka för egen maskin.

Det visade sig senare att brevvännen inte hade ringaste minne av upplevelsen. Men följer blev det. Hon hade förut varit mycket vänlig i sina brev. Nu blev hon stram och nästintill fientlig och korrespondensen upphörde. Man kunde ha förklarat detta med att hon tog illa vid sig när hon erfor att han utsatte henne för experiment utan att be om lov, men hennes karaktär var inte sådan att hon skulle ha blivit så till den milda grad förargad enbart för att han i brev sade sig ha gjort ett försök. Hennes attitydförändring var så markant att man vågar anta att hennes undermedvetna mindes att han verkligen tagit henne med sig - och att hon uppfattade detta som grovt kränkande.

Under årens lopp har det gjorts flera försök att skaffa vittnen till de sällsamma färderna genom att rycka andra med "ditöver", men endast i ett fall har en sådan följeslagare haft minnen från färden. Och bara som fragment.

Och det finns risker, av ett slag som gör att det är omoraliskt att ta med andra på resorna "ditöver". Vi har nämnt detta med en grodliknande varelse, vars bett åstadkom smärtor inte bara får den psykiska kroppen utan även för den fysiska. Mer om detta skall berättas senare. Finns det då även risk att reskamrater kan komma till skada? Ja, säkerligen!

Det finns ett fall där en reskamrat blev inte bara skadad, utan dödad. En vän vid namn Joakim.

Joakim var katt.

Fallet inträffade så långt fram i tiden som 1971 och jag kan berätta det i första person här.

Vi hade skaffat katt, en helsvart varelse som fick för vana att ligga och sova på nätterna mitt mellan min hustru och mig. Eftersom sängarna stod kloss intill varandra hade han en bekväm sovplats där. En sen timme när jag beslutat mig för att göra en resa till en annan värld kom tanken att ta kisse med. Alltså fick han finnas i den sista tanken före det brusande djupet.

Jag hamnade i en grå och dyster ruinstad. Den hade gator av

samma bredd som i en vanlig stad och byggnaderna varierade från tre våningar och uppåt - men det var ändå något ojordiskt över byggnadsstilen. Det går inte att säga riktigt på vad sätt ruinstaden verkade ojordisk - det var mest en känsla.

Byggnaderna var av sten. Inte tegel, och ingen rappning. Men trots att materialet var av sten verkade allting så vittrat. Och inte bara vittrat utan - dammigt. Det låg stoft överallt. Överallt fanns tomma fönsteröppningar, utan bågar eller karmar. Och inte bara gräs, utan även buskar och små träd hade tagit sig upp genom gatornas stenväggning.

Joakim stod några meter åt höger, glänsande svart, och böjde ryggen i båge medan han tittade på mig och jamade. Inte så att han sköt rygg i skräck eller vrede, Han böjde ryggen som en katt gör när den vaknat och sträcker på sig, och jamandet var liksom litet milt frågande.

Jag gick långsamt mot ett portvalv. Himlen därovan var slätgrå, dagern var skugglös. Joakim trippade hastigt iväg bortåt gatan och hoppade upp på några nedstörtade stenblock och stod sedan och sniffade i luften. Jag vek av från kursen mot portvalvet och följde efter kisse, som hoppade ner från stenarna och plötsligt rusade full fart mot ett rasområde längre bortåt gatan.

Det såg farligt ut därborta, så jag ropade efter honom. En vägg lutade utåt och man såg att det redan förut rasat där. Självt skulle jag inte gå nära en vägg av sådant utseende. Men Joakim tycktes ha upptäckt något intressant och struntade i mig. Han rusade in mellan nerstörtade stenblock och försvann ur sikte.

Det hördes ett dovt ljud, ett knakande, krasande, malande ljud. Den lutande väggen rörde sig och föll långsamt utåt. Stenblocken skildes från varandra i fallet. Marken skälvde när hela byggnadsmaasan dundrade rakt ner på den plats där Joakim försvunnit.

Jag kände ren fasa och skyndade ditåt. Luften var full av damm och raset rörde sig med malande ljud när byggnadsmassorna satte sig. Men det var naturligtvis omöjligt att hitta kisse.

Jag avbröt resan och återvände till min fysiska kropp. Det kändes som en underbar lättnad när handen fann Joakim på hans van-

liga plats. Han rörde sig och lät höra ett vänligt strupljud. Inga stenar hade krossat hans lilla lena kropp.

Men kort tid senare blev han påkörd av en bil på Lönngatan och avled ögonblickligt.

För en rationell materialist låter det givetvis löjligt att påstå att lilla kisse dog i den fysiska verkligheten som en verkan av att han dödats i en psykisk verklighet. Men ser man till flera andra händelser där något i den fysiska världen föregåtts av liknande i den psykiska världen så märker man sambandet. Det finns karmatiska sammanhang - alltså orsak/verkan-lagar som sträcker sig utöver de vanliga dimensionerna.

En följd av Joakims tragedi blev att vår nästa katt, den jättelike Black Key, aldrig fick gå ut på egen hand. Jo, tillsammans med mig på färder i psykiska världar, men aldrig i den fysiska tillvaron och så levde han också i tio år.

ENHETEN ÄR ETT ÄNDLÖST TAL

Med ordet "psykosomatisk" avses en sjukdom som har både psykiska och fysiska orsaker, till exempel magsår. Tänker man på detta så behöver det inte vara så märkvärdigt att en upplevelse i något som kan kallas vision" får fysiska följder. Åtminstone inte om följderna drabbar upplevarens egen kropp.

Under första hälften av 50-talet återupptog denna boks huvudperson sina experiment med själsresor, efter att ha "legat lågt" en längre tid. Vid en mycket lyckad projektion upplevde han något som borde ha skrämt honom att sluta helt, för alltid.

Han hamnade i en liten trädgårdstappa framför ett trähus som hade tre våningar. Det såg en aning vanvårdat ut. Rakt framför sig hade han en trätrappa med tre steg och ovanför denna fanns en dörr med glasrutor i färgad mosaik. Han gick fram till trappan, steg upp för den och tryckte ner dörrhandtaget. När han öppnat och stigit in såg han en liknande dörr rakt fram. Till vänster fanns en trappa uppåt. Han gick upp för denna och stannade på en avsats, där det fanns fönster. Han tittade genom rutorna ner i den lilla trädgården. Utanför fanns en gata, utan vare sig gatsten eller as-

falt. Lyktstolparna bar upp gaslyktor. De hus han såg tycktes höra hemma i förra seklet.

Han vände sig bort från fönstret och gick upp till andra våningsplanet, där det fanns tre dörrar. Fortsatte en trappa upp till ännu en avsats med fönster och tittade åter ut, innan han begav sig upp till tredje våningen. Där fanns två dörrar och en trappa upp till vinden. Han steg uppför vindstrappan och öppnade en dörr högst upp och hamnade i en lång gång. Åt båda sidor fanns små vindsutrymmen bakom träspjälor. Till varje utrymme fanns en spjældörr och en sådan öppnades just som han steg in på vinden.

En man steg ut genom den öppnade dörren och kom långsamt emot honom, med sin blick stadigt fäst i hans.

Det var något kusligt över mannen. Ansiktet var smalt och såg härjat ut. Huden var vaxartad och blek. Läpparna var smala och krökta i ett svagt och likväl tydligt hånleende. Och ögonen var på något vis alltför glänsande, alltför ihärdiga. Det var något glupskt och fränstötande i de ögonen.

Den unge mannen såg ju mest på de där grymma ögonen, men uppfattade ändå att personen var prydligt klädd i något som liknade en svart kavajkostym, men med insvängd midja. Och mannen håll högra armen lyft från armbågen och höll en smal pinne i handen. Det hade inte förut hänt att en person i en av de psykiska världarna kommit så där rakt emot honom och tittat honom rakt i ögonen, så ynglingen stod kvar utan att frukta, men med växande undran. Den andre kom sakta ända inpå honom.

Och plötsligt, med en enda snabb rörelse, körde den andre in den smala pinnen i bröstet på honom - stack den djupt in i högra sidan av bröstet. Han kände en skarp smärta och ryggade bakåt mot den öppna dörren till vindstrappan, men den andre följde efter och håll tag i pinnen och ändrade inte en min i sitt kallt hånleende ansikte eller flyttade sin onaturligt stirrande blick.

Ynglingen slog besimingslöst med höger knytnäve rakt mot det där ansiktet, men slaget blev kraftlöst. Han slog igen, men kunde inte få styrka. Knytnäven bara vidrörde ansiktet, slog inte. Desperat krökte han fingrarna på båda händerna och försökte klösa sin

fiende i ansiktet, ansträngde sig för att formligen grava in de klolikt krökta fingrarna och slita sönder - men hans händer var som förlamade och fingrarna bara strök över någonting kallt, som var mjukt och hårt på en och samma gång. Den andre var tydligt medveten om hans kraftlöshet och leendet blev tydligare, hånfullt och överlägset. i vanmäktig förtvivlan och tilltagande kraftlöshet gjorde ynglingen korstecknet med sina kräkta fingrar i luften, tätt framför det hånfulla ansiktet och försökte skrika "Jesus Kristus" med hög röst. Men rösten lät spräd och tunn och nästan Som ett gråtande barns.

Det kom dock en reaktion : Hånflinet försvann hastigt från den andras ansikte och efterträddes av ett spänt och ursinnigt uttryck, samtidigt som han ryckte huvudet bakåt och åt sin högra sida. Den unge mannen ritade sin spiralsymbol med en hand Som kändes tung och formligen värkte av krattlöshet. Då ryggade fienden bort och hans ansikte på något vis sackade ihop så att dragen hängde slappa och degiga. Med uppjudande av all sin kraft drog ynglingen ut pinnen ur sitt bröst. Dess ände var blodig! Smärtan i höger sida av bröstet var sådan att han knappt kunde andas, han kände att luften räckte inte till, han kände kvävninsspanik. Men på något vis lyckades han samla sig för att rygga - rygga tvärdimensionellt tillbaka till sin sovande kropp. Och vaknade - med samma vassa och andningshämmande smarta i bröstet.

Han steg tyst upp och smög sig ut i köket, där han sedan satt länge och gick igenom vad han upplevt. Smärtan försvann inte.

Den var så besvärande att han nästa dag fick ta ledigt från sin arbetsplats och gå till en docent Enbom i trakten av Värnhemstorget. Denne genomlyste hans bröst, men hittade ingenting. Han lämnade ett recept på opiumtinktur och denna drog tog bort smärtan så att ynglingen kunde sköta sitt arbete. Redan efter ett par, tre dagar var smärtan sedan försvunnen av sig själv.

Det får här anmärkas att den unge mannen inte hade tänkt på sitt pentagram innan han sänkte sig ner i bruset.

Långt senare, år 1971, mötte denna boks huvudperson en varelse

som var märkvärdigt lik den nyss skildrade. Jag skall berätta detta i första person, eftersom det känns mycket levande, som något nyligen upplevt.

Jag hamnade i ett stort och dunkelt rum. Det var ett bibliotek med bokhyllor från golv till tak. Tre meter ovanför golvet fanns ett galleri, runtom. Dess räcke såg ut att vara av mahogny. Pelare gick från golvet till galleriets kant. Högst upp på dessa pelare var sniderier, som visade ganska obehagliga ansikten. Åt höger fanns en trappa, som ledde till ett annat rum en halv våning högre och det syntes idel bokhyllor även därinne.

Mitt i rummet fanns ett synbarligen mycket tungt bord, omgivet av stolar med sniderier på ryggarna. Från taket hängde tre lampor med vita kupor.

Fotogenlampor.

Mitt på den vägg som fanns framför mig fanns en öppen dörr bortom två av pelarna in mot ett mörkt rum. Allt var tyst och i luften fanns den doft som brukar finnas i ett bibliotek som inte vädras särskilt ofta.

Jag gick sakta framåt och hörde hur den slitna parketten knakade i förbifarten strök jag över en stolsrygg och kände det hårda träet mot fingrarna. Jag steg in mellan två pelare till höger om den mörka dörröppningen och tittade på bokryggarna.

Samtliga var inbundna och somliga såg dyrbara ut. Min blick stannade vid en tjock bok, på vars rygg stod ett enda ord i matt guld THAY.

Jag drog ut boken. Den var tung och jag placerade den på högra underarmen och vände upp titelsidan. Där stod

Shra Megelon

THAY

Jag bläddrade fram nästa blad, men hittade inga uppgifter om tryckeri, tryckort eller årtal. Första kapitlet började

"Dö kan blott den som har fötts, slut finns endast för det som har början.

Stilsorten var mycket behaglig, det var en njutning får ögat att studera de Små, tydliga bokstäverna. Och kom ihåg nu att allting ser så övertydligt detaljerat ut i dessa visioner. 1971 hade jag blivit tvungen att skaffa läsglasögon. Det kändes helt underbart att i

ett para-universum (jämsides-värld) ha en synförmåga som var finare än jag kunde minnas att jag haft ens under ungdomens tid. För att inte tala om övriga sinnen! Hörseln var känsligare, så känslig att det var som en sorts "kalhet" bakom, utan att detta ord går att riktigt förklara. Och känselsinnet var som om huden varit tunnare, vilket den ju också var, eftersom det var en psykisk hud.

Har man rökt pipa ända sedan 13 års ålder är luktsinnet dåligt, men i paravändarna förnam jag en rikedom av dofter. Hur det är med smaksinnet i para-världarna vet jag inte, eftersom jag aktat mig för att äta eller dricka något där.

Att titta på bokens text var en sublim njutning och jag fascinerades av upplevelsen. Men plötsligt uppmärksammade jag att en man hade stigit in från det mörka rummet bredvid och jag lyfte blicken mot honom.

Han var inte helt lik den man om vilken det berättades på sidorna 69-70, men någonting hos honom var av samma sort. Han såg bra ut, på ett "härjat vis". Huden verkade på något sätt talgig och blank. Det tjocka, svarta håret hade grå stänk och var kammat mycket omsorgsfullt i sidbena. Ögonen glänste på ett onaturligt vis och de tunna läpparna log svagt. Det fanns något fränstötande i hans leende, något av sjuk förväntan. Han var klädd i mörk kavajkostym, med vit skjorta och slips i diskreta pastellfärger och en näsduk i matchande färger stack upp ur kavajen bröstficka.

Han bugade lätt och kom sedan med några snabba steg närmare och grep mig vid vänstra armbågen. Jag kände omedelbart en underligt krampartad smärta och såg att han på något sätt var medveten om detta : Hans leende fick något vedervärdigt glupskt över sig. Jag tappade den tunga boken och försökte rycka mig loss från greppet, men kunde inte. Jag blev helt kraftlös.

Förtvivlad riktade jag ett knytnävsslag mot hans ansikte, men all kraft försvann ur slaget och knogarna bara trycktes lätt mot ett mjukt och kyligt någonting. Hans vita, jämna tänder blottades i ett otäckt hungrigt flin. Jag försökte sticka fingrarna i ögonen på honom, men min lyfta arm blev tung och trög och smärtan i vänster armbåge blev skärande. Jag tecknade ett kors framför hans

ansikte, varvid leendet förvandlades till ett hatfullt grin. När jag sedan ritade spiralens symbol vred han huvudet åt sidan och det kom ett rent djuriskt morrande från honom, men greppet var lika smärtsamt hårt som förut. Jag ryggade, men han följde med som en fasansfull igel och leendet återkom och växte.

Än i denna dag fattar jag inte riktigt hur jag kunde koncentrera mig på att backa till min sovande kropp, men det lyckades. Jag hamnade i mörker och kände att jag var i kroppen. Men när jag låg kvar orörlig på rygg blev jag medveten om två saker ; Smärtans vassa bitt i vänster armbåge - och närvaron av varelsen från biblioteket. Jag KÄNDE hans psykiska kraft. Då steg jag upp och gick ut i köket och hämtade mig.

Smärtan fanns kvar nästa dag och jag ringde till dr Nils-Olof Jacobson, som jag då hade kontakt med. Eftersom jag inte ville berätta hur jag fått smärtan kunde han bara gissa att det var vad man kallar "tennisarmbåge". Han sa att om det inte blev bättring inom några dagar fick jag söka läkare och kanske få cortisoninjektioner. Inte gick jag till läkare, men smärtan fanns kvar i flera veckor.

Det är skrämmande, att upplevelser i en para-värld där man inte befinner sig i köttslig form kan vålla smärtor i köttet. Och mer än bara smärta. Det finns en upplevelse med blodsutgjutelse. Den ligger någonstans mitt emellan de här berättade.

Den unge man om vilken vi berättar hade börjat ägna sig åt en sorts matematik. Kanske kan man säga att han försökte matematisera femte dimensionen? Han tänkte som så att alla universa, alltså både "vårt vanliga" och dessa para-världar, ingår i ett överuniversum. Om vi betecknar varje universum som "u" och sätter en siffra efter (u1, u2, u3 osv) Så kan vi teoretisera om ett överuniversum med beteckningen U och sedan sätta upp det enligt kära gamla mängdlärens regler :

$$U = \{ u_1, u_2, u_3, \dots \}$$

och även om denna formel inte precis förklarar något så visar den i varje fall att ynglingen funderade. Vad han ville ha fram var att det finns samband. Alla "u" har så att säga ett samband, en kom-

munikation, genom "U". De ingår ju samtliga i "U" och alltså sker kommunikation mellan exempelvis "u24" och "u580". Det är inte på något vis längre avstånd mellan "u340" och "u3567" än det är mellan "u1" och "u2".

Samtliga universa befinner sig inom överuniversat. Det blir rent godtyckligt vilket man betecknar som nummer 1 - Man kan väl säga att det universum i vilket man huvudsakligast befinner sig uppfattas som. nummer 1 - Samma som när det gäller frågan om exakt var i sin bana en elektron befinner sig inom atomen :

Det brukar sägas att den befinner sig samtidigt på alla positioner av sin bana, men huvudsakligast där den är just i observationsögonblicket.

Matematik uppfattas som tråkig av de flesta. Bästa sättet att avskräcka någon från att läsa en bok är att sätta in matematiska formler i den. Därför skall vi undvika att göra det här, men låt oss säga som så : Den unge mannen fick tanken att ens själ i detta här och nu kanske inte är HELA själen.

Man kan säga att det medvetande, den jag-förnimmelse, som vi upplever här och nu bara är en liten del av vår HELA själ, ungefär som en delmängd av en större mängd. Vi kan ju säga att vår hela själ betecknas som "S" och att den själ vi förnimmer här och nu alltså är en liten "s". Eftersom vi huvudsakligast tycker oss vara här och nu så säger vi att vår själ här är "s1".

Men $S = \{ s1, s2, s3, \dots \}$

Du har alltså en översjäl, ett stort "S", och detta har utsträckning i ett oräkneligt (och kanske oändligt?) antal para-världar, där det finns möjlighet för dig att "dyka in" med ditt medvetande om du slutar att befinna dig huvudsakligast här och nu.

Den unge mannen utvecklade detta resonemang till en efterhand ganska komplicerad teori, som dock kan bli tråkig att framföra här och dessutom helt obegriplig om läsaren inte tycker att matematik är det roligaste som finns. Men hans tenretiserande ledde honom till antagandet att vampyriska varelser kunde suga kraft ur hans fysiska gestalt genom att fånga in honom i astralkropp och använda denna så att säga som "munstycke". Hur undviker man vampyrer

på astrala plan? Enklast genom att inte resa dit, förstås, men om man har en brinnande forskarhåg och känner att man måste, bara måste helt enkelt, åka dit? Man skaffar sig sköld och svärd.

Vid det tillfälle vi här skall berätta om hade han en sköld i sitt pentagram. Men ibland glömde ha att "ta det med sig" och ibland tycktes det av obegriplig anledning vara utan funktion. Han försökte gardera sig med matematiska formler, genom att programmera sin hjärna med vissa insikter. Det kan låta dunkelt, men att förklara saken i dess helhet kräver flera sidors utredning i den matematik han använde.

Han hamnade i en glänta mitt i en dyster skog.

Allt var grått och vått och olustigt. Ovanför syntes en blygrå himmel och det fanns antydning till dimma i luften. Men mitt i gläntan fanns ett snår på vilket små röda blommor formligen lystes i allt det gråkulna. Han gick genom knähögt gräs, tovig och vått, och kände med handen på snårets löv. De hade vassa taggar längs kanterna. Blommorna utsände en doft som var både ljuvaste parfym och multnande gödsel. Och när han tittade noga på dem kände han en underlig avsmak.

Blommorna hade ett fränstötande utseende på något oförklarligt vis.

Plötsligt märkte han en rörelse vid sin högra sida och vände sin blick ditåt. Där stod en varelse av mänsklig form. Huvudet högre än han själv och med väldig bröstorg. Den var ruskigt ful, med plufsigt, svampigt ansikte. En tovig hårmassa spretade åt alla håll. Ögonen var som pölar och glodde fisklikt på honom. Den enormt breda munnen log ett slappt jätteflin. Varelsens kläder var bara grå lumpor. Och den gav ifrån sig läten. Sluddriga, grymtande och snörvlande läten.

Den lyfte en otroligt stor näve och tog honom rakt i ansiktet och beröringen kändes äckligt slemmig. Han kände en lukt från den och det var en unken stank som från ett ormhus.

Äcklad och skrämmd ryggade han bort från varelsen, men den kom efter och trängde sig in på honom, tog tag i honom. Inte med hårdhet, utan mjukt, nästan varsamt. Och likväl så fast att han inte kunde ta sig loss. Dess ofantliga nävar kände på honom, undersökte

honom ogenerat som om han varit en skojig leksak - och stanken stod outhärdligt tjock omkring honom. i panik stötte han varelsen ifrån sig och den vacklade underligt nog bakåt.

Dess slappa flin försvann, det kom ett grovt rytande ur dess inre och sedan slog den honom mitt i ansiktet. Det var ett slag av verkligt slag, måste sägas! Det dundrade till i huvudet på honom och han störtade till marken. När han full av fasa tog sig upp på ena armbågen och strök sig om ansiktet fick han blod på handen. Det väldiga trollet tornade upp sig över honom och gav ifrån sig läten som från ett missnöjt djur.

Men på något vis lyckades han "backa" till sin sovande kropp och kände då hur det smärtade i näsan - och var blött. Han hade fått näsblod, så att huvudkudden var våt. Det finns ett karmatiskt samband mellan världarna.

Ett livsfarligt karmatiskt sammanträffande skedde 1972 då jag för-sökte programmera in skyddsmekanismer i hjärnan genom Att spela in band, Som jag sedan avlyssnade. Syftet var att lägga in reaktionsbanor av nästan hypnotisk styrka. Jag hamnade i ett dunkelt rum, som fick sin belysning dels från elden i en öppen spis, dels från stearinljus i metallkandelabrar på ett stort, rikt ornamenterat bord. Bakom detta bord satt en krökt gammal man med vitt hår och oerhört skrynkligt ansikte. Han log som en orm, ett kallt grin, och hans glittrande ögon stirrade på mig med ett otäckt lystet uttryck.

Bredvid honom stod en kraftig, svarthårig karl med tjocka läppar och djupliggande ögon. Båda var klädda i mörka kostymer med vita skjortor och slipsarna var korrekt på plats.

Den gamle talade med mycket spröd röst:

-...Stig fram, stig fram! En kär gäst! Får det vara ett glas vin?

Han grep en karaff och kluckade upp djuprätt vin i en kristallbägare vars facetter blixtrade i eldskenet, medan jag sakta gick fram över en mycket tjock matta.

Gamlingen bugade lätt och höll fram bägaren mot mig med en tunn liten hand. Jag tog emot den och förde den till näsan.

Det doftade sydvin, en fyllig och söt doft. Men jag ämnade inte

dricka vin i en paravärld. Att så att säga "ta in något" i min psykiska kropp skulle kunna vara mycket ödesdigert. Jag tittade över bågarens kant på både den spröde gamlingen och hans närmast grottmänskliga betjänt, medan jag koncentrerade tanken på att gå baklänges tvärdimensionellt till den fysiska kroppen.

Långsamt sänkte jag handen och kastade sedan bågarens innehåll rakt i gamlingens ansikte. Jag borde ha gjort så mot hans betjänt istället - för denne gav ifrån sig ett ohyggligt rytande, som från ett stort rovdjur, och rörde sig så ofattbart snabbt att jag inte hann fly bort. Hans händer slöts kring min strupe i ett mördande stålgrepp. Han lyfte mig från golvet. i panik slog jag honom i magen, medan jag ansträngde mig att fly

Och lyckades, gudskelov. Jag var tillbaka i kroppen, med smärta i strupen. Detta skedde lördagen den 19 februari 1972. Söndagen den 20 blev jag anfallen av en berusad man, som grep mig om strupen och lyfte mig från marken, varvid jag slog honom i magen och kom loss. Jag gick sjukskriven till den 13 mars för utgjutningar i struphuvudet och på stämbanden.

Varför fungerar inte pentagrammet (eller andra skydd) alltid under färder i paravärldarna? Nåja - i ärlighetens namn händer det att skydden glöms bort, man har så mycket annat i huvudet och det är inte lätt att tänka på allt.

Men det finns djupa förklaringar : Att våld föder våld är konstaterat otaliga gånger. Vid de tillfällen då jag försökte slå eller klösa en fiende i en psykisk värld blev jag ju helt kraftlös. Det var som om den andre sög åt sig kraften i det våld jag ämnade använda. Som om själva våldsakten innehöll just den sorts energi som en varelse av deras sort ville ha.

Och man kan faktiskt bedöma även ovänlighet, avsky, vrede som en form av våld - så att när jag kände fientlighet mot en varelse innehöll själva känslan våldsenergi. Negativ kraft, kan vi säga. Och det jag kallar Omega är ju negativa krafter, destruktiva aktioner, nedbrytande effekter. Att besöka en psykisk värld av klart märkbar Omegatyp och där släppa fram Omegakrafter ur sitt eget inre får

sägas vara att "göda" varelserna där. Man formligen drar dem till sig och bjuder dem på näring. Och de provocerar givetvis för att få besökaren att göra vad de åtrår.

Att jag berättar så utförligt om otrevligheter är i varnande syfte, en varning riktad till de läsare som ämnar följa instruktionerna i denna bok. Det finns faror. Var beredd på dem! Läsaren har betydligt större nytta av att få berättat om. Mörkret än om Ljuset, för ger man sig på strövtåg i okända världar utan att ens ana att där kan finnas faror så är man lika illa ute som en turist som tar sig en simtur i en lagun där det finns hajar.

President John F Kennedy höll en gång ett tal om enhetens lagar och yttrade därvid :

-...Ett hammarslag här märks på den bortersta stjärnan.

Enheten är mångfaldig. Den kosmiska enheten utgöres av varenda möjlig kombination av energi och materia. Och den överkosmiska enheten utgöres av alla de universa som ingår i den - och de är oändliga till sitt antal.

Orsaker i ett universum får verkningar i andra och det är helt meningslöst att undra i hur många andra. För ENHETEN utgöres av antalet integrerade element. Och deras tal är oändligt.

SJÄLV DÄRINNE I SPEGELN

Det är naturligt att man måste undra hur man ser ut, om man har fått en annan kropp än sin vanliga. Nu vet vi ju att den unge man som vi här berättar om fick se sin kropp redan under ett tidigt stadium av sina extradimensionella resor. Han tittade neråt sin kropp och tittade på sina händer. Men ansiktet då? Hade den psykiska kroppen samma hemtrevligt välkända ansikte som hans fysiska kropp? Han fick en första vetskap i slutet av 50-talet.

Det var en kväll då han legat på rygg och studerat en glasdrops i lampkronan.

Hustrun och de två barn som kommit till världen vid den tiden var inte hemma.

Han kunde ägna sig åt hjärnbedövande gymnastik i timmar om han ville.

När han den natten gick i trans fick han först syn på en lysande lilafärgad åkervädd och höjde sig sedan på en stor äng. Han kände

doften av gräs och blommor, en lätt vind svepte runt hans huvud och han uppfattade blixtrande solreflexer från en långsmal sjö till vänster Det var en ljuvlig sommardag. Han förlorade sig länge i att studera ljusspelet på sjöns krusade yta och såg hur en fisk var upp till ytan och fick ringar att sprida sig.

Han började gå längs sjöns kant, en absolut verklig upplevelse i vars detaljer vi inte bör rota, för då blir det ett helt kapitel bara om detta. Men vi kan nämna att han stack högra handen i fickan och tog upp några mynt, med avsikten att kasta dem i sjön - utan att kunna förmå sig att göra det, just emedan allt var så övertydligt verkligt. Han studerade mynten på sin handflata. En enkrona, en tjugofemöring, två tioöringar och en femöring. Han såg året 1943 på enkronan och lade märke till en fin repa över ettan. Senare kontrollerade han mynten i "verkligheten". För att kunna se repen måste han använda lupp!

Han lämnade sjön, gick uppför en grässlätt mot en allé och hamnade på en grusväg. Åt vänster fanns en vit herrgård. Han gick ditåt och kom till en stor järngrind, som han öppnade. När han sedan gick längs en gång beströdd med vit singel hörde han en påfågels skri och upptäckte djuret ute på en gräsmatta. Synen av påfågeln underbara uppfällda stjärt var sådan att han "fastnade" där en lång stund.

Så småningom kom han fram till byggnaden, men gick inte till entrén, utan till en glasad veranda på den kortsida som var närmast honom. Han steg uppför tre trappsteg av sliten sten och gick in genom en öppen dörr. Doften av bast fanns i luften. Han tittade ner och såg att golvet var täckt av bastmattor. Allt möblemang utgjordes av flätad korg.

Han gick vidare genom en öppen glasdörr och hamnade i ett rum där det fanns en stor bokhylla rakt framför honom. På ömse sidor om denna fanns öppna dörrar. Framför bokhyllan stod en soffa, två fåtöljer och ett bord. Åt höger fanns två fönster och mellan dem fanns en stor spegel med mörkbrun, vackert snidad ram. Högst upp pryddes ramen av ett vildsvinshuvud.

Han gick långsamt ditåt över en vackert mönstrad men tämligen

sliten matta och såg sin kropps spegelbild komma sig till mötes i silverhiman. Det var han själv. Varenda detalj var riktig. Men ögonen

Någonting var fel med ögonen i spegeln. Det fanns ett underligt ljus inne i pupillerna, ett skimrande, skiftande ljus - ungefär samma som man ser i ögonen på en katt, om man tittar på denne och har belysningen bakom sig.

Han fick en känsla av starkt obehag inför spegelbilden och drog sig långsamt undan åt vänster, tills bilden inte syntes längre. Men när han ämnade fortsätta genom ena dörren bredvid bokhyllan kände han obehaget växa så starkt att han måste vända sig om och titta mot spegeln. Han fruktade att få se sitt eget huvud komma fram ur spegelns yta och hånle. Ängslan blev så orimligt stark att han avbröt sin "expedition" och återvände till sin fysiska kropp.

Nästa gång han fick se sig själv började upplevelsen med att han såg den gröna duken på ett biljardbord. När han såg sig omkring märkte han att han stod, i ett dunkelt upplyst rum med gedigen och gammaldags möblering - alltså en miljö som han ofta hamnade i vid sina själsresor. Belysningen kom från en trearmad ljusstake i vackert silverarbete på ett bord till vänster. Bortom bordet var en dörröppning, som delvis skymdes av ett tjockt draperi. Men det kom ett rörligt ljus från rummet där bakom och en småväxt och något korpulent herre steg in, med en pendang till den förra ljusstaken i handen.

Han var klädd i svarta byxor, randig väst, vit skjorta och hade svart rosett. När han såg sin oinbjudne besökare höll han ljusstaken åt sidan för att inte bländas av lågorna och och talade i bestört ton:

- Vad gör ni här?!?

Men trots att han såg rädd ut stod han morskt kvar när besökaren gick fram till honom. Det kändes ganska säreget för den unge mannen att upptäcka att den andre var rädd, faktiskt var synbart rädd för honom. Utan att fundera, bara av en impuls, lyfte han ena handen och nöp till om en av lågorna - och känslan av hetta mot fingret var nästan, men inte riktigt, smärtsam.

Han tittade på tummen och pekfingret där det fastnat spår av stearin och märkte sedan att den andre backat. Han följde efter honom in i rummet bakom draperiet och fick genast syn på sin egen bild i en stor spegel.

Det var samma som förra gången. Han kände igen sig själv i alla detaljer, men ögonen var icke-mänskliga. Det skimrade inne i dem av grönt och gulrött, ett skiftande och kusligt skimmer.

Han märkte hur den andre fortsatte att backa. När han tittade åt det hållet mötte han en blick som vittnade om försök att behärska en stor rädsla - och plötsligt kände han medlidande och gav sig iväg från platsen, åter till kroppen.

Det var efter denna upplevelse som han fick tanken att somliga av de personer han mötte i de psykiska världarna kanske var avlidna - som inte visste att de hade avlidit.

Man kan få minnesförlust av en chock, lika väl som av ett slag i huvudet. Slaget är ju också en sorts chock. Chocken kan göra att man totalt glömmet bort vad som hände strax innan. Man kan tappa bort timmar, ja hela dagar.

Döden är ju en chock, åtminstone för många. Total förlust av allt man ägt, inklusive kära gamla kroppen, som man varit så mån om och stoppat så mycket gottis i. Plötsligt är alltihop borta och kan aldrig återfås. Ja, döden kan bli en chockartad upplevelse inte bara för dessa som dör en våldsam död.

Men själen är odödlig, ja odödbar. Den projicerar sig en skentillvaro och tror sig fortsätta en fysisk tillvaro. Den blockerar allt som "inte stämmer riktigt", formligen hypnotiserar sig själv att tro att det den upplever är gedigen fysisk verklighet.

Ponera nu att den unge forskningsresanden råkade drumla rakt in andras teaterföreställningar, trillade rätt ner i ett "livsspel" som någon sådan blockerad själ vistades i? Där framlevde en själ sin tillvaro i en psykisk värld och det mesta var så som själen ville ha det för sin trygghets skull - och så marseherar det in någon som inte alls passar in i spelet. Det kunde bli förfärligt skrämmande, rena spökupplevelsen. Och om sen besökaren har ögon med ljus i så blir det inte precis lättare att uthärda. Om vi tänker oss att

den lille fetlagda mannen var en sådan avlidens själ så måste han ha uppfattat sin besökare som en glödögd demon!

Men det kan finnas själar som inser att deras kroppar dött Och att de lever i en psykisk dimension - och att de trivs med sin nya tillvaro. Det är inte så illa att fortleva i en miljö man trivs med, läsa sina böcker, dricka sitt vin, umgås med andra som är av liknande sort - och kanske ha roligt åt besökare från det tidigare existensplanet.

Inte kan det sägas vara slöseri med tiden att fortleva i kanske sekler i en psykisk värld som motsvarar vad man haft under den köttsliga tiden. Hur så slöseri?

Evigheten är evig. Det finns ingen anledning till brådska.

Under en av sina själsresor hade den unge mannen en upplevelse som fick honom att tro att han träffade på personer för vilka han var spöke i lika hög grad som de var spöken för honom.

Han hamnade i en riktig trollskog med väldiga granar och massor av mossklädda klippblock. Men han såg att skogen glesnade åt höger och begav sig ditåt. Plötsligt hörde han ett skratt och sedan kvinnoröster. När han passerat genom ett område med sly kom han till kanten av en myr, belyst av klart solljus. Därute befann sig tre kvinnor. De gick hukande och plockade bär i korgar.

Deras klädsel verkade gammaldags. Långa kjolar och hucklen. Grovt tyg, inga starka färger. Men de pladdrade glatt och ibland hördes ett skratt.

Han lämnade skogsbrynet och gick över ljungtäckt mark fram mot dem och befann sig cirka fem meter från en av dem när hon vred på huvudet och tittade mot honom. Hennes reaktion blev häftig. Hon for upp ur sin framåtböjda ställning, tappade korgen och slog båda händerna mot ansiktet, samtidigt som hon gav ifrån sig ett genomträngande gallskrick.

Hon var ung, sådär 20-25 år. De två andra rätade hastigt upp sig och stirrade på honom. Båda var äldre. Den ena av dem såg ut att vara omkring 70 och hade skarpa ögon. Hon lyfte ena armen och pekade mot honom med två fingrar, medan hon började rabbla något i hastiga ord. Han bara stirrade förbluffad på henne och se-

dan åter på den unga kvinnan. Hon var rent gulgrå i ansiktet av fasa och ögonen var vitt uppsparrade. Inte ett ljud kom från hennes mun bakom händerna. Han kände sig illa till mods, som om han råkat skrämma några småflickor, tog några steg fram och lyfte hennes tappade korg, ur vilken alla bär fallit ut.

Men då kom den äldsta knyckigt emot honom och gjorde häftiga utfall i luften med sin fingerspretande hand och hennes rabblande röst lät gäll på gränsen till hysteri. Han släppte korgen och backade, både på deras myr och genom dimensionerna - åter till sin sovande kropp.

Ännu ett fall där en person i en psykisk värld blev skrämmd av besökaren från Jorden :

Han hade hamnat i ett rum vars möblemang var av litet äldre sort. Tunga möbler, fåtöljer med tjock stoppning, täta gardiner vid fönstren. Utanför rutorna lyste solljus över en lummig trädgård. Det fanns många prydnadssaker, på en byrå och ett stort bord, och en stor ormbunke, en fikus och två palmer. Dörren till nästa rum stod öppen. Därinne satt en ung kvinna i en fåtölj och läste i en bok. Hon satt så att hon hade profilen åt hans håll.

Han steg fram till dörren och tittade på henne. Klädseln visade åt förra sekelskiftet : Kjolen nådde till fötterna och blusens krage var knäppt ända upp till hakan. Hon var mycket söt. De täta och mörka ögonfransarna var sänkta. Munnen var som röda blombblad. Hennes mörka hår var uppsatt med nålar. De smala fingrarna vände ett blad i boken.

Sedan blev hon medveten om att någon fanns i närheten. Hon tittade först åt fönstret till, sedan vände hon ansiktet mot dörren och tittade på honom. Och ögonen vidgades i skräck.

- Nej oh Gud nej

Rösten var bara en viskning. Boken föll ur hennes händer. Han försökte lugna henne :

- Bli inte rädd, jag vill dig inget ont.

Men hans låga röst lugnade henne inte. Händerna famlade mot fåtöljens armstöd, hon gav ifrån sig ett kvidande ljud. Ansiktet var dödsblekt av fasa och sedan vändes blicken uppåt och hon sjönk

ihop, avsvimmad. Den späda lilla gestalten låg där alldeles slapp fåtöljen.

Han kände djupaste förtvivlan, ville gå fram och lyfta upp henne och lägga henne på en soffa, hämta vatten åt henne, tala milt och lugnande när hon vaknade upp. Men han insåg att han bara skulle fortsätta att skrämma henne. Han lämnade hennes värld.

Om somliga av dessa personer i de psykiska världarna är själar från köttets tillvaro, och om vissa inte är riktigt medvetna om det här förhållandet, så måste ju en besökare "utifrån" vara något förfärligt obehagligt. För vi kan antaga att dessa personer lever i något som för dem är alltigenom verkligt - och "vår verklighet" blir där något spöklikt. Eller rentav demoniskt.

Frågan är hur konsekvent deras tillvaro är? Om det nu råkar vara så att flera själar "samsas om samma värld" och någon av dem blir "mätt på dagar" och inte vill vara kvar där ... dör då denna person på ett skenbart riktigt vis?

Det finns en intressant upplevelse, där den unge resenären också besökte en viss värld TRE gånger och bevittnade en begravning.

DÖD OCH BEGRAVEN I ANDENS VÄRLD

Vid en av sina expeditioner hamnade han mitt på en smal grusväg som gick framför en kyrkogård och längre bort passerade nära ett litet torp. Han gick vägen fram tills han kom till en rostig järngrind i den låga stenvuren kring kyrkogården. Det skrek i gångjärnen när han öppnade grinden. Han gick längs den knastrande grusgången och fick se att det var begravning en bit från den låga och vitrappade kyrkan. Prästens stämma hördes, lågmäld och högtidlig. Han stannade ett tiotal meter från folket som stod runt den öppna graven. Då var det en man som lyfte sitt sänkta huvud och tittade på honom. Strax lyfte fler sina blickar och han förstod på något ordlöst vis att alla blev illa till mods.

Då gick han sin väg och när han kommit utanför kyrkogården såg han en hästskjuts närma sig. Hästen såg gammal och sliten ut och samma gjorde mannen på kuskbocken. När kärran knirkande och skakande passerade tittade den gamle ner på honom med en

stadig och hård blick, men utan att säga något. Ekipaget fortsatte sin färd och stannade vid det lilla torpet.

Han stod där på landsvägen utanför kyrkogården och såg sig omkring åt alla håll. Marken sluttade neråt från vägen framför kyrkogården. Gräsvall övergick i odlad mark litet längre ner. Där bortom fanns en skogklädd ås. Ingen bebyggelse syntes, utöver det lilla och synbart mycket gamla torpet.

Begravningsföljet lämnade kyrkogården. Somliga begav sig bortåt vägen åt det håll där torpet syntes och försvann där en kulle på vänster sida skymde vägens vidare sträckning. Andra kom åt hans håll. När de passerade tittade de på honom, kallt och på något vis avståndstagande. Samtliga var klädda i mörka kläder, av den sort människor i små avkrokar har undanhängda för högtidliga tillfällen. Han tittade ner på sina egna byxor, skjortan, slipsen. Ja, nog var han en avvikande typ på denna plats.

Sist av alla kom prästen ut från kyrkogården och stod en lång stund med ansiktet vänt åt hans håll, innan han långsamt och värdigt gick åt andra hållet.

Inne på kyrkogården började en kraftigt byggd karl skotta igen den öppna graven. När han märkte att den underlige besökaren hade återvänt in genom grinden och stod och tittade på honom slutade han med sitt arbete, lutade sig mot spaden och tittade stint tillbaka. Så stod de en lång stund och tittade ut varandra. Slutligen spottade dödgravaren demonstrativt, skakade på huvudet och fortsatte att skyffla ner jord i graven.

Mycket mer var det inte. Men en tid senare hamnade han i samma värld än en gång!

Han uppenbarade sig denna andra gång nära torpet och gick förbi en delvis hopfallen lada och upp på en låg kulle. Uppe från toppen kunde han se vägens fortsättning. Någon kilometer längre bort fanns ett litet samhälle.

Han kände en dov tristess. Allt verkade så grått, och det var inte bara den jämnulna himlens skull. Han gick nerför kullen och hamnade på den smala landsvägen, följde sedan denna till kyrkogården och gick in där. Graven hade nu en låg, kal kulle, men inte

en enda blomma. Det såg så ödsligt ut, på något sätt så isande övergivet och bortglömt att han kände lust att plocka en bukett vildblommor och pryda graven, trots att han inte hade någon samhörighet med den döde. Med detta i tanke gick han ut från kyrkogården, men när han kommit ut på landsvägen fick han syn på den hästskjuts och gamle man han mött förra gången.

Den lilla kärran var lastad med fyllda säckar och den gamlingen gick bredvid. När ekipaget passerade talade den unge mannen:

- Det är ett grått och tråkigt väder.

Den andre saktade in sina steg, gav honom en kylig blick och svarade med sträv stämma

- Det är väl det.

Varpå han fortsatte. En bit längre bort vände han sig om och såg sig tillbaka, men stannade inte. Och en stund senare återvände resenären till sin utgångsstation kroppen.

Detta andra besök hade skett utan att han ställt in sig på att komma till samma plats igen. Men en tid senare beslöt han att försöka hitta samma existensplan en tredje gång och hamnade på vägen framför kyrkogårdens grind. Vädret var lika grått som vid de båda tidigare besöken - och än en gång kom den gamle med sin hästskjuts längs vägen. När skjutsen var mittför honom hälsade han den gamle torparen :

- Goddag farbror!

Den andre tittade ner på honom och svarade :

- Jaså, det är du igen

Inget mer, och han saktade inte in. Men nu ville besökaren få en breddning av kontakten och följde därför efter kärran. Den gamle såg sig om över axeln då och då, men varken saktade in eller ökade farten. När ekipaget stannade tittade kusken ner på sin förföljare som hunnit ikapp, nickade mot torpet och talade

- Ja, så här har jag det. Så vet du det med.

Varpå han smackade åt hästen och körde vidare förbi den usla ladan och vidare mot åkermarkerna.

Där stod besökaren och kände sig avsnoppad. Det var tydligt att han inte var välkommen. Han gick runt och tittade på torpet, såg

väl använda, illa medfarna jordbruksredskap och kände den mäktiga doften från en ladugård. Allt var så jordnära verkligt. Han funderade på att författa en bok med utgångspunkt från vad han hade upplevt på denna plats under tre besök - skriva en bok om enkelt vardagsliv och utan att nämna varifrån materialet hämtats. Men det fanns just ingenting att berätta.

Att detaljerat beskriva hur det är att uppleva en ogräsbevuxen gödselhög med själens syn, hörsel, känsel och lukt? Berätta om de ofattbart rika nyanser som själens ögon ser på en rostig ringvält med gråmurket trä? Ack, det skulle inte ge någonting i skrift. Det är ett obeskrivligt underverk att själv uppleva det, så otroligt detaljerat, med detaljer inne i detaljer med nyanser som man aldrig uppfattat med köttets ögon. Skildra det? Varför?

(Men visst brukar jag lägga in saker ur paranormal erfarenhet i de böcker jag skriver. Varenda en av dem, oavsett ämne, innehåller material från "extra-sensoriska banken". Det är, kan man säga, ett privat skämt vars hela omfattning ingen människa någonsin har möjlighet att uppfatta. Mer än jag själv - när jag nästa gång gästar denna planet.)

En sorts testamente till sig själv i en annan inkarnation.

DIT DÄR DE DÖDA DVÄLJES

Ernst Rune Dénis hade fötts 11 juli 1927 i Tranås i Småland. Men redan 1928 tog hans mor Anna Gunborg ut skilsmässa från fadern Ernst Oskar Mauritz. Pojken träffade sin far tillfälligt och kortvarigt då och då under årens lopp. Oskar gifte om sig. Han var gift sammanlagt fyra gånger.

Oskar avled 1958, 62 år gammal. Då hade sonen inte sett honom på flera år, men fick en tid senare träffa honom under en resa bortom den fysiska rumtidens dimensioner.

Det var en parkanläggning, mycket välskött. De stora gräsmattorna var ljuvligt gröna och verkade välklippta utan att ha några spår av klippmaskiner. Åt ena sidan fanns en stor sjö och bortom denna höjde sig skogsterräng. Åt motsatt håll växte träden glesare och minst två vita byggnader skymtade mellan stammarna. Oskar

satt på en bänk vid en grusad gång, klädd i en grå kavajkostym och med slipsknuten på plats. Han tittade upp mot sin son och log på sitt vanliga diskreta vis. Han brukade aldrig gapskratta eller åbäka sig hur rolig en sak än kunde vara. Bara ett slutet leende och oftast av ironisk art, som om han hade roligt åt den han talade med, men av hövlighet höll igen. Och rösten var hans vanliga, lågmäld, mörk och med en lätt heshet som orsakats av dels sprit, dels rökning :

- Hallå grabben, ute och ser dig omkring?

Oskars egen röst, med en blandning av västgötska, småländska och skånska. Vid möten med okända i de psykiska världarna brukade dessa tala helt dialektfritt.

Sonen satte sig ner på bänken, halvt vänd mot fadern. Denne var lika mager som förut och ögonbrynen lika förvuxna som de varit då han sett honom senast. Men Oskars hy tycktes gulaktig och sonen erinrade sig att fadern dött av urinförgiftning.

När han tittade sin far rakt in i ögonen tyckte han sig skymta ett svagt ljusskimmer därinne. Det hade han inte sett hos någon annan person i de psykiska världarna. Bara hos den drakvarelse han träffat i en mardrömsvärld (sidorna 54-55-56). Den otrevliga tanken kom för honom att detta kanske inte var Oskar, utan en demonvarelse, som förställde sig. Han frågade

- Är det verkligen du, pappa?

Han hade aldrig kallat sin far så, vare sig "far" eller "pappa", utan bara Oskar, eftersom han aldrig känt sig "sonlig" inför honom.

- Vad säger du, grabben? Visst är det jag.

Det bar emot, men han måste säga de mörka orden:

- Men du är död, vet du inte det?

Fadern log en anings aning bredare och kluckade nere i strupen som han brukade göra när han var mycket road. Han svarade något om att "du vet lika bra som jag" och flikade in en mild svordom i yttrandet. Oskar hade aldrig använt grova ord, nöjt sig med ett litet "fan" som förstärkning då och då.

Under hela sitt liv hade Oskar varit övertygad ateist och materialist. Allt andligt var för honom trams och påhitt. Men nu kunde

sonen inte förmå sig att fråga om fadern inte hade ändrat litet på sin uppfattning om själens odödlighet, trots att just den frågan dök upp som en kittling i honom.

Han frågade om fadern hade det bra och denne svarade, utan större entusiasm, att han hade inget att klaga på. Hela deras samtal kom att bli ganska platt. Och fadern lyfte vänstra armen och tittade på sin klocka, varpå han reste sig och sa att han "inte hade tid att sitta och prata skit". Sonen reste sig också och undrade över yttrandet, varvid fadern förklarade att han höll på att omskolas, men talade inte närmare om saken. Istället gjorde han något som han aldrig gjort i livstiden på Jorden : Lade ena armen om sin sons skuldror och tryckte honom intill sig, samtidigt som han bekymrad ton uppmanade honom att vara försiktig.

Han avlägsnade sig med raska steg, vände sig om till hälften en bit bort och lyfte armen till hälsning. Och sonen återvände till sin egen värld.

Det kom att dröja flera år till nästa möte mellan Oskar och sonen. Tillvaron utgjordes ju inte enbart av själsresor.

Scenen vid det andra mötet utgjordes av ett rymligt och ganska modernt möblerat rum. Genom ett stort fönster syntes några små villor, omgivna av prydliga trädgårdar på en sluttning neråt en dal i vilken en flod ringlade sig fram.

En mörkhårig kvinna med sorgsna ögon satt i en fåtölj. Hon såg ut att vara kring de fyrtio. Två flickor som tycktes vara 10-12 år satt på golvet och pysslade med något, men slutade och tittade mot besökaren. Och Oskar stod där, prydligt klädd men utan kavaj. Han verkade yngre. De tidigare så risiga ögonbrynen var släta och huden hade en frisk ton.

- Nämen se, min pojke? yttrade han i road ton.

Dennes första ord var en fråga

- Är det här din familj?

Fadern tittade tyst på honom en lång stund och svarade med ett nästan försmädligt tonfall

- Det kan man säga, på sätt och vis, men gå nu inte och få några idéer. Jag vet att du är författare.

Yttrandet lät malplacerat, i en värld som måste uppfattas som andlig.

- Jag får inga idéer om dig.
- Jag vet att du är din moders son.
- Nåja, men jag kan tänka själv också.

Det kändes på något vis smått, futtigt, att tala på det sättet en sådan miljö. Han tittade då och då på kvinnan med de sorgsna ögonen och på de två lillgammalt allvarliga flickorna och väntade sig att fadern skulle presentera dem. Men det skedde inte. De bara stod där och utbytte ord utan innehåll. Men han fick en intuitiv förnimmelse - att fadern utsetts att ta hand om dessa tre personer och vara en sorts kontaktman. Att dessa tre "gått över gränsen" under tragiska omständigheter. Han bara kände det så, men fann det vara omöjligt att fråga rent ut. Det verkade som om fadern hade inställningen att detta inte angick honom, och att han skulle missförstå situationen även om den förklarades.

En lustig sak vid detta ,tillfälle var att han inte ville lämna dem på det vanliga viset, genom att bara återgå till kroppen. Istället tog han avsked som om de varit på Jorden, tryckte sin fars hand och yttrade rentav ett "vi ses!", bugade lätt för kvinnan och fick en nick och aningen av ett leende till svar, varpå han gick ut genom dörren och hamnade i en hall med en trappa uppåt. Först där gjorde han förflyttningen. "hem". Det kändes som om det skulle ha varit burdust och taktlöst att bara upplösas i deras åsyn.

Tredje och sista mötet med fadern skedde 1973. Om detta skall berättas i första person, eftersom det känns så intensivt nära i minnet.

Vid slutet av juni det året åkte jag och min hustru tillsammans med hennes syster Dagny och dennas make Assar till trakten av Mora, där vi hyrt en stuga. Vår dotter Ann-Kristin och deras barn Pia och Jörgen medföljde.

En sen timme hade alla gått och lagt sig, men jag satt utomhus och tittade upp mot rymden och försökte lokalisera stjärnor. Inte särskilt lätt vid den årstiden och så långt uppåt landet. Jag kände plötsligt att jag skulle kunna gå i trans, trots att jag inte tränat

sådant på länge. Det bara flöt upp en intuitiv visshet i mig, som om någon mjukt hade uppmanat mig - och jag är av den övertygelsen att intuition är att föredra framför rationell logik. Om det blir så att någonting "känns rätt" trots att kallt förnuft och klar logik säger något annat, så följer jag känslan.

Nu var det som om någonting kallade mig och jag slöt ögonen och sjönk i trans under den ljusa midsommar-midnattshimlen. Allt var underbart tyst och stilla. Till och med myggorna hade gått till vila och ur tystnaden kom ett välkänt brus, inifrån. Min sista tanke före dykningen i Lethes flod gällde min pappa.

Scenen tycktes vara densamma som första gången vi hade mötts bortom barriären. En vacker parkanläggning, belyst av klaraste solsken. En glittrande sjö åt höger, mörka åsar bortom. Långt borta på vänster sida skymtade vita byggnader mellan glest växande träd och strax intill mig fanns en parkbänk. På den satt Oskar och tittade på mig med ett lätt leende. Men nu var han inte lika strikt klädd som förut. Byxor, skjorta. Och skjortan var uppknäppt i halsen. Jag kan inte minnas mig ha sett honom utan välknuten slips och väst, om det så varit mitt i hetaste sommaren.

Och hans hälsningsord var också av ett slag som jag aldrig förut hört honom yttra

- Hallå du gamle!

Det lät absurt och jag granskade honom noga och fick rentav den ännu mer absurda tanken att han var - berusad. Men för all del, varför inte? Kan allt annat ha psykiska duplikat så kan väl en flaska god konjak ha det också?

Han verkade friare, ledigare på något vis, än vad jag förut hade sett hos honom. Befriad, förlöst. Ett avlägset mullrande hördes och då jag förvånad tittade åt det håll ljudet kommit från såg jag en blåsvart åskfront torna upp sig på himlen.

Av någon okänd anledning fastnade min blick sedan på en buske med glänsande blad strax bredvid bänken. Jag tog några steg ditåt och kände på bladen. Oskars blick följde mig. Jag frågade honom om busken var en järnek. Hans svar var gåtfullt

'-,Du borde veta bättre än att fråga så.

Det lät så underligt att jag inväntade förklaring, men det kom ingen. Han bara satt där, mer lös och ledig än jag någonsin hade sett honom vara.

- Hur är det med "din familj" nu för tiden? frågade jag.
- Det är nog bra med den.
- Vet du inte? Har ni separerat?
- Bekymra dig inte, grabben. Allt är fina fisken.

Det var något oåtkomligt hos honom, han fick in mig i något som liknade kallprat. Under tiden som vi samspråkade utbredde sig molnen alltmera och skymde solljuset. Det blixtrade och dundret spräckte himlen och rullade över åsarna. Jag tittade mot sjön och tog några steg ditåt, vände mig om och frågade om vi skulle gå en liten runda, men han svarade bara leende

- Det är bra som det är.

Jag gick ensam till sjön, men när jag kommit fram började ytan prickas av tunga regndroppar. Blixt följde på blixt och dundren var våldsamma. Snart öste regnet ner. Jag var genomblöt efter en kort stund, håret hängde i stripor och det droppade från ögonbryn och näsa. Jag vände mig om och tittade mot bänken.

Men min pappa hade gått.

Jag har inte återsett honom fler gånger, men antar att han inte bara gått från den där parkbänken, utan även gått till helt andra platser. Och jag känner mig motiverad att säga de ord som jag anser borde ersätta "vila i frid", nämligen :

Vandra i frid.

Det kändes märkligt att lämna åskväder och hållande regn, för att vakna upp helt torr i en vilstol under en molnfri himmel i en ljum sommarnatt. Och att sedan tyst smyga in i huset och krypa ner i sin säng, vetande att ingen av de andra kunde ana att man just återvänt från en annan värld - det kändes också märkligt. Och litet ensamt, måste sägas.

En kort tid efter att min farbror Emil avlidit på ålderdomshem i Tranås träffade jag honom i en paravärld.

Jag hade hamnat på en skogsväg, som egentligen bara utgjordes av två hjulspår. Skogen var ganska gles och solljuset trängde ner

92

till undervegetationen. Luften kändes underbart frisk och ren. Jag gick längs stigen och kom ut på öppet område. Åt höger sluttade marken ner mot en flod, eller kanske en långsmal sjö. Åt vänster fanns en liten röd stuga, omgiven av en välkött trädgård. Och på en bänk satt farbror Emil och höll sin kära magdeburgare i knät. Han hade ansiktet vänt åt mitt håll. När jag kom närmare utbrast han i glatt överraskad ton

- Nej, men är det inte Dennis?

Som många andra uttalade han mitt namn fel, med kort "e".

- Bor farbror Emil här? frågade jag.

- Som du ser, som du ser.

Han smekte dragspelet, lät det ge ifrån sig toner i basen. På en fråga om Selma (hans hustru, som avlidit långt före honom) också bodde där kom en intressant reaktion : Han skrattade till.

- Tok där! Hon är ju död!

Svaret fick mig att bli försiktig. Visste han inte att han själv hade dött? Det kändes motbjudande att fråga. Han fortsatte

- Träffade förresten Oskar häromsistens. Han är sig lik, flackar och far. Har du träffat honom nåt på senare tid?

Det kändes otrevligt. Mindes han inte att hans bror, min far, hade gått över gränsen redan 1958?

- Hur fick farbror det här huset?

- Fråga inte mig, jag fick det bara.

Jag försökte hålla samtalet på en lätt nivå, kände att jag bara inte kunde försöka få honom att inse att hans kropp dött och att han fortlevde i en andevärld. Vad jag kunde förstå av traktens utseende hade han inga närboende. Men min far hade besökt honom. Oskar, som visste hur det var. Men han hade tydligen inte väckt sin bror till insikt. Varför? Ja, säg det. Jag kände att det kanske var otillbörligt att ingripa, kanske var det meningen att Emil skulle fortsätta att vara ovetande om sin död, tillsvidare.

Han borde ju, rimligtvis, ha frågat vad jag gjorde i trakten, om jag hade min familj med mig. Han borde ha bett mig stiga på och velat bjuda på något. Men det var som om hans själ var delvis bedövad, som om han levde i ett efterchock-tillstånd och bara godtog

tillvaron för vad den tycktes vara - precis som djur och småbarn gör. Eftersom det skulle bli en rämna i hans tillvaro om jag bara försvann, upplöstes i tomma intet, tog jag istället avsked på civiliserat vis, gick in i skogen och studsade därifrån tillbaka till min sovande kropp.

Vid en annan själsresa träffade jag en kvinna, som dött på våldsamt vis vid en bilolycka.

Jag hamnade på en stensatt terrass framför en enplansvilla och gick in genom en öppen glasdörr. Innanför fanns en stor veranda med glasväggar. Möblemanget utgjordes av trädgårdsmöbler. Och rakt mot mig kom Yvonne (som hon hette) och sträckte skrattande fram högra handen. Jag tryckte den, en mjuk, varm och levande hand.

- Lindbohm! sa hon. Du dyker då upp när man minst anar det, och där man minst anar det också.

Bakom henne kom en leende man med trevligt utseende. Han bar en lustig kavaj med broderade slag. Vi skakade hand, men han presenterade sig inte. Jag tittade på Yvonne, som var fnittrigt uppspelt, gladare än jag sett henne på länge.

- Vad gör du här? frågade jag.

- Ja månntro att du är nyfiken! skrattade hon. Du får väl gissa! Skall vi slå vad att du gissar fel?

Mannen skrattade också : - Jag sätter en femma!

- Du har kanske inte mer än en femma? sa jag.

- Lägg till en och trettioåtta, svarade han, och du får rätt.

Yvonne inflikade :

- Jag brukar faktiskt aldrig ha med mig mer än en femma, för då köper jag bara en massa strunt.

Så lik sig hon var - just så kunde hon småtramsa när hon var på sitt gladaste humör. Men jag tänkte mig inte riktigt för, utan frågade litet burdust

- Säg, Yvonne, minns du inte vad som hänt?

Hon rynkade pannan. - Minns vad då?

- Bilolyckan? Minns du inte att du skulle till

Jag bet av och kände mig mycket olustig. Hon stirrade på mig i

plötsligt allvar en lång stund och jag såg att mannen snett bakom henne rynkade ögonbrynen och skakade lätt på huvudet. Sedan lyfte Yvonne högra armen och puffade mig lätt i bröstet.

- Nu är du dum. Tyst med dig, jag vill inte höra på dig!

- Du förstår väl att jag skojar? sa jag hjälplöst.

Då skrattade hon och knuffade åter till mig.

- Jag känner väl dig! Du är dig då alltid lik!

Men jag märkte att det fanns en spänning i hela situationen och avlägsnade mig därför. Gjorde det på ett lika vardagligt och banalt sätt som i jordisk verklighet.

- Nej, jag får väl vidare, har en del ärenden, ville bara titta in och säga hej när jag ändå var i trakten. **** < står i boken får, borde vara går >

Och sedan lugnt ut genom glasdörren, vidare över terrassen och längs en gång ut på en grusad gångbana. Höga häckar på ömse sidor. Därifrån tog jag backsteget till min kropp.

Man kunde ju ha satt i system att söka kontakt med avlidna vänner och bekanta, men det bär emot. Det känns olustigt. Men sedan min mor hade avlidit på julafton 1975 måste jag helt enkelt försöka få kontakt med henne. Det lyckades också, men bara en enda gång. Hon, som stått mig så innerligt nära under hela min barndom och uppväxt, hon som jag älskat och älskar långt mera än ord kan beskriva - henne fick jag bara en snabbt övergående kontakt med

Flera försök gjordes i den källarlokal jag hyrde på Scheelegatan nummer 32. Och en midnattstimme, när jag försänkt mig i trans, fick jag syn på en mängd barn, vilka fattat varandra i händerna. De hade ryggarna åt mitt håll. Min mor befann sig i mitten av kedjan och jag hörde hennes röst, glad men med bestämt tonfall, förmana barnen att hålla stadigt tag i varandra.

Jag blev så helt fixerad vid min mors gestalt att jag inte lade märke till omgivningen. Herregud - här var hon ju livslevande och glädjen var som en berusning för mig.

Jag steg snabbt fram och grep med händerna om hennes vänstra handled och handleden på barnet där bredvid, ville komma med i kedjan. Då vände hon ansiktet åt sidan och tittade upp mot mig.

Men istället för att hälsa mig glatt och låta mig komma med gav hon mig en armbåge i magen och satte axeln mot mig - föste mig bakåt. Och hennes röst lät nästan sträng

- Nej Dénis, det här är inte för dig!

Barnen vände sina huvuden, tittade förvånade på mig. Och min mor, min egen kära mamma, ägnade mig inte ett enda dugg mera uppmärksamhet, utan fortsatte att mana barnen att hålla stadigt i varandras händer. Sedan försvann alltihop och jag befann mig åter min köttsliga kropp.

Det var som om jag hade sparkats ut, handgripligen stoppats in i kroppen igen. Av min egen lilla mamsing!

Naturligtvis gjorde jag fler försök. Men utan att lyckas. Ibland hamnade jag i psykiska världar av trevligt slag, men aldrig någonsin fick jag se henne igen. Och slutligen kom det en natt då jag låg i min säng och försökte sjunka ner i det tillstånd då kroppen är som ett stort, sovande djur och jagets gnista svävar över brusande vatten. Avsikten var att än en gång försöka hitta den sfär där min lilla mammas själ var verksam.

Då hördes plötsligt hennes röst. Den kom klar och tydlig genom mörkret och var mycket bestämd. Blott tre ord

- Nej, Dénis, nej!

Sedan dess har jag inte försökt nå henne. Hon brukade ju säga under min barndom att jag var en snäll, fin och lydig gosse - och när jag blivit vuxen sa hon ofta att jag aldrig gjort henne någon sorg och förtret.

Det kan vara onödigt att göra henne emot nu

DET EVIGA LJUSETS VÄRLDAR

Handlar detta om resor till andevärldar? Eller är det fysikaliskt förklarbara hallucinationer, som följer på en höggradig utmattning av hjärnan? Var och en får ju tro efter sin lust och förmåga. Men om man själv upplever sådana här saker, med all påtaglighet och helt oerhörda nyansrikedom, så är det inte bara svårt utan rentav omöjligt att ens spekulera över möjligheten att det är hallucinationer. Det självupplevda har en sådan beviskraft att det blir likgilt

96

tigt vad andra har för invändningar. Ja, även om all världens experter på psykologi och neurofysiologi skulle ge utmärkt logiska och konsekvent rationella förklaringar så skulle man likväl KÄNNA att det man upplevt är äkta och oemotsäglich verklighet.

Och i övrigt hänvisas till de första fyra raderna på sidan tre denna bok.

Det finns psykiska världar som verkar helt "jordiska", förutom detta att allt är så hyperdetaljerat och ofattbart rikt nyanserat. Det finns behagliga världar, och obehagliga. Det finns kusliga, onda världar. Och det finns världar av ljus.

Ett av de första besöken i en "högre sfär" skedde så tidigt att jag inte helt kan identifiera mig med den jag var då. Visst var det jag, men yngre, vårdslösare och dummare. Det känns bättre att få beskriva upplevelsen så att säga utifrån : Han, inte jag.

Det var en park, med stora öppna ytor. Men allting tycktes vara upplyst inifrån på ett tydligare vis än i andra syner. Det fanns ljus inne i varje grässtrå, varje löv, varje blomma - ja inne i själva grenarna och stammarna på buskar och träd. Och nyanserna av olika färger var något vidunderligt. Bara en sådan färg som grönt hade oräkneligt många nyanser. Den inifrån upplysta gräsmattan närmast honom föreföll att oavbrutet skifta i en hisnande rikedom av gröna nyanser.

Och det fanns en svag musik överallt, mycket låg som om den var denna världs motsvarighet till vindens sus.

Buskage och blomrabatter föreföll att ingå i något mönster, men vad detta innebar förstod han inte. Han bara insåg det, på ett intuitivt vis.

Himlen ovanför var underbart blå och gyllene solljus strömmade över parken. Men det fanns inga mörka skuggor någonstans. Det var som om själva skuggorna var genomlysta. Han stod på en bred gång, som var beströdd med en sorts glänsande grus, gyllene grus. Ungefär tjugo meter bort vid kanten av gången fanns en paviljong av vit, glänsande sten, som pryddes av invecklade mönster i silver, guld och rött. Det kupolformade taket var ett konstverk i filigranarbete och högst upp fanns en gyllene fågel med utbredda vingar

och lysande röda ädelstenar till ögon. Paviljongens hela skapnad var som ett juvelskrin i jätteformat. < **** står skapnad borde vara skepnad >

Han stod där alldeles betagen och bara insöp rikedomen i all den skönhet som omgav honom. Men så fick han syn på en grupp människor långt borta. Deras kläders färger gjorde dem till en rörlig blombukett, som sakta gled längs en gång framför en väldig fontän med människofigurer och djurgestalter i ljusa stenarter.

Då kom en underlig känsla över honom. Han kände sig smutsig! Han upplevde sig plötsligt som om han kommit direkt från något smutsande arbete, obadad, illaluktande och lortig, rakt in på någon strålande bankett i lyxmiljö. Och den känslan blev så outhärdligt tydlig att han återgick till sin fysiska kropp.

Den där upplevelsen var så oförlikneligt ljuvlig att han ville besöka samma plats fler gånger, och en tid senare lyckades han med detta. Det måste ha varit samma värld, om än inte exakt samma plats i den.

Han blev medveten om att han stod inne under ett lövvalv. Träden påminde om bokar, men deras struktur var sådan att vanliga bokar skulle likna martallar bredvid dem. Lövvalvet ovanför honom var som solgenomlysta smaragder och trädens stammar skimrade i duvgrått och silver. Gräset han stod på såg ut som om det fanns ljus nere i marken under det, och fastän han stod i skugga var det som om själva skuggorna hade ljus inom sig. Det finns inte ord för en rättvisande beskrivning. Det måste upplevas för att man skall förstå hur han såg allt detta.

Utanför den glesa dunge han hamnat i utbredde sig gräsmattor, med ljuvliga buskage och hänförande sköna blomrabatter i det där obegripliga mönstret, som han fattade utan att ändå fatta. Och bortom grönska på vänster sida syntes tinnar och torn på ett sagoslott. Luften var som parfym, en underbart ljuvlig doftrikedom. Och musiken, den fanns i allting. Det var som om växtligheten och vinden frambragte det smekande broderiet av toner.

På en guldkimrande gång långt borta såg han även denna gång en rörlig blombukett av människor i färgrika dräkter och kände en underligt sorgsen längtan till dem, men samtidigt fruktan. Och då

märkte han plötsligt att någon stod till vänster om honom, trots att han nyss tittat åt det hållet och då sett endast gräs, blommor, buskar och träd.

Förskräckt tittade han åt sidan. Där stod en man.

Han var högväxt och hans ansikte var nästan osannolikt vackert. Han var blåögd. Blå ögon kan lätt verka kyliga, men inte dessa ögon. De utstrålade en närpå alltför intim vänlighet. Han log, ett mycket mildt leende. Hans hår var blont, gyllenblont, och var som en hjälm av småkrull kring hans huvud. Kläderna hade mjuka pastellfärger. Långa byxor, en blus och någon sorts kappa som räckte ända ner till marken och var öppen framtill. Den var försedd med underbara broderier.

Där stod han, några meter bort. Han lyfte högra armen, med handflatan vänd uppåt. Och talade, med en låg och ytterst mild stämma

- Var inte rädd, här finns ingenting att frukta.

Men det blev ändå på något vis outhärdligt. Åter fanns den där känslan av att vara smutsig och illaluktande - och råka drumla in bland rena och prydliga människor. Han vaknade tvärt upp i sin kropp och kände en djup skamsenhet. Det var precis som om han hade gjort något fult, uppfört sig klunsigt.

Det hade varit en helt oerhörd upplevelse. Åratal efteråt skulle han känna en bävande ödmjukhet varje gång han erinrade sig platsen av ljus och varelsen med den ljuvliga rösten. Men en betydligt större upplevelse väntade. Den kom i slutet av 60-talet.

Han hade hamnat i svåra problem vid den tiden. Efter att i tjugo år ha haft relativt sett ganska underordnade poster på sina arbetsplatser inom fotoindustrin (Iwa-foto, Stölten & Son och Kungsfoto) hade han år 1965 befordrats till instruktör och arbetade helt självständigt och med personligt ansvar direkt under högste chefen. Underbart, just vad som passade honom. Men ändå. Han märkte att arbetet engagerade honom så totalt att han aldrig fick tid att ägna sig åt sin psykiska forskning.

Det kändes som att vara helt inkopplad på att spela kort och få sig itutat att kortspelet är Livets Mening och det viktigaste i hela

tillvaron. Och foto är ju - kortproduktion, kortspel. Det väntades av honom, som något självklart och oemotsägligt, att han skulle lägga ner hela sin själ i kortspelet. Ingenting fick vara viktigare än detta.

Och nu bör nämnas att han i november 1967 beslutat att äntligen berätta att han hade minnen ur tidigare liv. Han ville delge andra sitt väldiga vittnesbörd - att vi är odödliga. Men det kändes ungefär som om han mitt under kortspelet hade sagt

- Det finns en värld utanför den här spelsalen.
- Men de andra hade inte reagerat med glädje.
- Vad snackar du för dynga?
- Lägg av med det där dösnacket och spela ut som folk!
- Är du full eller tokig?

Och kortspelet bara fortsatte. Han skulle sitta låst av ett dödligt, förgängligt, innehållslöst kortspel hela livet, och så hade han oerhört viktigare saker att satsa sin kraft i.

Det kom andra problem också, som vi inte behöver gå in på här och nu. År 1969 hade han kommit i den situationen att han tyckte tillvaron var helt meningslös. Det outhärdliga var att han älskade sin hustru, deras tre barn, sin mor och kände att han omöjligt var i stånd att göra någon radikal förändring - av hänsyn till dem. Att vara bunden och längta sig nästan vansinnig efter befrielse, äkthet, renhet och sanning. Han var förtvivlad.

En kväll när han var ensam hemma gick han i trans med önskan genomsyrande sin själ att få hjälp.

Det första han såg var en fris av vit marmor, underbart vackert dekorerad. Det såg ut som om man graverat invecklade mönster marmorn och fyllt dessa med guld och silver, samt fäst gruskornssmå juveler inne i mönstren. Det var på något vis en sådan renhet och skönhet att han tyckte sig sugas in i mönstren.

Efterhand vidgades vyn och han fann att frisen ingick i ett altare, vilket stod på ett upphöjt fundament.

Han kände sig märkvärdigt skygg medan han tittade sig omkring på den plats där han hamnat. Altaret stod mitt i en väldig hall med sex väggar. Taket var en kupol, men inte sluten. Bortom den

fanns ljus, starkt ljus. Det var inte himlens blå, om det alls var något som kunde kallas himmel. Kupolen utgjordes av ett ytterst komplicerat flätverk. Golvet i den enorma hallen var mosaik. Inga bänkar eller något annat. En jättelik byggnad med ett altare i mitten.

Det fanns musik, en låg och smekande, rogivande musik. På sätt och vis lät den som toner från en elektronisk orgel.

Det fanns en säregen friskhet i luften. Inga dofter, bara en total, ren friskhet.

Alltihop var just så där : Renhet, friskhet och en ljuvlig stillhet.

Och sedan kom - Ljuset.

Byggnaden fanns kvar, det var som om byggnaden och Den som kom smälte samman, eller var En och samma. Och Ljuset själv var som många facetter, men att säga så ger fel bild. Det var inte som välordnade facetter på en slipad juvel, utan något annat. En mångfaldighet inom en helhet, där varje enskild facett ingick i det hela. Och varje facett levde med sitt eget ljus och ljuset i varje facett skiftade oupphörligt på ett sätt som är omöjligt att beskriva riktigt.

Om man tänker sig att varje fönster hade ljus i denna Helhet och ljuset kunde glida från svartrött över i lysande rött och vidare över orange av många nyanser, till gult och grönt - och varenda en av dessa färger gled från mörkaste till ljusaste. Över i violett och bländande vitt och sedan åter ner längs skalan. Ett ofattbart ljusspel.

Det var en levande varelse och en byggnad, båda på en och samma gång och ändå icke förenliga. Ord, det saknas ord!

Och Den talade, men utan röst - och ändå var det inte ljudlös telepati. Det var tystnad och ljud i ett och samma. Varelsen gav alla svaren, utan att bli tillfrågad. För frågorna var redan kända och har varit kända ända sedan Urägget brast i tidernas början och även dessföre, genom evigheter och tider före.

Hur skulle en liten enskild cell bland kroppens femtio biljoner celler känna det om kroppens helhet i en bländande klarhetens stund uppenbarades för den? Om den i en visshetens nästan out-

hårdliga strålgans fick helheten placerad inom sitt miniatyruniversum och visste allt, förstod, insåg ...?

Just så var det.

Det finns ju arvmolekylen i varje cell, DNA-molekylen som innehåller ritning och bygginstruktion till hela kroppen. i varje cell är helheten förborgad. Och i varje levande varelse finns Gud.

Men fattar cellen vad den har i sitt centrum?

Fattar du vad du har i ditt centrum?

Allt har du där. Du är Gud, eftersom det i ditt centrum finns ett paket, en portion, ett kvantum av Den Evige.

Det kom visshet den gången.

Så självklart allting var, så genomenkelt. Det skulle snart komma förändring. Och sedan skulle det komma en lysande och oemotsäglich bekräftelse. Men därefter en lång period av skuggor, för så var nödvändigt. Och sedan skulle förlösning ske. Det är inte möjligt att gå närmare in på detta. Det känns på sätt och vis otillbörligt. Men upplevelsen gav trygghet.

Kort efteråt slutade han sin anställning vid Kungsfoto och började arbeta vid Institutet för Färgfoto, där han fick en ännu bättre och självständigare befattning än han förut haft. Allt som orsakade den förändringen var märkligt, det tycktes som om det hade tillrättalagts åt honom.

1971 fick han ut boken Jagets eld, i vilken han berättade om sina minnen ur tidigare liv. Och samma år fick han uppleva miraklet att en person tog kontakt med honom och gav övertygande bevis att han verkligen mindes rätt.

Men 1972 kraschade hans yrkesbana och det kom en serie bekymmer som fortfarande får kallas "de mörka åren". Därefter utlöstes krafter som gav slutgiltig meningsfullhet.

Nu skall ingen tro att upplevelsen 1969 var någon sorts "frälsning" och att därmed allt elände skulle vika. Det blev inte så och det kunde helt enkelt inte bli så. Varje process av Alfa och Omega är en strängt nödvändig process och det ligger alltid djup mening även de skenbart mest meningslösa eländigheter. Under 1976 kom några transupplevelser som kan sägas ha varit av rent djävulsk art,

men detta får inte uppfattas som att denna boks huvudperson så att säga "föll offer för ondskan". Kraftfältet av Alfa och Omega är ett levande fält och dess liv utgöres av BÅDA kraftcentra, inte av bara det ena. Liv skulle inte finnas om inte de båda kosmiska storheterna samverkade i växelspel.

Ljusets världar och Mörkrets världar tjänar varandra och genom att de tjänar varandra tjänar de Helheten.

Den upplevelse som fick mig att sluta med experimenten innebar på sätt och vis att jag "kastades ut ur mörkret". Det var en otroligt stark upplevelse.

Jag hade gått i trans i min Krypta på Scheelegatan 32 och blev medveten om att jag stod i totalt mörker med händerna mot en skrovlig vägg. Det var första gången jag upplevde en själsresa som var absolut mörklagd. Upplevelsen var otäck. Jag började långsamt gå åt vänster, hela tiden med händerna mot den skrovliga väggen, men när jag tyckte mig ha gått mer än hundra meter stannade jag och böjde mig och kände på golvet. Rå betong. Jag kände på mig själv. Klädd som jag varit när jag gick i trans.

Nu kommer någonting oförklarbart. Vad jag upplever i paravärldar ter sig (som sagts) helt verkligt. Men jag förnimmer ändå att jag har min kropp av kött "någon annanstans". Nu kände jag inte så där! Jag kände att det var i min kropp av kött som jag stod där på ett betonggolv framför en betongvägg i djupt mörker! Och det var en absurd omöjlighet, för ingenstans i hela den byggnaden fanns ett så stort rum som jag rört mig i. Jag kände plötsligt en djup fasa.

Behärskande mig så mycket jag kunde gick jag tillbaka samma sträcka jag just förflyttat mig och intalade mig att väggen inte kunde sträcka sig hur långt som helst. Och plötsligt kände mina händer en dörrkarm och en dörr. Jag fann handtaget och tryckte ner det, sköt upp dörren och steg igenom - hela tiden i samma totala svärta. När jag släppte dörren gled den ifrån mig och slog igen med ett dovt ljud och jag fick syn på en röd ljuspunkt. Jag förde handen till den. En ljuskontakt. När jag tryckte på den kom äntligen ljus - och jag fann mig stå i den källargång, från vilken

jag brukade komma till min egen lokal. Det fanns sju dörrar i den del av källargången där jag stod. En av dem hörde till min lokal. alla övriga var låsta, utom dörren strax bredvid mig. Och den förde till pannrummet. Jag MÅSTE ha kommit genom den dörren när jag lämnade platsen med betongväggen.

Men märk nu : Pannrummet var inte ens tiondelen så långt som den sträcka jag gått. Och det fanns rörledningar på alla dess väggar, inga släta ytor. Och slutligen : Det fanns en trappa innanför dörren. Jag hade INTE gått upp för någon trappa.

Det var ingen tvekan om vilken dörr jag kommit genom. Det var heller ingen tvekan om att det var i min köttsliga kropp jag hade haft upplevelsen. Jag hade inte gjort någon själsresa - utan blivit förflyttad helt och hållet ... någonstans. Dörren till pannrummet hade gett mig en port tillbaka. Man kan säga att området mellan dörrkarmarna för en stund varit en port via femte dimensionen mellan "vår värld" och någonting annat.

Jag hade varit vilse i Mörkrets värld, men tumlat ut därifrån. Inte direkt över i Ljusets värld, utan i vår mitt-emellan-värld och det är gott och väl, måste jag säga.

För det är i denna världen vi skall verka.

RÅD FRÅN EN VANDRARE

Fanatism är mig förhatlig. Jag känner olust när jag umgås med personer som tvärsäkert påstår sig veta att just så och så är det rätta och om man har annan åsikt så är man i bästa fall på rätt väg, i värsta fall är man förtappad.

Min egen inställning kan uttryckas så här

- Allt är möjligt, men därmed är det inte sagt att allt är sannolikt.

Vad en människa anser vara möjligt och troligt är alltid bara vad som är möjligt och troligt för henne. Detta är vad just hon anser vara verkligheten. Om någon annan person påstår att någonting annat är verklighet så måste hon därför anse att denna andra person tror på överkligheter - och då antingen ljuger eller har fel i huvudkontoret. Men skulle det senare av någon anledning bli så

att hon själv får uppleva den andras "overklighet", så blir den genast till rena, rama verkligheten. För det är så med oss alla att inga argument i världen kan mäta sig med det personligt upplevda. Man VET vad som är verklighet : Verklighet är det som passar in i ens egna erfarenheter.

Men - man bara tror att man vet.

Materialister och ateister uppfattar sig själva som förnuftiga och logiskt tänkande, rationella, realistiska, med "sinne för verkligheten och båda fötterna på marken".

Det är alltså vad de tror om sig själva.

Halvbildning är farlig. Delvis kännedom kan förleda en människa att tro sig veta "precis hur det är". Hon fångslas av de kunskaper hon har - verkligen fångslas = bindes. Hon tycker sig veta allt det väsentliga och skjuter ifrån sig alla faktorer som står i motsats till vad hon redan vet. Det enda hon kan acceptera är sådana kunskaper som passar ihop med vad hon redan har. Hon kan bara godta kunskaper som BEKRÄFTAR vad hon redan vet.

Hon tror alltså att hon vet.

Vi är troende alla. Fanatiker finns både bland de som tror på Gud och bland de som tror att det inte finns någon Gud. Och fanatism begränsar psyket, oavsett vilken sorts fanatism det vara må.

Det är visdom att förstå att allt kan vara möjligt, också det som man själv tycker är omöjligt. Det är visdom att förstå att man själv kanske har en felaktig världsbild.

Det vimlar av olika läror i denna värld. Varje lära har sina anhängare. Och från varje lära hävdas : Vi har rätt, detta är det enda helt riktiga, alla andra läror är ofullständiga eller rentav alldeles felaktiga!

Exakt samma hörs från läror som är rakt motsatta! Den egna världsbilden är alltid, alltid den MEST riktiga. Och om man är fanatiker så är den egna världsbilden den enda rätta och varenda en som säger emot är okunnig eller ondskefull.

Det finns ingen lära som är den enda rätta.

Verkligheten är oändlig. Alltså inte "våldigt stor", utan oändlig betydelsen att det finns inget högsta tal. Verkligheten är som den

naturliga siffermängden. Hur ofantligt högt tal man än må nämna så kan man lägga till siffran 1 och fortsätta. Och hur man än må dela upp talet 1 i bråkdelar kan man uppdelat ytterligare och fortsätta. Det är oändligheten.

En varelse med visdom som ideal måste förstå att varje psyke uppfattar sig som centrum i sin egen världsbild - och att två psyken alltid är två skilda psyken och att därför aldrig två världsbilder kan vara identiska.

Allt är möjligt. Vad som sedan är troligt beror på vad just du förmår tro på. Otroligt är vad du ej kan tro - men inser du fullt och klart att även det för dig otroliga kan vara möjligt, så vandrar du visdomens väg. Det för dig otroliga är troligt för någon annan, och det för dig troliga är otroligt i andras världsbilder. Och sedan är det givetvis så att det troliga måste vara möjligt, annars hade det inte kunnat vara troligt. Alltså Vad som för just dig är möjligt eller omöjligt, troligt eller otroligt, sanning eller lögn, äkta eller oäkta, är inte Det Enda Rätta. Tror du det så har du långt kvar till visdomen.

Vad som sägs i denna epilog är inte "litet löst eftersnack", utan skall istället uppfattas som en psykisk vaccination, med avsikt att förbereda den läsare som ämnar använda erfarenheterna i denna bok för att själv göra färder till paravärldar.

Var beredd på att du kan möta precis vad som helst, även det som för dig kanske är alldeles omöjligt - och håll i tanke att det du möter är verklighet. Verklighet av "lika verklig sort" som den verklighet du har omkring dig i vardagen och delar med andra personer. Vad du än upplever under färderna så måste du känna visshet att det är odiskutabel verklighet. Om du tvivlar på detta och tror att det rör sig om överklighet eller något av mindre verklighetsgrad än din vardagsverklighet, så är du i fara. Du är i precis samma fara som om du skulle ströva i en djungel och möta något hungrigt rovdjur och inte tro på det.

Det är sannerligen mycket farligt att möta en skock uthungrade vargar och tro att de är synvillor.

Det är oklokt att färdas i okända trakter utan skydd mot even

106

tuella faror. Skaffa dig en sköld. En sköld innebär i detta fall någon sorts talisman. Du måste då ha denna talisman i vardagsverkligheten och sedan föreställa dig att du medför den på färderna, så att du därvid har ett psykiskt duplikat av den.

Som talisman duger precis vad som helst - om du tror på dess skyddsförmåga. Gör nu inte misstaget att anta att "tro" innebär att du "gissar" att saken har mystiska krafter. Med "tro" menas här att du skall förstå VARFÖR talismanen ger skydd, du skall inse dess egenskaper. Detta vetande ger dig tilltro till talismanens förmåga att ge dig skydd.

Pentagrammet är den talisman jag själv uppfattar som den allra säkraste, beroende på att den är en av geometrins och matematikens vetenskap väl känd figur, som faktiskt uttrycker fler dimensioner än rummets sedvanliga tre. Pentagrammet är en symbol i en fyrdimensionell rymd. Ditt psyke kan inte föreställa sig en rymd av fler dimensioner än tre, eftersom du här i köttet lever i en tredimensionell rymd. Men pentagrammets rymd är fyrdimensionell och eftersom vi räknar tiden som en dimension måste vi konstatera att pentagrammet uttrycker femte dimensionen.

På sidan 110 finns pentagrammet avbildat. Studera det noga och pränta in i dig själv de fem tetraedrar, som utgör pentagrammets del-element. Föreställ dig att varje tetraeder är en tredimensionell figur, en firsidig pyramidform : En triangel till botten och tre till sidor. Varje tetraeder utgöres av sex axlar. Adderar man samtliga fem tetraedrar finns det alltså 60 axlar.

Men när man hopfogar dessa fem tetraedrar får pentagrammet endast 10 synbara axlar.

Det är fysiskt omöjligt i den tredimensionella rymden att bygga fem tetraedrar av den sort här visas och hopfoga dem till ett pentagram. För att få en hopfogning av det slag som syns nederst till höger på sidan 110 måste man hopfoga de fem elementen i en fyrdimensionell rymd. Vad du ser är en symbol för porten ut från det rumtidskontinuum i vilket din kropp lever.

Studera pentagrammet tills du gjort det till ett element i ditt eget psyke. Och samma gäller om du skall ha någon annan symbol

med dig på färderna till skydd mot faror. Du kan programmera in ett krucifix till värn - men bara om du känner övertygelse att Jesus Kristus led och dog för att frälsa människorna. Tror du detta så laddas krucifixet av trons mäktiga kraft.

Glöm inte : Tro i betydelsen övertygelse bortom alla tvivel, full tillit utan minsta tvekan.

När det gäller metoden att komma i trans har min egen metod skildrats nog i boken. Men vi är individer med massor av olikheter och vad som passar den ene är kanske helt verkningslöst för den andre. Det finns fler metoder att komma i trans. Dock vill jag avråda från droger. Man kan råka hamna på något ställe man absolut inte vill till - och sedan finna det vara väldigt svårt att komma tillbaka till kroppen igen. Och sedan finns kroppen kvar "här", vid liv på rent biologisk nivå, men utan invånare. Såvitt ingen varelse utan kropp passar på att flytta in

Ett övergivet fordon blir lätt stulet.

Kanske finner du det vara svårt att stirra oavvänt på någon liten gnistpunkt utan att blinka. Lämpligt kan vara att inleda det hela litet nätt och ta god tid på sig. Flera veckor. Börja med några få minuter och håll ögonlocken halvslutna. När det börjar svida i ögonen så spjärna emot blinkreflexen. Varje gång du blinkar innebär detta att du flyttas tillbaka, så att säga. Inte ända tillbaka till början visserligen, men dock tillbaka. Blinkar du gång på gång så är det som att ta ett steg fram och halka ett halvt bakåt, eller mer. På det sättet kommer du aldrig fram - för du utmattar dig själv utan att nå just den speciella sorts stadium av utmattning det här är fråga om.

Vänta dig inte att nå stora resultat fort. Det tar tid för din hjärna att komma i den kondition som behövs för transer av här avsedd sort. Och försök inte djupdyka innan du uppnått färdighet att simma i själva ytan.

Naturligtvis är det av yttersta vikt att du inte blir störd. Du bör vara ensam. Koncentration innebär OAVBRUTEN inriktning på ett och samma. Inget flyttande hit och dit av vare sig fysiska eller psykiska element. Inget irrande av tankar. Inget sökande efter en

bekvämare ställning. Fullständig ro och avslappning och en enda sak i fokus av din själ : Gnistpunkten.

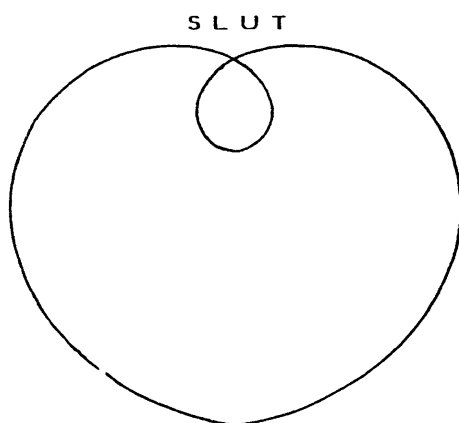
När det sedan gäller hörseln så är det ytterst viktigt att inga störningar kommer in den vägen heller. Använd ett par lätta hörlurar, plugga in i radion och sök rätt på ett konstant brus. Detta brus får två verkningar : Dels utestängs alla störande ljud, dels mattar du hörseln lika mycket som synen.

När du sedan sluter ögonen stänger du samtidigt av radion.

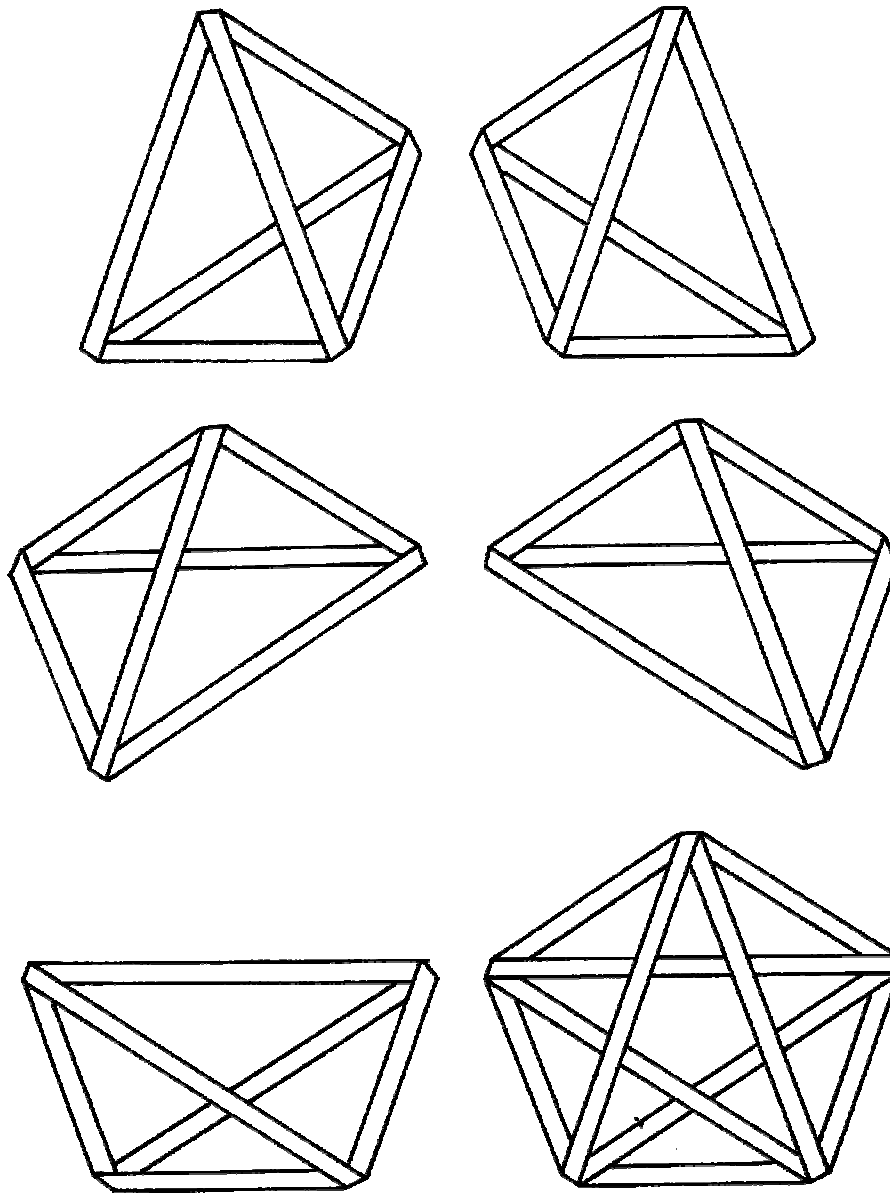
Pröva inte på att gå i trans efter sänggåendet, som skildrats i den här boken, förrän du lyckats med de "lättare" resorna. Det kan bli en ytterst obehaglig upplevelse för dig att märka att kroppen gått i djup sömn och att du inte kan få den att röra sig. Låt den delen av experimenten vänta tills du känner full säkerhet i allt det övriga. All övning kräver sin tid. Förhastad muskelträning kan vålla inte bara träningsvärk, utan även muskelbristning.

Ta inte risken av bristningar i själen! Det är inte någon liten lek för skojs skull du ger dig in på. Du ger dig faktiskt ut på väldigt djupt vatten. Skaffa dig full förmåga att simma i ytan innan du står på huvudet ner i djupen.

Jag har nu gett dig vad jag har att ge. Fortsättningen blir helt och hållet din ensak, på din risk och ditt ansvar.

Pentagrammet är den enklaste av lineära mångfaldar begränsade kroppen i den fyrdimensionella rymden. Tilläggas tiden som dimension är pentagrammet femdimensionellt.

Av samme författare har tidigare utkommit nedanstående böcker

1	Mörker över Malmö	Bokförlaget Scania	Malmö	1969
2	Mörkrets fåra	Kindbergs förlag	Jönköping	1970
3	Jagets eld	Sökarens förlag	Stockholm	1971
4	Soldat från Jordan	Lindfors förlag	Stockholm	1973
5	Stjärnpesten	Bokförlaget Regal	Stockholm	1975
6	Eden utan Adam	Bokförlaget Regal	Stockholm	1975
7	Flygande gift	Lindqvist förlag	Stockholm	1975
8	Stjärnvargen	Kindbergs förlag	Jönköping	1978
9	Domens stjärnor	Delta förlag	Stockholm	1978
10	Alvar Appeltoffts Minnesskrift	SFSF förlag	Stockholm	1979
11	Den gyllene randen	SFSF förlag	Stockholm	1979
12	Regression	SFSF förlag	Stockholm	1979
13	Nattens lösen	Bokförlaget Plus	Stockholm	1979
14	Frostens barn	Delta förlag	Stockholm	1980
15	Bevingaren	Bokåd bokförlag	Stockholm	1980
16	Solens vargar	Jörgen Lindell förlag	Lund	1980
17	A-ett	Jörgen Lindell förlag	Lund	1980
18	Eko över bron	Psi-cirkeln	Malmö	1982
19	Edens nyckel	Delta förlag	Stockholm	1982
20	Eldens barn	Psi-cirkeln	Malmö	1983
21	Nattsidan	Psi-cirkeln	Malmö	1983
22	Domens rötter -	Delta förlag	Stockholm	1983
23	Gaias gudbarn	Psi-cirkeln	Malmö	1983

Innehållsförteckning

<u>Jerusalemsgatan</u>	<u>3</u>
<u>Allt vin har sin jäsningsstid</u>	<u>5</u>
<u>Syner av silver och ljus</u>	<u>11</u>
<u>Att färdas dit vinden bär</u>	<u>16</u>
<u>Aningen av vindens doft .</u>	<u>26</u>
<u>Försök till förklaringar</u>	<u>35</u>
<u>Till en större verklighet</u>	<u>42</u>
<u>Även mörker är ljus</u>	<u>50</u>
<u>Någon vid min sida</u>	<u>60</u>
<u>Enheten är ett ändlöst tal</u>	<u>68</u>
<u>Själv därinne i spegeln .</u>	<u>78</u>
<u>Död och begravnen i andens värld</u>	<u>84</u>
<u>Dit där de döda dväljes</u>	<u>87</u>
<u>Det eviga ljusets världar</u>	<u>96</u>
<u>Råd från en vandrare</u>	<u>104</u>

HELA TILLVARON ÄR ETT TEATERSPEL. ETT SKÅDESPEL, ETT ROLLSPEL SOM DU BETRAKTAR I EN SPEGEL. MEN DU ÄR INTE SJÄLV INNE I SPEGELN. DU BARA TYCKER SÅ. DU ÄR NÅGON ANNANSTANS OCH ÄVEN - NÅGON ANNAN GÅNG. DU ÄR INTE SJÄLV I SPEGELSPELETS RYMD OCH TID.

DU ÄR NÅGON ANNANSTANS, NÅGON ANNAN GÅNG - NÅGON ANNAN.

DU ÄR ASKÅDAREN.

Det nämns vid många namn : Andlighet, religion, mystik, magi, ockultism, parapsykologi. Det är den psykiska verkligheten. Den verklighet som är medveten. Den verklighet som uppfattar den materiella verkligheten. Författaren har forskat i den verklighetens märkliga dimensioner alltsedan han vid späda ålder började komma ihåg upplevelser ur tidigare liv. Boken SPEGEL-SPELET skildrar de experiment han började göra redan under

1940-talet - med vad man kallar astralvandring eller OBE (=out of the body-experience) eller, rakt på sak : Försök att få själen att göra utflykter från kroppen. Boken skildrar vad författaren upplevde, både av skrämmande mörka världar och av underbart ljusa. Dessutom redogöres i detalj för den metod författaren använde, så att läsaren själv har möjlighet att träna fram denna förmåga. Fordonet har du. Det är du själv.

ISBN 91 970396 4 0

